

Ölüm Orucu Direnişi 29. haftasında!

SOSYALİZM YOLUNDA

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/07 • 05 Mayıs 2001 • 5 DM

**Emperyalizme,
sosyal yıkıma ve
hücre saldırısına karşı**

**1 Mayıs'ta büyük
öfke!**

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ın gösterdikleri	3
1 Mayıs ve sendika bürokrasisi	4
İstanbul'da kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs!	5
Ölüm Orucu Direnişi 27. haftasında!	6
1 Mayıs İstanbul mitinginden gözlemler	7
Ankara'da 1 Mayıs	8
Tandoğan'dan Kızılay'a binlerce kişilik yürüyüş	9
Tutsak yakınları olarak direnişin şiarlarıyla alanlardaydık!	10
Yurdun dört bir yanında 1 Mayıs	11-14
1 Mayıs ön hazırlık çalışmaları	15
Dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs	16-17
Dünyada 1 Mayıs'ın gösterdikleri	18-19
Berlin'de 1 Mayıs gösterilerine onbinlerce kişi katıldı	20
Avrupa'da 1 Mayıs	21-22
Rüsselsheim'de Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma gecesi	23
Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!	24-25
Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan	26-28
Zorla müdahaleye "ikna ettik" yalanı	29
ÖO direnişi ile ilgili açıklamalar	30
Mücadele Postası	31

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/07 • 5 Mayıs 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.**Yönetim Adresi:**

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'ı geride bıraktık. Buna rağmen 1 Mayıs'ta ortaya çıkan tablo, daha uzunca bir süre gündemimizde kalmaya devam edecek. Zira sınıf ve kitle hareketinin gelinen yerdeki imkan ve sorunlarını daha somuttan değerlendirmeye olanak sağlayacak bir dizi veri ortaya çıktı 1 Mayıs'ta.

İşçi ve emekçiler mücadele isteklerini ve düzenin saldırılarına duydukları öfkeyi taşıdılar alanlara. Bununla birlikte önderlik sorununun nasıl da yakıcılaştığı, yığınların elini kolunu bağladığı bir kez daha ve somut olarak görüldü.

Sermayenin işçi ve emekçi hareketinin bu durumundan kendisi için sonuçlar çıkardığından ise emin olmalıyız. 1 Mayıs'ta ortaya çıkan sınıf hareketindeki önderlikten yoksunluk tablosunun sermayeye cesaret vereceği kesin.

Kamu TİS'lerinde satış sözleşmesinin eli kulağında. Hemen ardından bir dizi Derviş yasaasının hızla meclisten geçirilmesi var. Buna Telekom'un özelleştirilmesine imkan verecek yasal düzenleme ve kıdem tazminatı hakkının gaspı da dahil. Yani ifadesini "15 günde 15 yasa" parolasında bulan asıl kapsamlı ve yıkıcı saldırı henüz yeni başlıyor.

Öte yandan zindanlardaki destansı direniş en kritik dönemini yaşıyor ve giderek kendi çözümünü dayatıyor. Düzenin ördüğü suskunluk fesadı ölümsüzleşen direnişçiler tarafından büyük ölçüde parçalandı. Şimdi sırada düzenin yeni manevralarını boşa çıkarma ve zaferi koparıp alma sorumluluğu var. 1 Mayıs, zindanlardaki direnişin işçi ve emekçiler cephesinden de belli bir sempatiyle karşılandığını, onlar tarafından desteklendiğini gösterdi.

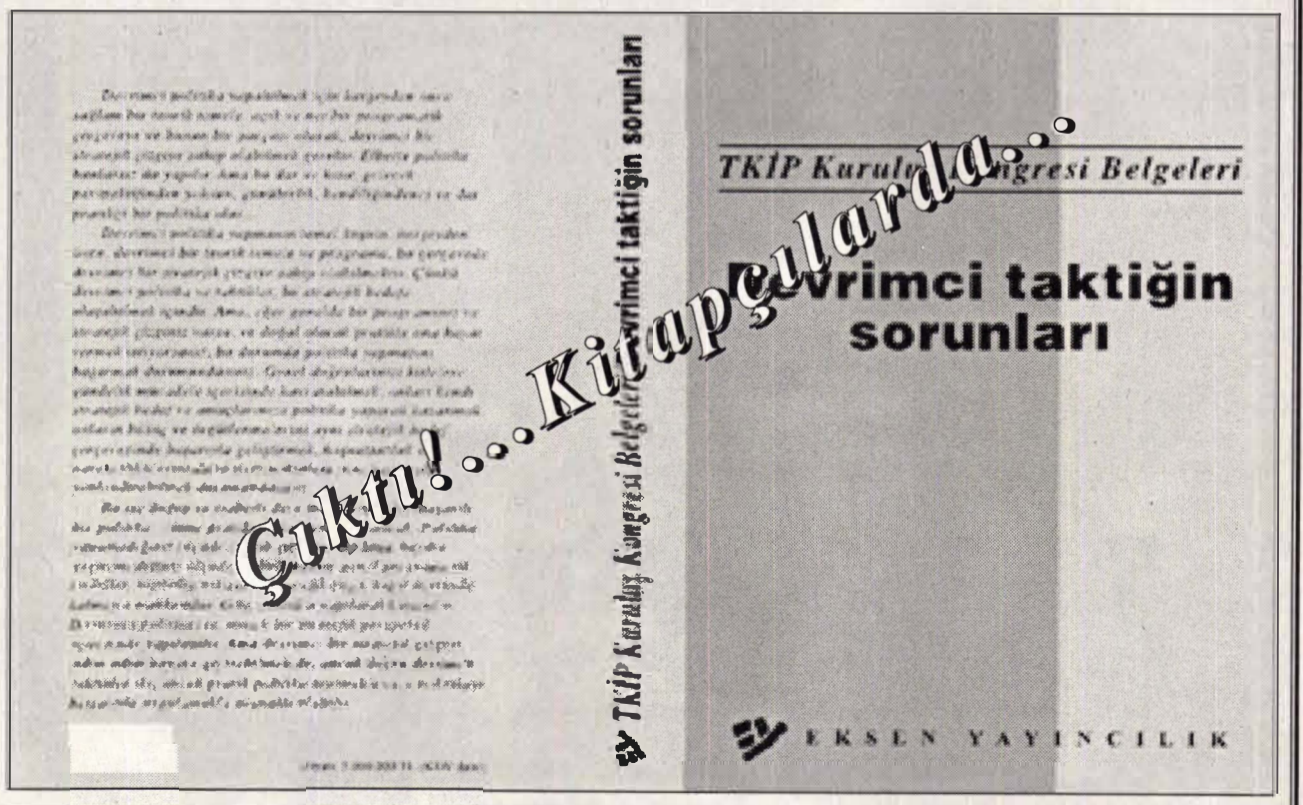
Bu tablo bir kez daha komünist ve devrimcilerin omuzlarındaki ağır yüke işaret ediyor. Sadece bu da değil. 1 Mayıs komünist ve devrimci hareketin yaşadığı eksiklikler, karşı karşıya olduğu sorunlar konusunda da aydınlatıcı oldu. Önümüzdeki dönem çubuğu nerede ve ne yöne bükmemiz gerektiğini daha iyi görebiliyoruz bu sayede.

"1 Mayıs geçti" ya da "zaten yaza girdik" gibi bahanelerle rehavete kapılmak, görev ve sorumlulukları boşa bırakmak elbette ki bağışlanmaz bir hata olacaktır. 1 Mayıs alanlarına yığılan işçi ve emekçiler bizi önderlik iddiamıza layık olmaya, zindan direnişinde birer birer ölümsüzleşen devrimciler ise kavga bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmaya çağırıyor.

Şimdi, bu çağrılara yanıt olma, sahip olduğumuz tüm imkan ve kapasiteyi mücadeleyi yükseltmek için seferber etme zamanıdır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

1 Mayıs'ın gösterdikleri

Berlin'den Seul'e, Londra'dan Sidney'e militan kitle gösterileri

Kızıl Bayrak'ın bu sayısında, dünyanın dört bir yanındaki 1 Mayıs kutlamalarından belli kesitler sunuyoruz. Bunlar, kutlamaların gerçek kapsamını ve havasını vermekten uzak, yetersiz ve sınırlı kesitlerdir. Uluslararası iletişim araçları üzerindeki gerici emperyalist tekel, gerçek tabloya ulaşmanın önünde aşılması güç bir engel durumundadır. Buna rağmen elde edilebilen sınırlı bilgiler, dünya ölçüsünde bu yılın 1 Mayıs'ının nasıl bir havada geçtiği konusunda az-çok bir fikir verebilmektedir. Bu yıl 1 Mayıs'ın dünyanın dört bir tarafında milyonlarca işçi ve emekçinin geçmiş yıllara göre daha geniş bir katılımıyla kutlandığına kuşku yoktur.

Herşey bir yana, bizzat emperyalist metropollerdeki 1 Mayıs gösterileri bile bu konuda yeterli bir fikir vermektedir. Berlin'deki yasaklamalara, Londra'daki tehdit ve terör havasına, Zürih'teki polis provokasyonlarına rağmen, bu kentlerin her birinde binlerce, onbinlerce gösterici alanlara çıkmış, gerektiği durumlarda polisle militan çatışmalara girmiştir. Buna örneğin Asya'dan Seul'ü, Avusturalya'dan Sidney ya da Melbourne'u ekleyebiliriz.

Emperyalist iletişim tekelleri tarafından milyonlarca işçi ve emekçinin katıldığı daha barışçıl gösterileri gizlemek ya da gölgede bırakmak için kullanılıyor olsalar da, emperyalist metropollerde gerçekleşen bu kitlesel militan gösteriler dahi son derece anlamlı ve açıklayıcı bir tablo sunmaktadır. Bu, kapitalizme karşı büyüyen öfke ve hoşnutsuzluğun tablosudur. Ve son yıllarda artık buna daha sık tanık olunmaktadır.

Bu gösterilerde gençliğin geniş ve etkin katılımı özellikle dikkat çekmektedir. Tıpkı bu yılın Türkiye'sindeki 1 Mayıs kutlamalarında olduğu gibi. Toplumun genç kuşaklarının kurulu düzene, adını açıkça koyarak kapitalizme karşı ortaya koyduğu bu militan protestoların verdiği mesaj yeterince açıktır. Gençlik kitlelerinin giderek genişleyen bir kesimi kapitalizmde kendisi için bir gelecek görmemektedir. Dahası emperyalist küreselleşme saldırısının insanlığın ezici çoğunluğu için yarattığı derin acılara ilgisiz kalmak bir yana, buna zaptedilemeyen bir öfke duymaktadır.

Bunun anlamını tam olarak değerlendirebilmek için, gençliğin, örneğin Güney Kore'de, büyük ölçüde genç bir işçi sınıfı demek olduğunu da

gözönünde bulundurmak gerekir. Aynı şekilde, bu son protestoların, herhangi bir başka vesileyle değil, fakat tam da işçi sınıfının sermayeye karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs gibi anlamlı bir günde gerçekleştiğini de unutmamak gerekir.

İstanbul'da anlamını yeniden bulan bir 1 Mayıs

Türkiye'deki 1 Mayıs'ın tablosu ise gözler önündedir. Yasaklamalara, engellemelere, sendika bürokrasisinin son ana kadar ilgisiz ve son anda baştan savma hain çabalarına rağmen, 1 Mayıs ülke çapında onbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı. Kutlamaların ağırlık merkezi doğal olarak İstanbul oldu. Birkaç yıllık bir aradan sonra, 1 Mayıs İstanbul üzerinden bir kez daha gerçek anlamına ve eski havasına kavuştu. İşgünü olmasına rağmen, işçi ve gençlik ağırlıklı 70 bin kişi İstanbul'da 1 Mayıs'ı coşkulu bir havada kutladı. Emperyalizme, sosyal yıkım programlarına ve F tipi hücrelere karşı öfke ve tepki dile getirildi. Tüm baskı, terör ve sindirme çabalarına rağmen solun hala sahip olduğu önemli emekçi kitle potansiyeli, İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamaları şahsında somut olarak açığa çıktı.

Dezavantajlara ve belirsizliklere rağmen...

Bu yılın 1 Mayıs kutlamalarının nasıl geçeceği, işçi ve emekçi hareketi yönünden nasıl bir tablo sunacağı büyük bir merak konusuydu. Bu bir dizi nedenden dolayı böyleydi.

Öncelikli neden, Şubat'ta patlak veren ve bir anda sosyal yıkıma yeni boyutlar ekleyen krize işçi sınıfı cephesinden henüz anlamlı bir eylemli tepkinin gelmemiş olmasıydı. Sendika ağalarının bilinen marifetleri sayesinde, önden büyük iddialara konu edilen 14 Nisan eylemi beklenmedik ölçüde sönük geçmiş, bir hava boşaltma eylemi bile olamamış, yasak savma bir eylem sınırları içinde geride kalmıştı.

İkinci neden, neredeyse son birkaç güne kadar 1 Mayıs'a herhangi bir hazırlığın yapılmamasıydı. 1 Mayıs öncesi günlerde 1 Mayıs konusunda rahatsız edici bir suskunluk egemendi ortama. Son birkaç yıldır olduğu gibi düzen propagandası bu yıl da 1 Mayıs'ı yok sayıyor, provokatif niyetlerle dahi olsa sözünü etmemeye özen gösteriyordu. Kuşkusuz bunda, ciddi ve dolayısıyla kendileri için rahatsız edici bir 1 Mayıs ön hazırlık sürecinin yaşanmıyor olması da önemli bir etkendi.

Üçüncü bir neden, devrimci hareket cephesinden dikkatlerin çok büyük ölçüde Ölüm Orucu direnişine kilitlenmiş olmasıydı. Zaten son derece sınırlı güçlere dayanan devrimci çevreler, bu iki temel gündemi bir arada ele almakta ve birbirine bağlamakta başarısız bir görüntü sunuyorlardı. Edilgen bir kitle desteğini kullanarak 1 Mayıs'ta sözde bir "güç gösterisi"ni yıllık davranış çizgisi haline getiren reformist çevreler de, son bir haftaya sığın sınırlı faaliyetler hariç, bu yıl ciddi bir önhazırlık çalışması yürütmediler.

Son bir neden ise, 1 Mayıs'ın işgününe denk gelmesi ve sendika bürokrasisi etkin bir tavır koymadığı sürece, işgününe denk gelen bir 1 Mayıs'a işçi katılımının güçlüğüydü.

Ama tümü de dezavantaj oluşturan bu etkenlere rağmen bu yılın 1 Mayıs'ı, özellikle de İstanbul üzerinden oldukça olumlu ve umut verici bir tablo ortaya çıkardı. Sınıf ve kitle hareketinin, en zayıf görüldüğü bir ortamda bile, gerçekte nasıl bir mücadele birikimi ve potansiyeli taşıdığı somut olarak açığa çıktı.

Belirgin işçi ve gençlik katılımı

Öteki bir dizi kent daha farklı bir görüntü sunsa da, işgününe denk gelen bir 1 Mayıs'a İstanbul'daki işçi katılımı son derece dikkate değer olmuştur. 70 bin kişilik katılımcı bir kitlenin yaklaşık olarak 20 binini işçilerin oluşturduğunu söyleyebiliriz. Bu önemle değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Gençlik katılımının yüksekliği ise, ülke çapındaki hemen tüm kutlamaların ortak özelliği olmuştur. Ezilenlerin temsilcisi olarak işçilerin ve toplumun geleceği olarak gençliğin 1 Mayıs gibi anlamlı bir günde bu belirgin öne çıkışının kuşkusuz ki devrimci siyasal mücadele bakımından özel bir anlamı vardır. Bu üzerinde önemle düşünülmesi gereken bir başka temel olgudur.

İşçilerin ya da gençliğin 1 Mayıs kutlamalarına bugün için hangi sendika ya da siyasal yapıların denetiminde ya da etkisinde aktığı ise, tali bir öneme sahiptir. Bu güncel ve geçici olması kaçınılmaz olan bir durumdur. Önemli ve kalıcı olan, işçilerin ve gençliğin taşıdığı mücadele potansiyeli, 1 Mayıs kutlamaları üzerinden ortaya koyduğu somut mücadele isteğidir. Bugünün Türkiye'sinde sendikal bürokrasinin ya da yasal sol partilerin yığınların mücadele isteğine yanıt verme gücü, yeteneği ve dolayısıyla şansı yoktur. Bu güçler mücadelenin etkeni değil fakat aşılması gereken engelleridirler. Bugünkü etkilerini neredeyse tümüyle faşizmin kitleler üzerindeki yıldırıcı

etkisine ve devrimci akımlara nefes aldirmamaya çalışan acımasız terörüne borçludurlar. Temel önemde bu nokta hiçbir biçimde unutulmamalıdır. Geleceğe her zaman direnenler, kurulu düzene ve devlete boyun eğmeyenler, emekçilerin davası için her türlü fedakarlığa açık bir bilinçle katılanlar kalacaklardır. Geleceği onlar temsil ediyorlar, onlar kucaklayacaklardır.

Faşizmin çok yönlü tasfiye saldırılarına rağmen ayakta kalmayı başaracak ve bu aynı çaba içerisinde mücadele gücü, direnci ve kapasitesi konusunda kitlelere adım adım güven verecek olan devrimci parti ya da partiler, reformizmin kof etkisini yıkarak, mücadele potansiyeli ve isteği taşıyan kitlelerle buluşmayı da başarabileceklerdir. Reformist parti saflarında 1 Mayıs kutlamalarına katılan gençlik kesimlerinin coşkulu ve enerjik bir tutum ortaya koymaları, devrim ve sosyalizm şiarlarını militan bir ruhla haykırmaları, onlarla şu an saflarında buldukları reformist partiler arasındaki derin uçurumu kendiliğinden ortaya koyuyor. Bu, işaret ettiğimiz olgunun anlaşılmasına, 1 Mayıs eylemleri üzerinden somut bir göstergedir.

Sosyal yıkıma ve hücre saldırısına karşı kesişen öfke

Bu yılın 1 Mayıs kutlamalarının kitle bileşimi kadar katılımcı kitlenin ortaya koyduğu tepkinin, haykırdığı şiarların ortak niteliği de dikkate değerdir. Emperyalizme, krizle birlikte ağırlaşan sosyal yıkım saldırılarına ve F tipi hücrelere karşı öfkeyi, tepkiyi ve mücadele isteğini dile getiren şiarlar, ülke çapındaki tüm kutlamaların neredeyse ortak özelliğidir. Emperyalizme ve sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçi tepkisi anlaşılır olmaktan öteye herkesçe bilinen bir olgudur. Burada özellikle yeni olan, emperyalizmin ve sermayenin sosyal yıkım saldırısına karşı tepki içindeki emekçilerin önemli bir kesiminin hücre saldırısına karşı da hissedilir bir duyarlılık içerisinde olduklarının somut olarak açığa çıkmasıdır. 6 ayı aşan direniş ve son haftalarda birbirini izleyen ölümler, kuşkusuz ki bu duyarlılığın oluşmasında belirleyici etken durumundadır.

1 Mayıs kutlamalarında açığa çıkan bu olgu, sosyal yıkım saldırısına karşı mücadele ile hücre saldırısına karşı mücadeleyi birarada ele almanın ve birbirine bağlamanın olanaklarına bir kez daha somut olarak işaret etmektedir.

1 Mayıs ve sendika bürokrasisi

1 Mayıs gösterileri sınıf ve kitle hareketinin bugünkü düzeyi ve yaşadığı sorunlar konusunda önemli açıklıklar sağladı. Diğer şeyler yanında, sendikal bürokrasinin sınıf hareketi için nasıl bir tehlike oluşturduğu, 1 Mayıs vesilesiyle yeniden görüldü. Sendikal korucuların son aylarda yaşanan gelişmeler üzerinden yüzlerine taktıkları “mücadeleci” maskesi 1 Mayıs'ta yırtıldı.

Bürokratların ikiye bölünmüş manevraları

Sınıf ve emekçi kitlelerde düzenin saldırılarına karşı gelişen öfke ve tepki Şubat kriziyle birlikte doruğa çıkmıştı. Yoğunlaşan tepkinin kendi kontrolleri dışına çıkmasından çekinen, tabandan gelen basıncı bir biçimde dikkate almak zorunda kalan sendika bürokratları, inisiyatifini yitirmemek için yeni manevralara yöneldiler. Sınıfın saldırılara olan tepkisini sahipleniyormuş görünmek için özel bir çaba harcamaya başladılar. Başta B. Meral olmak üzere kaşarlanmış bürokratların hükümete ve IMF'ye karşı sert açıklamaları hep bu çerçevede gündeme geldi.

Saldırıya karşı sınıfı, emekçileri ve saldırılardan zarar gören başka toplumsal kesimleri birlikte harekete geçirebilecek güçlü bir örgütsel yapı somut bir ihtiyaçtı. Bu ihtiyaç mevcut sendikal örgütlenmelere dönük güçlü bir basınca ve arayışa yolaçtı. İşte örgütsel planda da inisiyatifini yitirmekten istemeyen sendika bürokratlarının yaptığı, çoktandır bir kenara attıkları ve bir mücadele aracı olarak işletmekten ısrarla kaçındıkları Emek Platformu'nu yeniden gündemlerine almak oldu. Emek Platformu yeniden canlandırıldı. Platform üzerinden bir takım adımlar atıldı, eylem takvimleri çıkartıldı. Böylelikle bürokratların denetimindeki mevcut örgütlenmelerin tabanın güvenini kazanacağı hesaplandı.

Emek Platformu'nun yaptığı en gözle görülür iş ise “Emek Programı”nın hazırlanması oldu. Program, işçi

ve emekçilerin kimi taleplerini içermekle birlikte, hazırlayanların ona biçtikleri asıl misyon muhtemel bir sınıf ve kitle hareketini düzen içi bir takım hedeflere bağlamak, doğrudan düzene yönelebilecek başka arayışların önünü böylelikle kesmekti.

Emek Programı'nın ilanı sınıf kitlelerinden çok, bürokratların ağzından çıkan reformist solda, en fazla da EMEP üzerinde etkili oldu. EMEP bu programın adeta üzerine atladı ve tüm parti ve yayın faaliyetini bu programın propaganda edilmesi temeli üzerine oturttu. EMEP, bu tutumuyla sadece kendi siyasal iflasını ilan etmedi. O aynı zamanda, sendikal ihanet çetesi, sınıf üzerindeki zayıflayan hakimiyetini yeniden güçlendirme olanakları da yaratmış oldu.

1 Mayıs'ta maskeler düştü

1 Mayıs, sendika bürokratlarının sınıf hareketi karşısındaki gerçek konumunun çok açık bir şekilde görülmesini sağladı. Bürokratların denetimindeki Emek Platformu açık bir şekilde 1 Mayıs'ı sahiplenmeyerek gerçek yüzünü ortaya serdi. Oysa sendika bürokratlarına ham hayallerle bağlanan EMEP reformistlerinin de bugün dillendirmek zorunda kaldıkları gibi, bu 1 Mayıs, sınıf hareketinin güçlendirilmesi için iyi bir olanak olarak kullanılabilir. Fakat sendika bürokratları kendilerinden bekleneceği üzere ikiye bölünmüş davrandılar. Ankara'daki olaylı esnaf eylemlerini de bahane ederek, 1 Mayıs'ın örgütlenmesi işini üstlenmekten kaçtılar. Utanmadan açıklama da yaparak, 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde doğrudan sorumluluk almayacaklarını fakat desteklediklerini ifade ettiler.

Bürokratların yüzüzlüğü bununla da sınırlı kalmadı. Aynı tutumu 1 Mayıs'a katılımın örgütlenmesinde de gösterdiler. Güçlü bir katılım için hemen hiçbir çaba sarfetmediler. Böylesi bir saldırı

döneminde ve İstanbul gibi işçi sınıfının özel ağırlığının olduğu bir kentte 1 Mayıs'a işçi katılımının 15-20 binde kalmasında bunun önemli bir rolü oldu. Bayram Meral 1 Mayıs günü başbakan ve bakanlarla görüşmeye gittiği için, kutlamalara katılmaya bile tenezzül etmedi. Diğer konfederasyon ve sendika yöneticileri ise, 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olarak güçlü bir şekilde kutlanması için değil, bir an önce ve “kazasız-belasız” bitirilmesi için uğraştılar.

Birçok yerde işçiler, sendikalarının çağrısı ve sağladığı olanaklar üzerinden değil kendi çaba ve imkanlarıyla alanlara geldiler. Örneğin İstanbul'da Tes-İş kortejinde, bizzat işçilerin ifadesine göre, bırak sendika yöneticisini tek bir işyeri temsilcisi bile yoktu. Bu türden birçok örnek vardı.

Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir!

İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta gördükleri bu tablo üzerinde iyi düşünmeli, bundan dersler çıkarmalıdır. 1 Mayıs da göstermiştir ki, sendika bürokratlarının sınıfın mücadelesini örgütlenme konusunda en ufak bir niyetleri yoktur. Mücadeleye dönük politika ve hesaplar sendikal bürokrasiye dayandırıldığı ölçüde boşa çıkmaya mahkumdur.

Tek çözüm işçi ve emekçilerin mücadeleyi örgütlenme işini kendi ellerine almalarıdır. Tabandan güçlü bir mücadele örülmedikçe, tok bir ses yükseltilmedikçe, bu bürokratları sendikaların tepesinden söküp atmanın, sendikaları sınıfın mücadele örgütlerine çevirmenin imkanı yoktur.

Bu nedenle öncü işçi ve emekçiler, sadece sendika bürokratlarını değil, onların avukatlığını yapmaktan başka bir politikası olmayan reformistleri de bir kenara itmeli, sınıfın devrimci programı altında mücadeleyi yaygınlaştırmak için inisiyatifini ele almalıdır.

Sınıfa karşı sınıf! Sermayeye karşı tutarlı bir mücadelenin tek yolu budur.

1 Mayıs İstanbul mitinginden gözlemler...

Metropollerin çoğunda olduğu gibi, İstanbul'daki eylem de damgasını vuran işçi-emekçi katılımının yüksekliğiyle. Bu gerçek düzen medyası tarafından da teslim edilmiş durumda. Ancak aynı medya tarafından yaygınlaştırılan “bayram havası”nın İstanbul eylemi için geçerli olmadığını, İstanbul'daki kutlamayı kesinlikle tanımlamadığını da hemen belirtmek gerekir. Medyanın bu propagandaya tek dayanağı, bir çatışma yaşanmamış, kan akmamış olmasıdır. Bu ise tek bir şeyi kanıtlar; polis, MİT'in, itin provokasyonu dışında, bu olmadığı sürece 1 Mayıs'a kan bulaştıracak herhangi bir neden ya da zemin yoktur. 1 Mayıs, sınıfın mücadeleci birliğini simgeler, rekabetini ya da çatışmasını değil. Öte yandan, yine 1 Mayıs'ta simgelenen “kavga” ya da “mücadele” kavramları da, sınıfın sermayeye karşı birlikte hareketini ifade eder.

Tekrar 1 Mayıs alanına dönersek; hükümeti istifaya, Derviş'i evine dönmeye çağıran onbinler, oldukça ciddi ve epeyce öfkeli görünüyordular. Öfkelenedikleri tek güç, vatani haraç-meizat satılığa çıkararak Amerikan uşakları da değildi. Sınıfa satışçı çıkararak sendika bürokrasisi de payını alıyordu bu öfkeden. Diğer yandan, ciddiyeti ve öfkeyi artıran temel bir neden daha vardı. Bu, 1 Mayıs gösterisinin ikinci ağırlıklı konusu olarak, Ölüm Orucu Direnişi'nin geldiği evre ve 20'ye ulaşan ölüm olayıydı. Böyle bir tablodan bir bayram havası çıkarmaksa, ancak burjuva medyanın şarlatanlığıyla mümkün olabilirdi. Medya

engellenemeyen ya da provoke edilemeyen bir eylemi çarpıtılmış biçimde sunarak, onun geniş kitleler üzerindeki devrimci etkisini bloke etmek çabasında. “Bayram havası” yakıştırmaları da bunun bir ifadesi...

Son dönem eylemlerde kimi sendika kortejleri üzerinden gözlemlenebilen “görsellik” çalışmaları, 1 Mayıs'ta daha artmış ve gelişmiş durumdaydı. Pankartların okunamayacağı kadar uzaktan bir bakışla bile, şu Hava-İş, bu Petrol-İş, öteki Yol-İş kortejidir denilebilecek bir görüntü yaratılmıştı. Bunu sağlayansa, bu sendikaların tek tip “eylem giysileri” idi. Bu, sistemin 1 Mayıslar'daki tek tip alerjisine gecikmeli de olsa sınıf cephesinden bir yanıt gibiydi. Özenli bir hazırlığı göstermesi açısından anlamı bir yana, işçi kortejlerine ayrı bir hava vermişti. Üstelik görüntüde derli-topluluk havası vermenin de ötesinde, bu kortejlerin disiplini de daha iyiydi. Sıraların düzgünlüğünden tutun da, sloganların daha toplu, daha gür atılmasına kadar, bu kortejler göz dolduruyordu. Hava-İş'in yıllardır her eylemde giydiği beyaz önlükleriyle başı çektiği biliniyor. 1 Mayıs'ta ise, önlük, şapka, baret türünden giysilerle Hava-İş'i takip edenler epeyce çoğalmıştı. Mavi renklerin hakim olduğu Petrol-İş kortejinde işçiler, şapka ve önlükleriyle gelmişlerdi eyleme. Yol-İş, baret havası veren sarı rengin hakim olduğu şapkalarıyla ayrılıyordu diğer kortejlerden.

Belediye işçileri çeşitli taleplerinin yazılı olduğu önlükleriyle, Zonguldak maden işçileri ise baretleriyle gelmişlerdi. Geçmiş yıllarda bolca bayrak taşınmasıyla farkedilen Türk-Metal korteji bu eylemde pek farkedilemiyordu (!). Türk bayrağı, neredeyse, sadece CHP'li gençlerle IP kortejinde kalmış gibiydi.

En kalabalık işçi kitlesinin yürüdüğü Şişli hattında, üstelik kamu işçileri ağırlıklı olmasına rağmen ve sıfır zam dayatması ve satış ihtimalinin yüksekliği koşullarında, ücret sorunu öne çıkan bir talep olmaktan çok uzaktı. Pankartlardan dövizlere ve sloganlara kadar, damgasını vuran tek konu vardı: IMF-emperyalizm karşıtlığı ve uşaklarına duyulan öfke. Bu, sıfır zam dayatmasının da, diğer tüm sorunların da IMF patentli yıkım programları üzerinden gerçekleştiğinin, sınıf kitleleri tarafından bilince çıkarılmış olmasının sonucu olabilir. Diğer yandan, 1 Mayıs'ın kendi özel/siyasal niteliğinin de kitle üzerinde etkili olduğu söylenebilir. Çünkü, emperyalist yaptırımların son bulmasını ve bu yaptırımların uygulayıcısı “emperyalizm uşağı” hükümetin istifasını isteyen şiarlar dışında, hakim durumdaki ikinci konu 1 Mayıs'ın kendi özü, anlamı, mesajı idi. Uluslararası birliği, dayanışmayı ve mücadeleyi öne çıkaran bol miktarda şiar, pankart, döviz ve sloganlarda ifadesini buluyordu.

Bu anlamda da, 2001 1 Mayıs'ına siyasetin damgasını vurduğu söylenebilir.

Eyleme işçi ve gençlik ağırlıklı 70 bin kişi katıldı...

İstanbul kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs!..

İstanbul'daki 1 Mayıs eylemine işçi ve gençlik ağırlıklı 70 bin civarında emekçi katıldı. İş gününe denk gelen bu katılım, bu yılın 1 Mayıs'ının en büyük başarısıydı. Eylem coşkusu, militan havası, dayanışma ruhu, zindan direnişini sahiplenışı, devrim ve sosyalizme ilişkin şiarların yaygın atılışı ile de dikkate değerdi.

Bu yıl KESK'e göre işçi sendikalarının katılımı daha fazla oldu. DISK'e göre de Türk-İş'in katılımı fazlaydı.

Bu seneki 1 Mayıs'a hem üniversite gençliğinin pankartlarıyla katılımı, hem de genel kitle içindeki gençliğin katılımı oldukça fazlaydı. Genç kitleler arasında devrim ve sosyalizm şiarı coşkulu ve sık bir biçimde atıldı.

Devrimci çevrelerin katılımı geçen seneye oranla daha fazla idi. Reformist çevrelerin katılımında da belli bir artış gözlemleniyordu. Genelde devrimci çevrelerin şiar, slogan ve pankartları ağırlıklı olarak F tipleri, direniş ve devrimci tutsaklar üzerineydi. Özellikle Perpa güzergahından devrimcilerin ağırlıklı olarak katılımı, F tipleri ve direniş şiarlarının sık ve coşkulu bir şekilde atılmasına neden oldu.

Sendikaların şiarları ağırlıklı olarak "İMF ve hükümet" karşıtı sloganlar oldu. EP'nun programı EMEP çevresi dışında pek sahiplenilmedi. Sendikalar arasında "iş güvencesi", "grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı" (kamu cephesinden), "iş gününün kısıtlanması" gibi somut talepler ile bağımsızlık ve demokrasi talebi öne çıkıyordu.

Devrimci çevrelerin aksine reformistler sınıfın taleplerini şiarlarıyla daha çok alana taşımış oldular. İMF karşıtlığı ve bağımsızlık talebi öne çıkarılan şiarlar arasındaydı. Fakat yer yer reformistlerle devrimci çevreler (F tipleri, devrim ve sosyalizm sözkonusu olduğunda) şiarlar çerçevesinde ortaklaştılar.

Eylemin bitmesine 1-1.5 saat varken, işçi ve kamu sendikaları alandan ayrıldılar. Yalnızca reformistler ve devrimci çevreler alanda kaldı. Ve bu süre boyunca devrimci çevreler F tipleri ve direnişle ilgili sloganlar attılar. Bu sloganlara SİP, ÖDP ve HADEP'ten de katılım oldu. Eylemin sonlarına doğru sendikaların gitmesi kürsüdeki konuşmaları etkiledi. F tiplerine kürsüden değinen DISK sözcüsü, cezaevlerinde ölümlere devletin duyarsız kalmasını eleştirirken işçiler ve sendikalar olarak buna duyarsız ve sessiz kalamayacaklarını söyledi ve tecriti kaldırmayı, ölümleri durdurun dedi. Bu biraz da alandaki devrimci çevrelerin basıncı sonucu olabildi. Programda bir tutsak anasının konuşması olmasına rağmen söz verilmedi.

Kamu sendikalarında hücre karşıtı sloganlarda devrimci tutsaklar sahiplenildi. HADEP korteji içinde F tipleriyle ilgili şiarların bulunduğu döviz vb. materyal taşındı ve sloganlarıyla da direnişi desteklediler.

Alanda genelde atılan sloganlar; "Hükümet istifa/İMF defol bu ülke bu halk satılık değil/Zafer direnen emekçinin olacak/Yaşasın örgütlü mücadelemiz/Yaşasın sınıf dayanışması/Direne direne kazanacağız" vb. oldu. Genel grev-genel direniş sloganı diğer eylemlere göre daha az atıldı, zaman zaman kortejlerden yükseldi.

Güvenlik önlemleri burjuva medyanın söylediğinin aksine oldukça gevşekti. Üst aramaları sıkı değildi. Eylemin bitimine 1-1,5 saat kala arama noktalarını kaldırdılar. Alanda fazla polis yığınağı yoktu. Yürüyüş sırasında da kenarlarda polis korteji yoktu. Fakat ara sokaklarda çok sayıda polis vardı.

Şişli güzergahı: İşçi kortejleri, pankartlar, sloganlar, dövizler...

Şişli güzergahından yürüyen kortejlerin önünde "Yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır!" yazılı ve EP İstanbul Bileşenleri imzalı pankart, hemen ardında da, "Temiz toplum, temiz siyaset, temiz yönetim istiyoruz!/Türk-İş" yazılı pankart yer alıyordu. Ardından sırayla; Yol-İş, Tek Gıda-İş Marmara ve Trakya Bölge şubeleri, Türk Metal-İş İst. Şb., GMİS-Zonguldak, TES-İş İstanbul 5 No'lu şube, Kristal-İş Paşabahçe, Lüleburgaz, Topkapı şubeleri, Basın-İş İstanbul şubesi, Harb-İş, T. Denizciler Sendikası, Hava-İş, Tez Koop-İş, Tes-İş, Tarım-İş, Ağaç-İş, Tek Gıda-İş 5 No'lu şube, Petrol-İş, Selüloz-İş İstanbul şubelerinin kortejleri dizilmişti.

Kristal-İş Paşabahçe Şubesi pankartı, düzenli korteji, kalabalık kitleyle yürüdü. "İMF defol/Yaşasın 1 Mayıs/Demokratik ve laik sosyal hukuk devleti için alanlardayız/Yoksulluk ve yolsuzluğa karşı alanlardayız/Ülusal egemenlik için alanlardayız/1 Mayıs işçilerin bayramı/İMF politikalarına karşı alanlardayız" dövizleri taşıdılar.

Kristal-İş Lüleburgaz "1 Mayıs 2001 yoksulluğa ve yolsuzluğa hayır!" pankartıyla, Topkapı Şubesi "Zorunlu tasarruflar ödensin/Özelleştirme=işsizlik/Satılık vekil mürakat Türkiye" dövizleriyle yürüdüler. "Direne direne kazanacağız!", "Hükümet istifa!" sloganlarını attılar.

Kitleselliği ve görşelliğiyle dikkat çeken gruplardan biri de Petrol-İş idi. Mavi-beyaz renklerin hakim olduğu önlükleri ve şapkalılarıyla gelmişlerdi eyleme. Dövizlerinde; "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek/Önce iş güvencesi/İMF defolsun emekçiler yönetsin/İşçi memur elele genel greve!" yazılıydı. Coşkulu ve disiplinliyidiler.

Basın-İş İstanbul şubesi "Kaçak işçiliğin önlenmesi için alanlardayız/Yolsuzluğa karşı alanlardayız/Evrensel bayramımız kutlu olsun/Emeğin, birliğin bayramı" dövizlerini taşıdılar.

Deri-İş ve Tuzla Şubesi'nin muhtemelen sektörde uzun süredir yaşanan kriz ve örgütsüzleştirme saldırıları yüzünden kitlesellikte bir zayıflama yaşamasına rağmen, coşku ve militanlığını koruduğu gözleniyordu. "Zafer direnen emekçinin olacak, İMF uşağı hükümet istifa" sloganlarını coşkuyla attı ve attırdılar.

TÜMTİS "Yaşasın 1 Mayıs birlik, mücadele, dayanışma" pankartı ve 100-150 kişilik bir kitleyle yürüdü. T. Denizciler Sendikası, "Biz buradayız İMF nerede/Tasarruf dediler hakkımızı yediler/İş güvencesi için alanlardayız" dövizlerini taşıdılar.

Son süreçteki her eyleme düzenli, kitlesel ve coşkulu kortejleriyle katılan Hava-İş üyeleri bu eyleme de aynı disiplin ve coşkuyu taşıdılar. "Kriz kapitalistlerindir faturasını ödemeyeceğiz/Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı/Kahrolsun İMF, NATO, DB, DTÖ/ Küresel krize karşı küresel direniş/Kamu çalışanı da işçidir yaşasın işçilerin birliği" yazılı döviz taşıdılar. Ayrıca Hava-İş kortejinde "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" ve "İMF, DB, NATO küresel saldırıya karşı enternasyonal direniş, yaşasın dünya işçilerinin anti-kapitalist mücadelesi" yazılı imzasız pankartlar taşındı.

Tez Koop-İş İstanbul 2 No'lu şube kortejinde, "Kadınlar mücadelede olmaksızın işçi sınıfı kazanamaz/Bütün ülkelerin işçileri birleşin/Yaşasın dünya işçilerinin birliği" yazılı bir pankart açılmıştı. Taşıdıkları dövizlerde ise "Krizin sorumlusu biz değiliz, krizin faturası patronlara/Örgütlüysek

herşeyiz, örgütsüzsek hiçbir şeyiz/Özgürlük savaşan işçilerle gelecek/Sermayenin örgütlerine karşı işçilerin uluslararası mücadele birliği/İMF, DB, NATO, WTO'ya hayır/Emperyalist saldırganlığa hayır/Sendika bürokrasisi savaşırsak defolur/Sendikal yasaklar savaşırsak aşılır/Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürelim/Eşit işe eşit ücret" yazılıydı. Kortejde yaklaşık 1000 civarı bir kitle yürüdü.

Tes-İş iki pankart açtı ve 10-15 civarı bir katılım sağladı. Öz Çelik-İş "Yaşasın işçilerin birliği!" yazılı pankartla ve Parsat Piston işçileriyle sınırlı bir katılım sağlamıştı. Tarım-İş ve Orman-İş 10-15 kişiyle yürüdüler. Tek Gıda-İş 5 No'lu şube "0 zamma hayır/Yaşasın şanlı 1 Mayıs!" yazılı pankart ve dövizleriyle eyleme katıldı. Selüloz-İş İstanbul Şb. 20-25 kişilik bir katılım sağladı.

İnşaat İşçileri imzalı "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı bir pankart altında yaklaşık 40-50 civarı bir kitle yürüdü. Sloganları "Yaşasın 1 Mayıs işçilerin birliği/İçerde dışarda hücreleri parçala/Hücreler ölümdür girmeyeceğiz/Kahrolsun faşizm yaşasın sosyalizm" oldu.

Belediye-İş Şişli hattının en kalabalık kortejlerinden birisini oluşturuyordu. Kortej canlı ve coşkuluymdu. Pankartlarında; "Zafer direnen emekçinin olacak/İşçiyiz haklıyız kazanacağız/İMF açlık ve zulümdür/İşçi memur elele genel greve/12 Eylül anayasasına ve yaşamın hücreleştirilmesine hayır/Birlik mücadele zafer" yazılıydı. Üzerlerinde ise "İş güvencesi hakkımız söke söke alırız/Yaşasın 1 Mayıs" yazılı önlükler vardı. Köprünün altında Belediye işçileri öne doğru geçerken "Bütün dünyanın işçileri birleşin!" sloganını attılar. Bu slogan kortejlerden coşkuyla sahiplenildi. Benzer bir gelişme deri işçileri geçerken de yaşandı.

Kitlesel katılım sağlayan, görşellik ve disipliniyle öne çıkan sendikalardan biri de Yol-İş'ti. Teksif, Bakırköy Şubesi ve sadece Bakırköy Sümerbank işçileriyle alandaydı. Kadın ağırlıklı kitle ve coşkusuyla göze çarpıyordu.

TMOBB kortejinde "Endüstri bölgeleri yasası kapitülasyondur! Yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!" pankartı taşındı ve hücre karşıtı sloganlar yoğun olarak atıldı. İstanbul Meslek Odaları-İMOK, Veteriner Hekimler Odası, Diş Hekimleri Odası, İstanbul Tabip Odası, Serbest Muhasebeci ve Mali Müşavirler Odası, PSAD İstanbul Şube, TGS pankartlarıyla eyleme katıldılar. ÇHD "Ölümleri durdurun!" yazılı pankart açtı ve 30-40 civarı bir kitleyle yürüdü. Ayrıca eylemde "Sessiz kalmayacağız" yazılı kokart dağıtıldı ve hücre karşıtı sloganlar attılar. Tiyatro ve Fotoğraf Emekçileri imzalı "Sınıf karşı sınıf! Sanata karşı sanat!" pankart altında yaklaşık 100 kişilik bir kitle yürüdü. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganını attılar.

Perpa güzergahı: İşçi kortejleri, pankartlar, sloganlar, dövizler...

DISK, Genel-İş ve Birleşik Metal-İş sendikaları dışında eyleme fazla bir katılım sağlamadı.

Genel-İş "Tecrit ve izolasyona son verilsin ölümler durdurulsun" yazılı pankartla eyleme katılırken, Genel-İş 6 No'lu şube "Yaşasın birlik dayanışma ve mücadele günümüz" yazılı pankart ve yaklaşık 100 kişilik bir kitleyle yürüdü. Genel-İş Gebze şubesi sadece pankartı ile sembolik olarak eyleme katıldı. Keşan temsilciliği pankartıyla yaklaşık 70 kişilik bir kitleyle yürüdü. Genel-İş 9 No'lu şube "Söz yetki karar çalışanlara" pankartı ve "Yaşasın işçilerin

birliği" yazılı dövizleriyle yaklaşık 150 kişilik bir kitleyle yürüdü. Peşi sıra Genel-İş Sendikası İstanbul Konut işçileri Şubesi pankartı arkasında yaklaşık 50 kişi yürüdü. Genel-İş'te Konut İşçileri pankartıyla az bir kitle yürüdü. Genel-İş 1, 2, 5 No'lu şubeler ve 2 No'lu bölge eyleme katılanlar arasındaydı. Genel-İş kortejlerinde taşınan dövizler; "İMF'ye değil eğitime bütçe/İMF defol/İşçiyiz haklıyız kazanacağız/İMF açlık ve zulümdür İMF'yi kovalım/Kahrolsun İMF, yaşasın bağımsız demokratik Türkiye". Genel-İş Anadolu yakası imzalı pankart arkasında daha az sayıda bir kitle yürüdü.

Lastik-İş az bir kitleyle eyleme katıldı. Birleşik Metal-İş fabrika pankartı açan işçilerle yürüdü. Aksan, Alumag, PDK işçileri, Mertakiskangücü işçileri pankartlarıyla katılan fabrikalardı.

DİSK Bank-Sen 50-60 kişilik bir kitleyle yürüdü. Bank-Sen kortejinde "Ekmek yoksa barış da yok-Bileşim Emekçileri Dayanışma Ağı" imzalı pankart açıldı. Tekstil-İş pankartı arkasında "Cengiz Tekstilden BatekSE Hak mücadelemiz sürüyor-Cengiz Tekstil" pankartı arkasında 20 kişi yürüdü. Tekstil-İş pankartı arkasında ayrıca "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" pankartları açıldı. İnsa işçileri de 1 Mayıs'a 15-20 kişi geldiler, Tekstil-İş pankartı arkasında yürüdüler.

KESK kortejinde 2 bin civarı kamu emekçisi yürüdü. "Sahte sendika yasasına hayır/Küresel saldırıya karşı emeğin uluslararası dayanışmasını yükselteceğiz/Yaşasın halkların kardeşliği/Yolsuzluk ve yoksulluğa hayır/Emek barış, demokrasi-KESK" yazılı pankartlar taşıdı.

Tüm Bel- Sen 1, 2, 3, 7, 5, 6 No'lu şubeler, Bem-Sen, Eğitim-Sen 2, 4, 5, nolu şubeler katıldı. Eğitim-Sen 2 No'lu "İçerde dışarda hücreleri parçala" yazılı pankart taşıdı. Eğitim-Sen 4 No'lu şube "F Tipinde katledilen insanlıktır/İnsan haklarıyla insandır" yazılı pankart taşıdı. Eğitim-Sen kortejinde ayrıca "Sosyalizmde ısrar insan olmakta ısrardır!" yazılı pankart açıldı.

SES, SES Anadolu yakası "Bütün işsizlere iş, iş günü kısaltılsın/Herkes parasız sağlık" yazılı döviz taşıdılar, Enerji-Yapı Yol Sen, BES 1 No'lu, BES 2 No'lu "Emek, barış, demokrasi için 1 Mayıs" yazılı pankart açtı, BTS 1 No'lu, BEM-SEN, Tüm Bel-Sen 3 ve 6 nolu şubeler eyleme katıldı. Tüm Bel-Sen "F tipinde katledilen insanlıktır, durduralım" yazılı bir pankart açtı. Bu pankart daha sonra alanda duvara asıldı. Haber Sen ve Tüm Sosyal-Sen de

az katılım sağlayan sendikalar arasındaydı.

Halkevleri "Sömürgeciliğe yoksulluğa tecrite, faşizme karşı yürüyoruz/Ölümleri durdurun!" yazan pankart taşıdılar. Devrimci tutsakları sahiplenen sloganlar attılar. HÖP, tüm çevresini peşpeşe yürüttü. Ağırıklı olarak F tipi karşıtı, devrimci tutsakları ve direnişi sahiplenen sloganlar attılar.

YTÜ gençlik, İTÜ, MSÜ Beyazıt, Açık üniversite, Demokratik Öğrenci Birlikleri eyleme katılan gençlik kitlesi arasındaydı.

ÖDP, "Cezaevlerinde tecrite son siyasi mahkumlara özgürlük/Şovenizme ve faşizme karşı omuz omuza/Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği/Yaşasın proletarya enternasyonalizmi/Ya barbarlık ya sosyalizm/Üreten biziz yöneten de biz olacağız" vb. pankartlar taşıdılar. ÖDP kortejinde bulunanların ağırlığı gençlik kitlesinden oluşuyordu. Sıklıkla "İçerde dışarda hücreleri parçala/Yaşasın devrim ve sosyalizm/Susma haykır halklar kardeşdir/Devrimci tutsaklar onurumuzdur/Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı.

En kalabalık katılımı HADEP sağladı. İlçe örgütleri imzalı pankartlarıyla eyleme katıldılar ve ağırlıklı olarak barış, demokratik cumhuriyet talepleri ile ilgili şiarları öne çıkardılar. Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son sloganını da attılar. "Biji 1 Mayıs -Yaşasın 1 Mayıs/Oligarşik değil demokratik yönetim" yazılı pankart taşıdılar.

Komünistler eyleme 5 ayrı pankartla katıldılar. Pankartlarda "Krizin faturası kapitalistlere/Yaşasın 1 Mayıs/İşçilerin birliği sermayeyi yenecek-Tekstil işçileri/Kahrolsun ücretli kölelik düzeni/Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" yazılıydı. Ayrıca çeşitli taleplerin yer aldığı çok sayıda döviz taşıdı. Alanda "İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!" pankartı ile "Krizin faturası kapitalistlere!" pankartı karşılıklı olarak asıldı. KB ve KEB imzalı bildiriler dağıtıldı. Diğer çevrelerin kamu kortejlerine yönelik materyal hazırlığının olmaması, buna ilişkin bildirilere olan ilgiyi arttırdı. Hatta kimi işçi kortejlerinden KEB bildirilerini isteyenler de oldu. "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük/Krizin faturası kapitalistlere/7 saatlik iş günü, 35 haftalık çalışma haftası vb.-KB imzalı kuşlar kullanıldı. TKİP imzalı kuşlar da alanda oldukça yaygın kullanıldı .

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İTÜ'lü öğrenciler 1 Mayıs'ta haykırdı:

Sermaye defol, İTÜ bizimdir!

Bu sene yemek boykotuyla beraber yakalamış olduğumuz hareketliliği 1 Mayıs alanına da taşıdık. Birçok siyasetin ayrı durmasına rağmen, yakalanan birlikte mücadele anlayışıyla güçlü bir şekilde 1 Mayıs alanına çıktık. İTÜ'lü Öğrenciler pankartı arkasında yaklaşık 90 kişilik bir kitleyle yürüdük. Oldukça coşkulu ve hareketli bir kortejimiz vardı.

"Yaşasın 1 Mayıs", "Sermaye defol üniversiteler bizimdir" ve "Yemek zammı, Paralı eğitim = Ulusal Program'a Geçit Yok" pankartları açıldı. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "MAİ, MİGA, Tahkim kahrolsun emperyalizm!", "Sermaye defol üniversiteler bizimdir!", "İş Bankası defol İTÜ bizimdir!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, İTÜ bizimle özgürleşecek!", "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Otomasyona, 1.8 barajına, turnikelere, paralı eğitime GEÇİT YOK; parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "İşten çıkarmalara, yoksullaşmaya, Ulusal Program'a, İMF'ye GEÇİT YOK; bu ülke bu halk satılık değil!", "Susma haykır hücre ölümdür!", "Ölümlere izin vermeyeceğiz!" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Ancak bu sadece bir başlangıç. Artık İTÜ'de yeni bir dönem açılıyor. Artık İTÜ'nün samimi devrimci ve muhalif güçleri, İTÜ'deki hareketliliği geleceğe taşımak için biraradalar.

Ekim Gençliği/İTÜ

İstanbul'da 1 Mayıs...

İstanbul'da 1 Mayıs, oldukça zayıf geçen son iki yılın hem kitlesellik, hem de coşku açısından bir hayli ilerisindeydi.

Konfederasyonlar, her eylemde olduğu gibi, işçi sınıfını alana taşımak için hiçbir çaba harcamadılar. Türk-İş'ten Yol-İş, Tek Gıda-İş, Petrol-İş, Hava-İş, TÜMTİS ve Belediye-İş diğer sendikalara göre daha yoğun bir katılım sağladılar. DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş ve Birleşik Metal-İş dışındaki sendikaların katılımı sembolik düzeydeydi. KESK'e bağlı sendikalardan Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen ve SES belli bir kitlelilik sağladı. Hak-İş'ten ise sadece Parsat Piston işçilerinin fabrika pankartlarıyla katılımı oldu. Diğer sendikaların katılımı temsili düzeydeydi.

Reformist partilerin katılımı 14 Nisan eylemine göre daha fazlaydı. Bu partilerin katılımında dikkati çeken, kitlelilikten çok gençlik kitlesinin ağırlığı ve attığı sloganlar oldu. Devrimci tutsakları sahiplenen hücre karşıtı şiarların yanısıra devrim ve sosyalizmi öne çıkaran şiarlar atıldı. Bu partilerin düzenin icazet alanına sığınmaları gerçekliği ile gençliğin alana yansıyan özlem ve talepleri tam bir tezat teşkil ediyordu.

HADEP kortejinin durumu daha farklıydı. Kortejin kitleliliği ve gençliğin ağırlığı ilk göze çarpan olgulardı. PKK'nın 1 Mayıs öncesinde yaptığı çağrı sonucu kitleli katılım, Öcalan çizgisinin Kürt emekçileri üzerindeki etkisini gösteriyordu. Bu etki atılan sloganlardan da yansıyor. Ancak Kürt emekçilerinin teslimiyet çizgisine rağmen düzenle bütünleşemeyecekleri, buna nesnel imkan olmadığı, 1 Mayıs alanında bir kez daha ortaya çıktı. Demokratik cumhuriyet, sosyalizm özlemi ve hücre karşıtlığını dile getiren şiarlar birlikte atıldı. Bu da Kürt emekçi ve gençlik kitlelerinin içinde bulunduğu ikilemin bir dışavurumu oldu.

Bu 1 Mayıs'ta devrimci akımlar da daha kitleli bir katılım gerçekleştirdiler. Bu durum, tutsak yakınları, öğrenci gençlik, bazı sendika kortejleri ve parti kortejlerinin bir kısmının katılımıyla, hücre karşıtı şiarların alanda belli bir ağırlık yaratmasını sağladı. Nitekim KESK, DİSK ve Türk-İş adına kürsüden konuşanlar da, bunun basıncıyla, F tiplerine değinmek ihtiyacı duydular.

Komünistler, sınırlı bir kitlelilikle katılmalarına rağmen, coşkuları, konumlanışları, materyallerinin içeriği ve görseelliğiyle alanda farklılıklarını ortaya koydular.

"Emek Programı" alandaki kitlelerin gündemine girmedi. Birkaç sendikanın programı pankartlarına taşımaları dışında Emek Programı'nın esamesi okunmadı.

Sendika bürokratlarının 1 Mayıs'a dönük hiçbir çalışma yapmalarına ve alanı kısa sürede boşaltmalarına rağmen, işçi ve emekçiler pankartları, dövizleri ve şiarlarıyla düzene olan öfkelerini ve mücadele etme isteğini ortaya koydular. Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların bir bölümü sınıf dayanışmasını, saldırılara karşı direnmenin gerekliliğini, F tipi hücre karşıtlığı içeren şiarları coşkuyla haykırdılar.

Devrimci tutsakların yarım yılı geçen kararlı direnişinin devrimci şiarların alanda daha yaygın ve gür bir şekilde haykırılmasında önemli bir role sahip olduğu tartışmasız. Ancak zindanlarda ölümüne direnişin kararlılığı henüz işçi ve emekçi kitlelerin çoğunluğu için yol gösteren bir çizgi haline gelmediği bir gerçeklik.

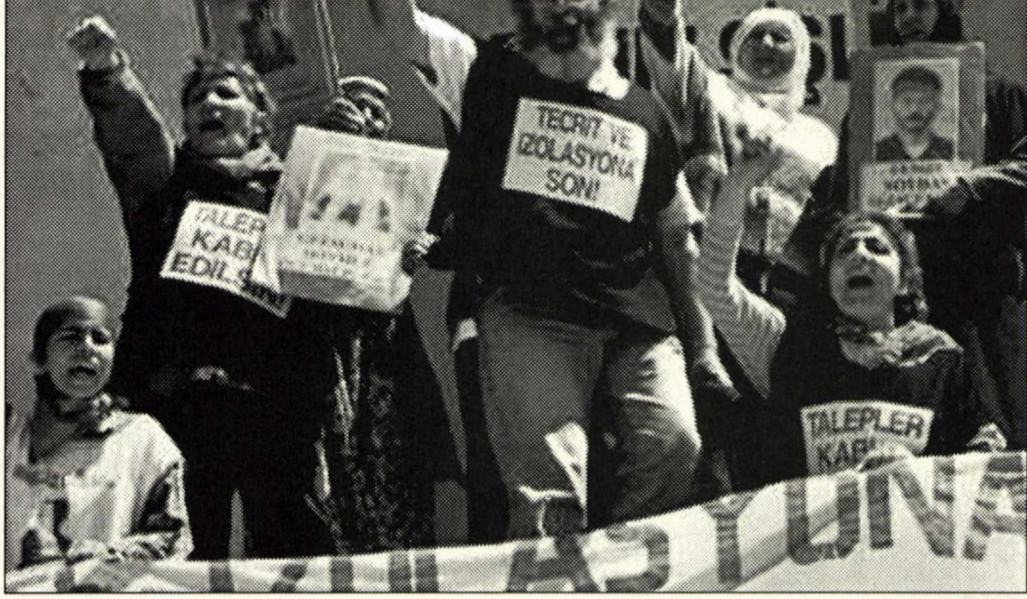
Yürütülen yıkım saldırısının boyutuyla kıyaslandığında, 1 Mayıs'ın yeterli kitlelilik ve militanlıkta olmadığı açıktır. 8 Mart ve 14 Nisan eylemlerindeki zayıflık 1 Mayıs'ta da bir şekilde devam etmiştir. Ancak bu durum, işçi sınıfı, emekçiler ve gençliğin mücadele etme istek ve kararlılığının zayıflığı anlamına gelmiyor. Tam tersine, 1 Mayıs, talepler, şiarlar pankartlar ve dövizlerle, bu istek ve kararlılığın bir göstergesi oldu.

TUYAB'lı aileler 1 Mayıs'ta alanlarda haykırdı:**1 Mayıs ruhuyla hücreleri parçala!**

İşçi sınıfı ve emekçilerin kavga günü olan 1 Mayıs'ta tutsak yakınları da alandaki yerini aldılar. "Tecrite, izolasyona, IMF tipi yaşama hayır! TUYAB" yazılı pankart arkasında biraraya gelen aileler, "Tutsakların talebi kabul edilsin/TUYAB" yazılı önlükler giydi. "1 Mayıs ruhuyla hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Hücrelere değil, emekçiye bütçe!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!" vb. yazılı dövizlerle birlikte, Ölüm Orucu şehitlerinin fotoğrafları da taşındı.

İlk olarak Darülaceze önünde biraraya gelen aileler, o sırada henüz toplanan ve alana giriş yapan işçi sendikalarından büyük ilgi gördü ve alkışlarla desteklendi. Sürecin yüklediği tüm ağırlığa rağmen son derece kararlı ve coşkulu bir kortej oluşturan tutsak yakınları, kitlesel olarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca 'Devrim şehitleri ölümsüzdür!', 'Katil devlet hesap verecek!', 'Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!', 'Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!', 'Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!', 'İçerde dışarda hücreleri parçala!' sloganları gur bir şekilde atıldı.

'Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!', 'Devrimci tutsaklar onurumuzdur!', 'Yaşasın Ölüm

Orucu Direnişimiz!' sloganlarıyla Perpa'nın arkasındaki toplanma alanına giren tutsak yakınları, alandaki kitle tarafından 'Anaların öfkesi katilleri boğacak!', 'Devrimci tutsaklar yalnız değildir!', 'Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!' sloganlarıyla karşılandı. Sık sık Ölüm Orucu'nda yaşamını yitiren şehitlerin isimleri okundu ve 'Yaşıyor!' diyerek anıldı.

Burada bir süre bekledikten sonra miting alanına doğru yürüyüşe geçen TUYAB korteji yeni

katılımlarla da oldukça düzenli ve uzun bir kortej oluşturdu. Yürüyüş boyunca yanından geçtiği tüm kortejler tarafından alkışlandı ve sloganlarla desteklendi. Miting alanına girmeden Ölüm Orucu'nda yaşamını yitiren tüm devrimci tutsaklar adına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunan ailelere arkadaki devrimci kortejlerden de destek geldi. Ardından 5 dakika oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi boyunca şehitlerin adı tek tek okundu ve 'Bize ölüm yok!' marşı söylendi.

Bir tutsak yakınının okuduğu şiirin ardından tekrar yürüyüşe geçilerek 'Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!' sloganıyla alana girildi. Burada pankartı alarak alanın her yanından görülebilecek bir yere taşıyan tutsak yakınları, alandan yoğun bir alkış ve destekle karşılandı. Tüm miting boyunca seslerini duyurmaları tutsak yakınları payına önemli bir politik başarı oldu.

TUYAB'dan tutsak yakınları

1 Mayıs'ta sloganlar üzerinden söyleşi...

Kortej: Hava-İş

Slogan: "Ölmeye ölmeye ölmeye geldik
Sermayeyi krize boğmaya geldik!"

-Sermayeyi krizde nasıl boğabiliriz?

1. işçi: Biraz zor olacak. Ama böyle birlik olursak boğabiliriz. Fakat birliği sadece 1 Mayıs'ta değil her zaman sağlamalıyız.

2. işçi: Bu eğitimimizle biraz zor. Herkesin kendini aşması gerekiyor. Dünya değişti, biz de değişmeliyiz. Bireylerin yönetimi değil, ekiplerin yönetimi gerekiyor. Hep birlikte fikir üretebilmemiz gerekiyor. Bizde ise hala bir takım adamların tek başına karar vermesiyle yürüyor işler. Onların da kimin çıkarına karar verdiğini görüyoruz.

Kortej: Tes-İş

-Enerjideki bu yağma ve yağmalatma furyası sürerken sizden çok daha güçlü bir katılım bekliyorduk. Katılım düşüklüğünün nedeni ne?

1. işçi: Biz de hayal kırıklığına uğradık. 15-20 personelle 1 Mayıs'a katılmak müthiş moral bozucu.

2. işçi: 3 bin personel var bizde, düşünebiliyor musunuz? Sendikaların basiretsizliğini gösteriyor bu katılım. Daha doğrusu, 1 Mayıs'a katılımı istemeyenler engelledi.

-Siyasi nedenlerle mi? 1 Mayıs solcu günüdür gibi...

-Hayır, öyle değil. Yağmadan pay alma meselesi. Sendikalar da bu işin içinde. Onun için istemiyorlar

işçinin eyleme geçmesini. Üçbin mevcudu olan işyerinden bir tek sendika temsilcisi bile yok şurada. Belki temsilcilerin yetersizliği.

-Değil, özelleştirmede işverenle işbirliği var. Asıl neden bu.

3. işçi: Bayram Meral'e ettiğim duaları söyleyeyim, yaz.

Allah geçmişlerine kavuştursun (bolca küfürlü dua...) İnsan ancak bu kadar şerefsiz olur, bu kadar alçak olur. 364 gün otel odalarında kumar oynarken aklına gelmedi sözleşme, 1 Mayıs günü görüşmeye gitti. Onun Şeraton otelde bir sabah kahvaltısına

buradaki insanlar bir ay çalışıyor, bir ay.

Kortej: Öz Çelik-İş (Hak-İş) Parsat Piston fabrikası

Slogan: "Derviş evine, Ecevit huzurevine!"

-Derviş evine giderse bizi kim kurtaracak?!

Zeynel: Bizi kurtaran çıkacaktır. Biz Emek Programı'nın uygulanmasını istiyoruz.

-Kim uygulayacak Emek Programı'nı, Meral mi mesela?

Zeynel: Hayır. Programı hazırlayan bilim insanları var. Uygulamasını da onlar yapar.

-Yani bir "teknokratlar hükümeti" gibi mi?!

Zeynel: Evet, neden olmasın?

2. işçi: Amerika birini daha bulup gönderir nasıl olsa!.. (Ciddileşerek) Derviş gidecek, başka yolu yok. Tamamen bağımsız bir ülke kurulana kadar uğraşacağız. Amerika'nın adamlarına ve uşaklarına kolayından boyun eğme niyetinde değiliz.

Ankara'da 1 Mayıs...**Sınıf ve emekçi hareketine ayna,
hücre karşıtı muhalefete moral**

Sermaye devletinin, 11 Nisan'daki esnaf eylemini bahane ederek Ankara'da koyduğu eylem yasağı nedeniyle, 1 Mayıs'ın yapılıp yapılmayacağı bile son birkaç güne kadar belirsizdi. Yasak kararıyla, gerçekte fiili bir sıkıyönetim ilanı olan bu uygulamayla, işçi ve emekçilerin öfkesi ve eylem isteği dizginlenmeye çalışılıyordu. Sendika ağaları bu yasağa sırtlarını dayayarak 14 Nisan mitingini boşa çıkardılar. Ama onların bu tutumu işçi ve emekçilerin öfkesiyle karşılandı. Başta Türk-İş bürokratları olmak üzere tüm sendika ağaları protesto edildi.

Hain bürokratlar şaşaalı törenlerle açıkladıkları "alternatif program"ın dahi arkasında durmayarak, 14 Nisan sonrasında tam anlamıyla sessizliğe gömüldüler. 14 Nisan sonrası Ankara için tam bir belirsizlikti. Bu belirsizlik ortamı ileri, öncü işçi-emekçilerce de değiştirilemedi. Dolayısıyla, işçi ve emekçi kitlelerde krizin ilk sonuçlarıyla beraber kendisini güçlü bir biçimde gösteren mücadele dinamizmi ve kararlılığında gedikler açılmaya başladı. Her zaman olduğu gibi, sınıfa ve emekçi kitlelere çaresizlik ruh hali egemen olmaya başladı. Böylelikle sermaye devleti işbirlikçi ağalarla beraber kitlelerin yaşadığı ilk öfke dalgasını kırmayı başardı.

Bu yıl Ankara'da 1 Mayıs, tam da böylesi bir nesnellik üzerinden, işçi ve emekçilerin sermayenin saldırılarına ve sendika ağalarının tutumuna karşı biriktirdikleri öfkenin yine bizzat bu güçler tarafından boşaltılması amacıyla yapıldı. Öyle ki, işçi ve emekçi

kitlelerde eylem yasağına ve özelde 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasına dönük bir basınç olmamasına rağmen, Valilik 1 aylık yasağın süresini 27 Nisan'a çekip, 1 Mayıs için izin verdi. Ama miting alanından programa kadar herşey yukarıda bahsettiğimiz biçimde öfke ve enerjiyi boşaltmayı amaçlıyordu. 1 Mayıs yalıtılmış bir ortamda, ama bir karnaval havasında kutlanmaya çalışılıyordu. Tüm hesaplar buna dönüktü.

1 Mayıs öncesinde Valilik ve Emniyet tarafından yaratılmaya çalışılan terör atmosferi de yine bir bayram havası oluşturmaya dönüktü. Eylem alanı tam bir polis ablukasına alınırken, pankartlara ve diğer materyallere önemsiz bazı istisnalar dışında herhangi bir müdahale sözkonusu olmadı. Polis, eylemin belirlenen sınırları aşmaması çabasıydı. Özellikle Kızılay'a çıkan tüm yollar, yüzlerce metrelik polis yığınağıyla kapatılmıştı. Herşey yalıtılmış eylem alanında, tam bir oldu bittiyle sonuçlandırılmaya çalışılıyordu.

1 Mayıs alanı olarak Tandoğan Meydanı belirlenmişti. Program EP bürokratlarının konuşmalarından ve halay çekilmesi için söylenen şarkılardan oluşuyordu. Kürsüden çalınan şarkıların sürekli olarak alanın sesi bastırılmaya çalışılıyordu. Bunun ötesinde, 1 Mayıs'ın son birkaç güne kadar

bir karnaval havası görünce, doğallığında alanı kısa sürede terk etme yoluna gittiler.

Kamu emekçileri: Katılım ve coşku düşük, politik şiarlara ilgi yüksekti

KESK Ankara şubelerinin katılımı ise işçi katılımına nazaran oldukça düşüktü. Bu durum, geçmiş 1 Mayıslar'la karşılaştırıldığında, kamu emekçileri hareketi açısından tam bir fiyaskoydu. Öyle ki geçmişte kitleselliği ile alanlarda göz dolduran bazı sendika şubelerinin durumu içler acısıydı. Örneğin Haber-Sen (30 kişi), Enerji-Yapı Yol Sen (100 kişi), Eğitim-Sen (diğer sendika şubelerine nazaran daha kitlesel olmasına karşın, üye kitlesi ve

yapılıp yapılmayacağına bile belirsiz olmasına sırtlarını dayayan sendikalar da bu duruma ayak uydurarak, ön hazırlık çalışmasını son birkaç güne sığdırmışlardı.

Kitlesel ve coşkulu bir katılım sağlayan işçiler karnaval havasındaki alanı erken terk ettiler

Herşeye karşın, toplam katılım geçen seneki katılım sayısını (15 bine yakın) buluyordu. İşçi katılımı da geçen seneye nazaran oldukça yüksekti. Özellikle Tez Koop-İş, TÜMTİS, Genel-İş ve Yol-İş oldukça kitlesel bir katılım sağlamışlardı. Kitlesellik bu sendikaların çoğunda belirgin bir coşku ve dışa vuran mücadele isteği ile birleşiyordu. Miting alanına coşkulu bir biçimde "Genel grev-genel direniş!" sloganıyla giren TÜMTİS korteji, alanda işçiler tarafından büyük bir sahiplenme ve coşkuyla karşılandı. Bu işçilerdeki mücadele kararlılığının açık bir göstergesiydi. Yine Tez Koop-İş kortejindeki coşku ve mücadele kararlılığı da dikkat çekiciydi.

Eyleme önemli bir kitle ile katılan diğer işçi sendikaları ise Tes-İş, GMİS MTA, Türk Harb-İş Ankara şubesi idi.

Ancak işçiler, 1 Mayıs'a dönük ilgi ve katılımlarına karşın, tam da yukarıda belirttiğimiz nedenlerden dolayı, alanı kısa sürede terk ettiler. Çünkü 1 Mayıs bir mücadele günü yerine, içi boş bir bayram gününe dönüştürülmek isteniyordu. 14 Nisan sonrasında oluşan belirsiz ortam işçilerde sendika bürokrasisine karşı önemli bir tepki ve güvensizlik doğurmuş durumda. İşçiler 1 Mayıs'a bir mücadele günü olması nedeniyle böylesi bir ilgi göstermişlerdi. Ama ortada

geçmiş pratiği ile karşılaştırıldığında oldukça az sayıda bir katılım vardı) bu sendika şubelerinin başında geliyordu. KESK şubeleri içerisinde sadece Tüm Bel-Sen'in taşıdığı kitle geçen yıllara nazaran daha iyiydi.

Kamu emekçileri hareketi açısından tüm bu veriler, hareketin sendikal bürokrasiye karşı beslediği derin güvensizliğin, onların 1 Mayıs'ı bir hava boşaltma eylemi işlevi yüklemeye planının bilincinde olmasının sonuçları sayılmalıdır. Kamu emekçileri, sendika bürokrasisine duydukları güvensizliğe karşın, yer yer mücadele istek ve kararlılıklarını sokaklara taşımaktadırlar. Ancak 14 Nisan sonrasında sendika yöneticilerinin aldığı tutum, öyle anlaşılıyor ki harekette önemli kırılmalar yaratmıştır. Hareketin 1 Mayıs tablosu bu kırılmanın çarpıcı bir aynası olmuştur. Bu kırılmanın temel bir yönü, sendika bürokrasisine karşı duyulan güvensizlik ve tepkidir. Bunun henüz sendikal bürokrasiyi aşacak bir inisiyatife dönüşmemesi, beraberinde eylemlere katılmamayı getirebilmektedir. Bu sonuç Ankara'da bu yılın 1 Mayıs'ına da yansımıştır.

Tıpkı işçiler gibi, kamu emekçileri de kutlama programının bitmesini beklemeden alanı terk ettiler. Alanda bu kesimden sadece bazı sendika şubelerinin pankartları ile arkasında az sayıda emekçi kaldı.

Öncü İşçi Platformu: Sınıf ve emekçiler cephesindeki zayıf tabloyu değiştiremedi ama, gerçek bir ihtiyaç olduğunu kanıtladı

İşçi ve emekçiler cephesinde varolan dağınıklığı ve sendikal bürokrasiyi aşacak inisiyatif yokluğunu gidermek iddiasıyla, 1 Mayıs'tan kısa süre önce oluşturulmuş olan Öncü İşçi Platformu ise sınıf ve emekçiler cephesindeki mevcut olumsuz havayı dağıtamadı. Henüz sınırlı sayıda öncü işçiyi barındıran bu platform, alanda ve yürüyüş süresince işçi ve emekçiler üzerinde önemli düzeyde bir ilgi yarattı.

Birleşik Metal-İş pankartının arkasında kortej oluşturan platform, devrimci sınıf çizgisinin şiarlarını alana taşıdı. Kuruluş hedeflerini ve taleplerini ortaya koyup, bunu 1 Mayıs'ın sınıfsal anlamı ile birleştiren bildirisinin yaygın dağıtımını yaptı. Platform, üç işçili "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" ve "Krizin faturası

kapitalistlere!" yazılı pankartları taşıdı.

Platform, ortaya koyduğu bu katılım ve etkinlik düzeyi ile şimdilik sadece bir ilgi ve etki alanı yaratmış oldu. Ancak 1 Mayıs'ın sınıf ve emekçiler cephesinden gösterdiği zayıflık tablosu, bu türden devrimci işçi platformlarının sınıf ve emekçiler için gerçek birer ihtiyaç olduğunu da göstermiş oldu.

Öğrenci gençlik:

ÖO Direnişi gündemli yüksek katılım

Katılımcı kitlenin önemli bir bölümünü öğrenci gençlik oluşturuyordu. Hatta denilebilir ki işçilerin katılımından daha yüksek bir katılımı sözkonusuydu. Üniversite platformlarının yanısıra, reformist ve devrimci yapıların kortejlerinin büyük bölümü de yine öğrenci gençlikten oluşuyordu.

Gençlik kortejlerinde ana gündem, hücreler ve Ölüm Orucu Direnişi idi. Kortejlerde hücre karşıtı sloganlar yanında, IMF ve emperyalizm karşıtı sloganlar belli bir yer tutuyordu.

Devrimci gençlik gruplarının büyük bölümü, kendi siyasal grup kortejlerinde yürüdüler. Ancak gençliğin büyük gövdesi gençlik platformlarıyla alanda yerlerini aldılar. Bu platformlardan bazıları şunlardı: "DTCF öğrencileri", "ODTÜ Yapı", Dernekler, "HÜ Öğrenci Platformu", "Ankara Liseli Gençlik Platformu", "Genç Umut", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor İnisiyatifi".

Gençlik dışında hücre karşıtı ve Ölüm Orucu Direnişi gündemiyle 1 Mayıs'a katılan diğer güçler ise şunlardı: TAYAD, TUYAB, ATO, bağımsız kortej oluşturan tüm devrimci gruplar, Anarşistler. Kamu emekçileri sendikalarında ve reformist parti (HADEP, EMEP ve ÖDP) kortejlerinde de hücre karşıtı sloganlar belli bir ağırlıkla yükseliyordu.

Katılımcı kitle özellikle TAYAD ve TUYAB kortejlerine büyük bir ilgi gösterdi. Bu kortejler alana girişlerinde coşkulu alkış ve sloganlarla karşılandılar. Hücre karşıtı sloganların en çok atılanı ise "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" oldu. Özellikle kamu emekçileri bu sloganı sıklıkla attılar. Atıldığında ise çoğunlukla sahip çıktılar.

İşçilerin ve kamu emekçilerinin alandan ayrılmasıyla beraber alan, devrimci gruplara ve esasta gençliğe kaldı. Bu durumda alana hakim olan gündem temelde Ölüm Orucu Direnişi oldu. Sendika bürokratları kürsüden nutuk çekerken, alan bu konuşmalara kayıtsızdı.

Komünistler, alan çalışmaları üzerinden yükselen platformlarla 1 Mayıs'a etkin bir katılım sağladılar

Komünistler dışında devrimci grupların tümü kendi grup kortejlerini oluşturarak 1

Mayıs'a katıldılar. Yukarıda değindiğimiz gibi, hemen hemen hepsinin ana gündemleri ÖO ve hücre tipleri oldu. Komünistler ise bir dizi alanda sürdürülen özgün alan çalışmalarını şekillendirdiği platformlar üzerinden 1 Mayıs'a katıldılar. Krizin faturasına karşı mücadele ve ÖO Direnişi bu çalışma ve alandaki duruşun iki ana gündemiydi. Platform pankartları ve şiarlar bu iki gündeme göre belirlendi. Taktik talepler, tek gerçek alternatif olan işçi sınıfının devrimci programına bağlandı.

Platformlar üzerinden gerçekleştirilen katılım yanında ve bununla bütünlüklü bir biçimde alanda, *Kızıl Bayrak* imzalı "İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim savaşalım!" şiarını taşıyan pankart açıldı.

1 Mayıs'ın gösterdikleri

Sonuç olarak, Ankara'da 1 Mayıs sermaye devletinin ve sendika bürokrasisinin sistemli çabalarıyla işçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs'ı olmaktan uzaktı. Bu haliyle işçi sınıfı ve emekçi hareketinin yaşadığı sorunlara ayna

tuttu, ama hareketi ileriye taşıyacak bir niteliğe sahip değildi. Tersine alanda ortaya çıkan karnaval havası, işçi ve emekçilerin mevcut alternatifsizlik ve dağınlık ortamından kök alan çaresizlik ruh halini artırıcı bir işlev gördü.

Ankara'daki 1 Mayıs'ın geleceğe taşıdığı tek olumluluk hücre karşıtı mücadele açısından yaşanmış oldu. 19 Aralık katliamı sonrasında hücre karşıtı muhalefetin temel dinamiği olan gençlik ve esasta devrimci gruplar, katliam sonrasında estirilen terörle yitirilen moral motivasyonu bir nebze olsun yeniden kazanmış oldular.

Miting sonrasında Tandoğan'dan Kızılay'a yapılan kitlesel ve militan yürüyüşle beraber, katliam sonrasında devletin kapattığı alan ve caddelerin (özelde Ziya Gökalp) yeniden hücre karşıtı bir eyleme sahne olması, büyük bir politik ve moral kazanımdı. Çevredeki emekçi halkın yürüyüşçü kitleye açık desteği (ki esasta hücre karşıtı bir eyleme dönük sergilenen bir sempati ve destektir bu) bu kazanımı daha da anlamlı kıldı. Ayrıca direnişin yarattığı etkinin ve duyarlılığın da yalın bir ifadesiydi bu durum.

Sınıf cephesinden kaybedilen 1 Mayıs, bu yanı sıra kazanılmış oldu.

Ankara'dan komünistler

Sermayenin ve sendika ağalarının oyunu miting sonrasında bozuldu!..

Tandoğan'dan Kızılay'a binlerce kişilik yürüyüş...

Sermaye devleti ve sendika bürokrasisi mitingin bitişine kadar belirledikleri biçimde 1 Mayıs'ı göturdüler. Ancak mitingin bitiminden sonra bu denetimlerini kaybettiler. İşçi ve emekçiler, sermaye devletinin ve sendika bürokrasisinin ablukasını kırarak bir inisiyatif gösteremeyip alanı terkederken, kalan ve çoğu öğrenci gençlikten oluşan yaklaşık 3 bin kişi mitingin bitimi ardından yürüyüşe geçti. Bu yürüyüş devletin ve sendika

bürokrasisinin 1 Mayıs'ı ehlileştirme oyununun en azından gençlik cephesinden kırılması anlamına geliyordu.

Mitingin bitirilmesinin ardından, polis 300 metrelik kısmını ablukaya alarak kapattığı Tandoğan'dan Kızılay'a çıkan GMK Bulvarı'nın polis ablukasını altından kısmı kaldırımlardan dağılık biçimde geçildi. Polis ablukasını aşıldıktan sonra ise binlerce kişi kendiliğinden bir biçimde birleşti. İlk slogan yükseldikten sonra kitlenin coşkusu arttı ve bir kortej düzeni içerisinde yürüyüş sürdürüldü.

Atılan sloganlar tümüyle hücre karşıtı ve Ölüm Orucu Direnişi'ni destekler nitelikteydi. Yine katliamcı devlet protesto ediliyordu. Atılan sloganların bazıları şunlardı; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Susma haykır hücre ölümdür!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!"...

Yürüyüş kolu Kızılay'a yaklaştıkça sayı giderek azaldı. Demirtepe yol ayrımında çoğunluğunu reformist partilerin oluşturduğu bazı gruplar yürüyüş kolundan ayrıldılar. Ancak Kızılay'a ulaşıldığında sayı yine de bini aşındı. Kızılay'da bakanlıklara ve meclise giden yollar tamamen polis tarafından tutulmuş, yol başlarına panzerler yerleştirilmişti. Kızılay'daki bu abluka üzerine kitleden yine önemli kopuşlar oldu. Kızılay meydanı sloganlarla geçilip Ziya Gökalp Caddesi'ne çıkıldığında, çoğunluğunu devrimci grupların oluşturduğu 300 civarında kişi kalmıştı. Ziya Gökalp Caddesinde yürüyüşe devam eden kitle, Mithatpaşa köprüsünü geçtikten sonra yapılan konuşmanın peşi sıra dağıldı. Yapılan konuşmada, Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışmanın önemi ve burada gösterilen duyarlılığın sonrasında da sürdürülmesi gerektiğinin altı çizildi.

Yürüyüş boyunca, çevrede bulunan binalardaki ve sokaktaki halk, yürüyüşçüleri alkışlarla destekledi. Bu destek, daha öncesinde yapılan benzer yürüyüşlerde görülmeyen bir düzeye sahipti.

Tutsak yakınları olarak direnişin şiarlarıyla alandaydık!

Tutsak aileleri olarak TUYAB çatısı altında, 1 Mayıs ön hazırlık çalışmalarımıza çok kısa bir zaman kala başladık. Bu nedenle 1 Mayıs'a katılımımızda bir zayıflık söz konusuydu.

1 Mayıs'ta kortejlerin bizi görmesini sağlamak ve hücre karşıtı şiarlarımızı bütün kortejlere duyurabilmek gibi bir düşüncemiz vardı. Bu düşüncemize uygun bir alan belirledik. İşçi ve emekçi sendikalarına, üniversite gençlik kortejlerine şiarlarımızı taşıdık. "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!" ve "Ölüm Orucu'nda 194. gün, ölümleri seyretme!" pankartlarını açtık.

"Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Ölümleri seyretme tutsaklara sahip çık!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Katil devlet hesap verecek!", "1 Mayıs ruhuyla hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" attığımız sloganlardı.

Bizim ÖO Direnişi ile ilgili ve hücrelere karşı attığımız bütün sloganlara, birçok işçi ve emekçi korteji "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganıyla yanıt verdi.

ÖO Direnişi'nde kaybettiklerimiz ve

devletin pervasızlığı, varolan öfkeyi daha da beslemiş görünüyordu. Alanda da bu kendisini yoğun bir şekilde hissettiriyordu. Katılımımız yaklaşık olarak 50 kişiydi. Üniversite kortejlerinden sonra yürüyüşe dahil olduk. Tandoğan Alanı'na girdiğimizde ise alkış ve sloganlarla karşılandık. Alanda sorunun kürsüden duyurulması için ön saflara geçtik. Ancak sendika ağaları süren direnişi ve devletin hücre saldırısını sadece üstü kapalı olarak söyleyip geçtiler. "Yaşamın hücreleştirilmesine karşı direnenlere selam olsun'un ötesine geçmedi, konuşmacıların hücre karşıtı söylemleri. Sendika bürokratları her ne kadar hücre karşıtı tepkileri görmek istemeseler de, miting sonunda Kızılay'a doğru yapılan ve 2 bin kişinin katıldığı hücre karşıtı yürüyüş onlara en iyi yanıt oldu. 1 Mayıs vesilesiyle ÖO Direnişi'nin yarattığı önemli bir öfke ve duyarlılığın varlığını bir kez daha görmüş olduk. Şimdi bu birikimi 12 Aralık'taki gibi harekete geçirme sorumluluğu önümüzde duruyor. 1 Mayıs'taki bu hava sonraki günlere de yansımali ve hücrelere karşı başlatılan ÖO Direnişi'nin dışarı ayağı örülmelidir. Bu artık ertelenemez ve ertelenmesi de affedilemez bir görevdir.

Komünist bir tutsak yakını/Ankara

Ankara Liseli Gençlik Platformu:

Başarılı bir ön hazırlık çalışması...

Liseli ve dersaneli öğrenci gençlik olarak 1 Mayıs'a yaşanan kriz ve Ölüm Orucu Direnişi eksenli yürüttüğümüz yoğun bir çalışmayla hazırlandık. Yasaklanan 14 Nisan eylemine de büyük bir coşkuyla hazırlanmıştık. Ancak eylemin olmaması ve yoğun devlet terörü bizde olumsuz bir etki bırakmıştı. 1 Mayıs'ın birkaç gün öncesine kadar süren belirsizlik ise ön hazırlığımızı etkilemedi. Ancak katılımımızın kitleselliğini olumsuz etkiledi.

Bulduğumuz okullarda ve dersanelerde 3 hafta öncesinden başlayarak, sürekli 1 Mayıs gündemli konuşmalar yaptık. 14 Nisan eylemine çağrı

bildirilerimizi ve afişlerimizi dersanelerde yaparken, 1 Mayıs'a katılımın önemini vurgulayan bir çalışma da yürütmüştük. 1 Mayıs'a çağrı yapan afişlerimiz, cezaevindeki tutsakların yaptığı karikatürlerden oluşuyordu. Kafelere, 8 dersaneye, bulduğumuz liselere bildirilerimizi dağıttık, afişlerimizi astık. Bildirilerimiz diğer liselere teknik sorunlardan dolayı yaygın bir şekilde dağıtılamadı.

1 Mayıs günü, 40'a yakın bir kitleyle ve "Krizin

faturası kapitalistlere!", "Okulların kapıları işçi emekçi çocuklarına kapatılmaz!" yazan 2 pankartla alandaydık. Yaptığımız çalışmayla kıyaslandığında katılımımız beklediğimizden çok düşüktü, fakat bu moral ve motivasyonumuzu etkilemedi. Katılımın sınırlılığında, 1 Mayıs'ın hafta içi oluşu ve sınav haftasına denk gelmesi de etkili oldu.

Eylem boyunca "ÖSS kaldırılсын", "Herkeseye sınavsız üniversite hakkı!", "Eşit, parasız, anadilde

eğitim!", "Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" ve hücre saldırısı eksenli sloganlar attık. Alana "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganıyla girmemiz, pankartlarımızdaki şiarlarımız, duruşumuz ve coşkuyla alandakilerin ilgisini çekti. Coşkuymuzu sürdürerek, sloganlarımızı gür bir şekilde atarak, eylem sonuna kadar bunu sürdürdük. Ardından Kızılay'a kadar devletin katliamcı yüzünü teşhir eden ve devrimci tutsakların direnişini sahiplenen sloganlar atarak yürüdük. Ankara Liseli Gençlik Platformu, yaşamın her alanındaki hücreleştirme

saldırısına karşı liseli gençlik içinde yürüttüğü çalışmayı, 1 Mayıs sonrası daha da hızlandırarak sürdürmeyi hedefliyor. Havalarda her geçen gün ısınırken, yaklaşan ÖSS sınavıyla eğitim hakkımızın elimizden alınmasına, krizin faturasının her biri işçi ve emekçi olan anne ve babalarımıza ödettirilmesine karşı, biz hep alanlarda olmaya devam edeceğiz.

Ankara Liseli Gençlik Platformu

İzmir'de 1 Mayıs'a 20 bin emekçi katıldı...**Sosyal yıkıma ve hücrelere karşı öfke haykırıldı**

İşçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs İzmir'de de alanlarda kutlandı. İşçi sınıfı ve emekçilere saldırının boyutlandığı, devlet terörünün tırmandığı, Ölüm Oruçları'nın şehitlerle zafere yürüdüğü bu yılki 1 Mayıs kutlaması, İzmir'in Alsancak'taki Gündoğdu Meydanı'nda yapıldı. Eyleme yaklaşık 20 bin kişi katıldı.

Çeşitli bölgelerde toplanarak meydana yürüyen emekçilerin toplanma yerleri farklıydı. Alsancak Garı'ndan Türk-İş'e bağlı sendikalar, Konak Sümerbank önünden KESK, Fuar'daki Genel-İş Eğitim Okulu'ndan da DİSK'e bağlı sendikalar sloganlarla yürüyüşe geçti. Konak HADEP ilçe binası önünden HADEP, TÜMTİS ve devrimci gruplar, EMEP, ÖDP ve İHD ise kendi binaları önünden yürüyüşe başladılar.

Ayrı ayrı kollardan yürüyerek alana gelen işçi ve emekçilerin, arama noktasındaki uzun bekleyişinin ardından, yine yürüyerek Gündoğdu Meydanı'na gelmesiyle 1 Mayıs kutlaması başladı.

İstiklal Marşı'nın okunmasıyla başlayan program esnasında yer yer yuhlamalar, ıslıklar ve sloganlar duyuldu. Ardından saygı duruşu yapılarak Enternasyonal Marşı çalındı. Kürsüden ilk konuşmayı Türk-İş adına Belediye-İş 1 No'lu Şube Başkanı Talat Özdemir yaptı. Daha sonra KESK adına Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı Alim Murathan ve DİSK Ege Bölge temsilcisi Musa Çam

konuştu.

DİSK ve KESK adına kürsüden yapılan konuşmalarda sürmekte olan Ölüm Oruçları ve şehitler üzerinden F tipine değinilerek, yine kürsüden

“Yaşama sahip çık ölümleri durdur!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Anaların öfkesi işkenceyi yenecek!” sloganları atıldı. Bunun dışında alanda sıkça “İMF'ye değil emekçiye bütçe!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın dayanışma!”, “İşçi memur elele genel greve!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!”, “Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!”,

“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları atıldı. Miting türküler ve halaylarla sona erdi.

Komünistler 1 Mayıs'a “Yaşasın 1 Mayıs!” ve “Krizin faturası kapitalistlere!” pankartları ve çeşitli dövizlerle katıldılar. Alanda Kızıl Bayrak ve diğer devrimci çevreler tarafından kuşlamalar yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İzmir'den 1 Mayıs notları

* Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere dönük dizginsiz saldırısı, yaşadığı krizin faturasını emekçilere çıkarmadaki pervasızlığı göz önüne alınırsa, İzmir'de bu yılın 1 Mayıs'ına katılımın düşük olduğu açıktır. Özellikle işçi katılımının sınırlılığı dikkat çekiciydi. Bunda 1 Mayıs'ın hafta içine gelmesi önemli bir rol oynadı. Bir diğer önemli faktör ise hain sendika ağalarının bilinen tutumudur. 1 Mayıs öncesi sendikalar ciddi bir çalışma yapmadılar.

* Katılım açısından gençlik kitlelerinin yoğunluğu dikkat çekiciydi. Özellikle üniversite öğrencileri kitleliliği ve coşkusıyla ön plandaydı. Öğrenci gençlik cephesinde yaşanan suskun ve durgun süreç göz önüne alınırsa, katılımın bu denli yoğun oluşu oldukça anlamlıydı.

* Bu seneki 1 Mayıs'ın gerek işçi sınıfı ve emekçiler gerekse burjuvazi ve devleti açısından önemi Kızıl Bayrak'ın son sayılarında net bir şekilde ortaya konulmuştu. Sermaye devleti geri adım atmamakta direnen devrimcilerin enerjisini ve gücünü büyük ölçüde hücre saldırısıyla meşgul etmeyi başarmıştır. Bu ise devrimci hareketin yüzünü emekçi kitlelere gereğince dönmesini engellemiştir. İzmir cephesinden de süreç aşağı yukarı böyle yaşandı. Gerek F tipi karşıtı çalışmalar, gerekse birbirini izleyen cenazeler devrimcilerin 1 Mayıs'a daha iyi hazırlanmasını ve daha iyi bir katılım gerçekleştirmesini fiilen sınırlandırdı.

* 1 Mayıs için verilen Gündoğdu Meydanı ise, gerek mitinge uygun olmayışı gerekse de yürüyüş güzergahları açısından oldukça elverişsiz bir alandı. Ayrıca 1 Mayıs alanında beklenen türden bir coşkudan çok sıcak havanın olumsuz etkisi hakimdi.

* Biz de sürecin etkisiyle kendi açımızdan yaygın bir çalışmayı yazık ki örgütleyemedik. Sürece dönük olarak çıkartılan *SY Kızıl Bayrak* özel sayısı ve bildirileri emekçi mahallelerine dağıtıldı. Ayrıca yoğun olarak kuşlamalar yapıldı. 1 Mayıs'a çağrı afişlerimizi ise çok sınırlı kullanabildik. Ayrıca krizle ilgili bildiriler yoğun olarak fabrikalara, servis güzergahlarında ve organize sanayi sitesi girişinde dağıtıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Not: Evrensel'de çıkan katılımın 80 bin olduğu iddiası kesinlikle gerçeği yansıtmıyor. Katılım 20 bin civarındaydı.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde başarılı 1 Mayıs çalışması...**“Yaşasın işçilerin-emekçilerin-öğrencilerin birleşik mücadelesi!”**

İzmir'de 1 Mayıs ön hazırlık faaliyeti sürecinde, **Ekim Gençliği** olarak kendi alanımıza dönük çalışmayı son iki haftaya sığdırmak zorunda kaldık. Buna rağmen bu 1 Mayıs çalışmamızın sonucu son derece olumlu ve anlamlı oldu.

Ekim Gençliği olarak, öncelikle üniversitedeki ilerici-demokrat-devrimci öğrencileri biraraya getirerek olanaklarımızı tartıştık ve 1 Mayıs çalışmasının esaslarını belirledik. Geniş katılımlı toplantılarda bağımsız-özerk 1 Mayıs çalışmasının önemini ve devrimci öğrenciler öncülüğünde her öğrenciyi çalışmanın içine nasıl katacağımızı tartıştık. Komiteler oluşturduk. Her fakültenin, bölümün komitesi kendi olanaklarını aktarıyor ve faaliyetin tarzını buradan belirliyordu. İzmir Meslek Yüksek Okulu öğrencileri “Geleceğin işçileri alanlara!” şiarlarıyla, Eğitim Fakültesi öğrencileri ise “Geleceğin kamu emekçileri alanlara!” şiarıyla 1 Mayıs'a çağrıda bulundu.

Geniş katılımlı toplantılarda görev paylaşımı

yapıldı, sloganlar ve pankartlar belirlendi. Perspektifimiz işçi-emekçi-öğrencilerin ortak mücadelesini 1 Mayıs'ta alanlara taşımaktı. Bildiri komitesinin hazırladığı bildirileri ve 1 Mayıs'a çağrı metinlerini dağıttık. Sınıf konuşmaları ve ev ziyaretleriyle 1 Mayıs'ın devrimci ruhu, işçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü olduğunun vurgusunu yaparak, öğrencileri 1 Mayıs'a çağırdık.

Okuldan sloganlar ve marşlarla çıktık. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz-Geleceğin işçileri ve kamu emekçileri” pankartıyla alanda DİSK'in hemen arkasında yerimizi aldık. Alana coşkulu ve disiplinli bir tarzda pankart ve sloganlarımızla katıldık. 100 kişilik kortejimizde “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “F tipi ölümler durdurulsun!”, “Yaşasın işçilerin-emekçilerin-öğrencilerin birleşik mücadelesi!”, “YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!”,

“Yaşasın özerk demokratik üniversite mücadelemiz!” vb. sloganları atıldı.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nden çıkışımız alanda sınıf disiplinine uygun duruşumuz oldukça anlamlıydı. Genç işçilerle-emekçilerle omuz omuza 1 Mayıs'ı sahiplendik.

Bu 1 Mayıs İzmir gençlik çalışması açısından son derece anlamlıydı. Çalışmamız bir yanıyla nesnellığı örerken, bir yanıyla da mevcut dinamikleri açığa çıkardı. Alanda sınıf disiplinine uygun davranışımız, alanı politik olarak etkilememiz, kuşkusuz ki politik bir ön çabanın ürünüydü.

Bundan sonraki süreçte çalışmalarımız, bu çalışmadan çıkarılmış derslerin de ışığında, daha ileri bir düzeyde devam edecek.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Yaşasın 1 Mayıs!

Ekim Gençliği/Dokuz Eylül Üniversitesi

Adana'da 1 Mayıs'a 6 bin emekçi katıldı...**Sınırlı işçi katılımı**

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs Adana'da yaklaşık 6 bin işçi-emekçinin katılımıyla kutlandı. Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünde toplanan sendika ve kitle örgütleri saat 11:00'den itibaren yürümeye başladılar. Çok yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı bir 1 Mayıs oldu. Kortejin önünde Türk-İş pankartı, arkasında DİSK, KESK, DKÖ'ler, devrimci gruplar ve siyasi partilerden CHP, EMEP, HADEP, ÖDP yer aldılar.

İşçilerin 1 Mayıs'a katılımı oldukça sınırlıydı. Türk-İş pankartı arkasında 300 kişi ancak vardı. En kitlesel katılımı MENSA ve Genel-İş gerçekleştirdi. DİSK Tekstil'e bağlı Çukobirlik ve Teksa (Exsa) sadece şube yöneticileri olarak 1 Mayıs kutlamasına katıldılar. Emekli-Sen de 14 Nisan mitingine oranla çok az bir katılım gerçekleştirdi. KESK'in katılımı da oldukça zayıftı.

Yaşanan krizin faturası işçi-emekçilere tüm

ağırlığıyla ödetilmeye çalışılırken 1 Mayıs'ı mücadeleyi yükseltmek, saldırılara karşı tepkiyi sokağa taşımak için bir fırsat olarak değerlendirmek gerekiyordu. Ancak bu başarısız oldu. Sendika bürokrasisi 14 Nisan'da yapılan mitingin ardından 1 Mayıs'la ilgili hiçbir çalışma yapmadı. Adana'da bu yıl 1 Mayıs siyasi parti ve devrimci grupların gövde gösterisi yaptığı bir gün oldu.

Daha önce alınan karar gereğince kürsüden bir konuşmacı ve bir tutsak yakını mesaj okuyacaktı. Ancak tertip komitesi almış olduğu kararı yok sayarak, tutsak yakınının mesaj okumasına izin vermedi.

Alanda yoğun bir Kızıl Bayrak kuşlaması yapıldı. Yine alanda yüksek bir yere "İşçi sınıfının devrimci

programı altında birleşelim, savaşalım! KB" imzalı pankart asıldı.

Bir süre halaylar çekildikten sonra miting sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İskenderun'da 1 Mayıs...**Devrimciler eyleme devrimci bir hava taşıdılar**

1 Mayıs İskenderun'da 1500 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Eğitim-Sen'in başvurusuyla düzenlenen mitinge KESK, DİSK, TÜRK-İş'e bağlı sendikalar ile MKÜ-ÖDER, HADEP, EMEP, ÖDP, CHP, İP, Atılım, Alinterimiz, Atak, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri, Ortadoğu Kültür Merkezi, Hatay LÖB katıldı.

Komünistler bu yıl 1 Mayıs'a, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" ve "1 Mayıs için Emek ve Özgürlük Platformu!" imzalı pankartların arkasında katıldılar. Platform bileşenleri daha çok Ambar işçileri ve sanayi işçilerinden oluşuyordu.

Saat 12.30'da İstasyon Meydanı'nda toplanan kitle kortejler oluşturarak Sahil Meydanı'na kadar yürüdü. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da işçi ve memur kitlesi parmakla sayılacak kadar azdı.

"1 Mayıs için Emek ve Özgürlük Platformu" kortejinde yürüyenler, yürüyüşün başlarında HADEP kitlesinin yanından geçerken, "Yaşasın demokratik cumhuriyet!" sloganına karşılık "Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!" sloganını attılar. Bu slogan Kürt emekçileri tarafından alkış ve zılgıtlarla karşılandı. Yürüyüş boyunca "Kirli barış istemiyoruz!" ile "Çözüm devrimde barış sosyalizmde!" sloganlarını haykırdık.

Miting boyunca Ölüm Oruçları ve hücrelerle ilgili slogan atan sadece devrimci kortejler oldu. Alana varıldığında devrimci kortejler tek yumruk olup, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganları birlikte haykırdılar. Devrimci kortejlerdeki görelî artış ve canlılık alanda devrimci bir hava estirdi.

"1 Mayıs için Emek ve Özgürlük Platformu" saflarında miting boyunca sık sık; "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Hatice Yürekli, Ümit Altıntaş, Habip Gül ölümsüzdür!", "Hatice yoldaş yaşıyor, komünistler savaşıyor!", "Özelleştirmelere, esnek üretime, sıfır zam dayatmalarına hayır!", "İşçiler partiye, TKİP'ye!", "İşçi memur el ele genel greve!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!", sloganları atıldı.

Miting yerel bir müzik grubunun söylediği Arapça ve Türkçe şarkılarla saat 15.00'te sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Eskişehir'de 1 Mayıs...**Eyleme 6 bin emekçi katıldı**

Eskişehir'de Emek Platformu'nun düzenlediği 1 Mayıs mitingi, saat 17.30'da Odunpazarı Meydanı'nda başladı. Mitinge yaklaşık 6 bin kişi katıldı. Alana ilk olarak TÜMTİS ambar işçileri girdi. Daha sonra KESK'e bağlı Eğitim-Sen, SES, BES, BTS ve Şeker-Sen sendikaları katıldı. Türk-İş'e bağlı sendikaların katılımı yoğundu. Harb-İş, Yol-İş, Tez Koop-İş, Çimse-İş, Tek Gıda-İş, Demiryol-İş, Orman-İş, Şeker-İş, Belediye-İş ve Tarım-İş sendikaları pankart açarak katıldı. TMMOB ve EBTO da mitinge katılanlar arasındaydı.

Anadolu Üniversitesi öğrencileri ise mitinge "Özerk, demokratik, bilimsel ve parasız eğitim için YÖK'e hayır" ve "İMF'ye değil gençliğe gelecek!" yazılı ANODER çalışanları imzalı iki pankartla katıldı. Osmangazi Üniversitesi öğrencileri de ayrı bir pankart açarak mitinge katıldılar. Bunun yanısıra CHP, İP, HADEP, ÖDP ve EMEP gibi

partiler de mitingte yer aldılar. Emek Platformu'nun bileşenlerinden oluşan miting görevlileri, *Y.Atılım*'ı taşıdığı pankart "F tipi" ile ilgili olduğu gerekçesiyle alana almadı. Mitingde coşku zayıftı. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a uygun bir ruh hali mitinge egemen değildi. Anadolu ve Osmangazi Üniversiteleri öğrencilerinin katılımı bir hayli fazlaydı.

Miting sırasında "İMF defol bu memleket bizim!", "Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye!", "Yaşasın 1 Mayıs", "İşçi memur elele genel greve!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!", "İMF uşağı

hükümet istifa!" vb. sloganlar atıldı.

Alana hücre tipi cezaevleri ve Ölüm Orucu Direnişi'ni duyuran üniversite öğrencileri ve gençlik oldu. Akademik ve demokratik talepler yanında hücreler ve Ölüm Oruçları ile ilgili sloganlar atıldı. Atılan sloganların başında "İçerde, dışarda hücreleri parçala", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "1 Mayıs ruhuyla hücreleri parçala", "Ölüm Orucu sürüyor öldürtme sahip çık", "YÖK polis medya bu abluka dağıtılacak", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "İşçi memur gençlik alanlarda birleştik!" yerliyordu.

KESK, TMMOB, DİSK, TÜMTİS ve Türk-İş adına yapılan konuşmaların ardından 1,5 saat süren miting bitirildi. Konuşmacılardan hiçbiri hücreler ve ölüm oruçlarıyla ilgili tek kelime bile etmediler. Miting sırasında polis geniş bir yığınak yaptığı gözleniyordu.

Eskişehir'den SY Kızıl Bayrak okurları

Antalya'da 1 Mayıs'a 3 bin emekçi katıldı...

1 Mayıs eylemine Ölüm Orucu Direnişi damgasını vurdu!

Antalya EP'in 14 Nisan "Yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır!" mitinginin yasaklandığı illerden biriydi. Ancak işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Antalya'da da 3 bin kişinin katıldığı coşkulu bir mitingle kutlandı.

Antalya 1 Mayıs kutlamaları Çallı'da belirlenen toplanma yerinde emekçilerin biraraya gelip kortejlerini oluşturmalarıyla başladı. Gerek toplanma alanında, gerek yürüyüş güzergahında, gerekse miting alanında yoğun güvenlik önlemleri dikkati çekiyordu. Buradan yürüyüşe geçildi. En önde sendikalar yer aldı. KESK, Eğitim-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen, BES, ÖES ve SES'e üye emekçiler pankart ve dövizleriyle, sloganlarıyla taleplerini haykırdılar.

Emekçi kortejlerinin mitingün diğer bileşenleri içerisinde en cansız kortejler olması ve genel olarak tertip komitesinin sınırlarının dışına çıkamaması, Antalya emekçi hareketi için olumsuz bir durum olmasının yanında hareketin içinde bulunduğu bir önderlik sorununu da gösteriyordu.

Sendikaların arkasında PSA Antalya Şubesi ve Ak-Der (Akdeniz Üniversitesi Öğrenci Derneği) kortejleri vardı. Öğrenci Derneği'nin 1 Mayıs hazırlık çalışması anlamında kitleye dönük bir faaliyetinin olmadığı ve eyleme başka kortejlerde de azımsanmayacak sayıda üniversite öğrencisinin katıldığı düşünüldüğünde, üniversite kortejinin yine

de kalabalık olması Antalya gençlik hareketi potansiyeli adına olumlu bir göstergedir. Bu kadar geniş bir potansiyelin varolduğu bir zeminde, yıl boyunca YÖK protestosunun dışında ciddi bir aktivitenin hayata geçirilememesi de bir o kadar düşündürücüdür.

Öğrenci derneğinin arkasında "F tipleri kapatılsın! Tutukluların talepleri kabul edilsin!" pankartı arkasında oluşturdukları 60 kişilik bir kortejle tutsak yakınları konumlandı. TUHAY-DER bu kortejin hemen ardında açtığı pankartla yürüdü. HÖP ve TÖDEF de, nispeten kalabalık ve coşkulu kortejleriyle tutsak yakınlarının arkasında yer aldı.

Alanın en renkli grubuysa bir grup savaş karşıtı/anarşistin oluşturduğu kortejdi. Onların ardından EMEP, ÖDP ve HADEP geliyordu. ÖDP korteji içerisindeki gençlik potansiyeli (Gençlik Geleceğini Tartışıyor İnisyatifi, Dev-Lis...) canlı ve enerjik tutumuyla dikkat çekiyordu. Kortejlerinden yükselen "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganları, bu pespaye partinin içindeki sosyalizm arayışını ve potansiyelini açıkça ortaya koyuyordu. HADEP korteji ise geleneksel kıyafetli Kürt kadınları ve zafer işaretleriyle "demokratik cumhuriyet" ve "barış" içerikli slogan ve pankartlara rağmen coşkulu ve dinamik bir görünüm sergiliyordu.

Yürüyüş güzergahı coşkuyla atılan sloganlarla

geçilerek alana gelindi. Burada yapılan konuşmalar ve müzik eşliğinde çekilen halaylarla eylem bitirildi. Sloganlar arasında daha çok öne çıkanlar şunlardı: "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!"...

Ancak gerek yürüyüşte, gerekse miting alanında "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "İçerde-dışarda hücreleri parçala!", "İnsanlık onuru F tipini yenecek!" sloganlarının zaman zaman bu sloganları gölgede bırakacak tarzda öne çıktığını/çıkarıldığını söyleyebiliriz. Tutsak yakınları ve HÖP/TÖDEF kortejleri, zindan direnişinin sesini ve direnişi tutsakların taleplerini tam anlamıyla 1 Mayıs eylemine taşıdılar. Coşkulu ve kararlı sloganlarına gerek önde yer alan üniversitelileri, gerekse arkalarındaki siyasi parti kortejlerinin dinamik kesimlerini katabilmeyi başardıkları düşünüldüğünde alanda ve yürüyüşte zindan direnişinin ve taleplerinin ne derecede öne çıktığı anlaşılabilir.

Bütün bunların ışığında, Antalya 1 Mayıs 2001 eylemine Ölüm Orucu Direnişi'nin damgasını vurduğunu söylemek hiç de abartılı bir değerlendirme olmayacaktır.

Antalya'dan SY Kızıl Bayrak okurları

Bursa'da 1 Mayıs...

İşçi katılımı zayıf, gençlik katılımı yüksek

Bursa'daki mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Zafer parkında saat 15:30'da başlaması gereken yürüyüş saat 17:00'de başladı. Miting alanı olan Gökdere Bulvarı'na kadar yüründü.

İşçi sınıfının çok yoğun bulunduğu bir sanayi merkezi olan Bursa'da eyleme işçi sınıfından çok kitle örgütleri, öğrenciler, devrimci sol güçler, reformist partiler katıldı. Sendikaların düzenlediği mitinge işçi ve memur katılımı çok düşük düzeydeydi.

TÜMTİS ve Petrol-İş eyleme katılan sendikalar arasındaydı. DİSK'e üye oldukları için işten atılan Akçeyiz işçileri ile fabrikaları özelleştirilmeye çalışılan Merinos işçilerinin katılımı da nispeten kitlesel oldu. Hak-İş Başkanı Salim Uslu İstanbul'daki mitingden Bursa'ya geldi. Buna rağmen Hak-İş'in katılımı oldukça düşüktü.

İşçi sınıfının mücadele gününe katılımının düşük olmasının nedeni sendikal bürokrasinin yanı sıra devrimcilerin yetersizliğidir. Saldırıların bu kadar yoğun olduğu bir süreçte Bursa açısından katılımın düşük olması oldukça düşündürücüdür ve ders çıkarılması gereken bir durumdur.

Mitingin en olumlu yanı, her kesimden gençliğin yoğun olarak 1 Mayıs'a katılması ve

coşkusunu alana taşıması oldu.

Devrimci tutsaklarla dayanışma yüksek düzeydeydi. Tutsakları sahiplenen sloganlar, özellikle gençlik tarafından coşkulu bir biçimde ve sık olarak atıldı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları sıklıkla atıldı.

Saat 19:00'da biten miting işçi ve emekçiler cephesinden sönük geçti. Polisin çok yoğun güvenlik önlemleri aldığı görüldü.

SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa

Kırşehir'de 1 Mayıs..

Geçen yıla göre işçi katılımında artış

Kırşehir'deki 1 Mayıs mitingine yaklaşık 400 kişi katıldı. Soğuk Hava Deposu önünde saat 12.00'de toplanan kitle yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca ve miting alanında, "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Petlas bizimdir bizim kalacak!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" vb. sloganlar atıldı.

Eyleme, Petrol-İş, DİSK Genel-İş, KESK, Eğitim-Sen, İHD, HADEP, ÖDP ve Orkam-Sen pankartları ile katıldılar.

Miting, tertip komitesi sözcüsünün 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan konuşmasıyla başladı. Daha sonra ücretsiz izne çıkartılan Petlas işçilerinin temsilcisi, işsizleştirme ve İMF saldırılarını kapsayan bir konuşma yaptı. HADEP İl Başkanı ve KESK sözcüsü ise konuşmalarında, emperyalizme uşaklığın son sınırına vardığını, sermayenin krizinin çalışanlara fatura edilmek istendiğini, demokratik hak ve özgürlüklerin gün geçtikçe sınırlandırıldığını, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve emekçilerin emperyalizme karşı birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğunu vurguladılar. Son olarak ÖDP Genel Başkan Yardımcısı; "Yaşamlarımızın hücreleştirilmesine karşı çıkalım, ölümlere tanık olmayalım, açlık, sefalet, yoksulluk, yolsuzluk ve her türlü baskının emekçilere kanıksattırılmaya çalışılmasına karşı her alanda mücadeleyi yükseltelim" içerikli bir konuşma yaptı.

Miting, bir grubun müzik dinletisi eşliğinde türkü söylenmesi ve çekilen halaylarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Kırşehir

Kayseri'de 1 Mayıs..**Geçen yıla göre
işçi katılımında artış**

1 Mayıs birçok ilde olduğu gibi Kayseri'de de coşkulu bir şekilde kutlandı. 1 Mayıs tertip komitesini KESK, Hizmet-İş, Genel-İş oluşturuyordu.

Miting saat 15:30 civarında Veterinerlik'ten başladı. Fuar alanında sona erdi. Mitinge tertip komitesi dışında, Tez-Koop-İş, Niğde'den DİTAŞ işçileri, İHD ve yasal sol partiler katıldı. Mitinge yaklaşık 950 kişi katıldı.

Bu sene önceki seneye göre işçi katılımında ciddi bir artış vardı.

Miting sırasında; "Genel grev genel direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "F tipi ülke istemiyoruz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!", vb. sloganları atıldı.

Fuar alanında tertip komitesi adına konuşmalar yapıldı. 1 Mayıs'ın ezilenlerin bayramı olduğu, bahar bayramı olmadığı konuşmalarda öne çıkan vurgulardı. Kısa da olsa F tipleri ve Ölüm Oruçları'na değinildi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

**Yurdun dört bir yanında
1 Mayıs!..**

Diyarbakır: 1 Mayıs kutlamalarının yasaklanması üzerine basın açıklaması yapmak isteyen kitleye saldırarak dağıtan polis birçok insanı gözaltına aldı.

Mersin: 1 Mayıs eylemine yaklaşık 7 bin kişi katıldı. Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen sendikalara polis izin vermek istemedi. Bu durum "Emekçiye değil çeteler barikat!" sloganıyla protesto edildi. Daha sonra barikat aşılarak alana varıldı.

Konya: Türk-İş, Hak-İş, DISK, KESK il temsilcileri biraraya gelerek Yol-İş Şubesi'nde ortak basın açıklaması yaptılar.

Aydın: 14 Nisan öncesi bütün eylemlerin bir ay süreyle yasaklanması üzerine, Emek Platformu bileşeni 150 kişilik kitle, Sevgi Yolu üzerinde buluşarak yaptıkları basın açıklamasıyla keyfi yasağı protesto ettiler.

Sivas: Mevlana Meydanı'nda gerçekleşen 1 Mayıs eylemine 300'ü aşkın bir kitle katıldı.

Dersim: Devlet izin vermemesine rağmen işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı kutladı. Sabah saatlerinde sokakları panzerlerle çeviren sivil ve resmi polisin terörüne rağmen, saat 12:00'de Belediye önünde toplanan 2 bin kişi sloganlar atarak yasağı kınadı.

Gaziantep: 1 Mayıs 5 bine yakın emekçinin katılımıyla İstasyon Meydanı'nda kutlandı. "Yaşasın 1 Mayıs!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!" sloganları sık sık atıldı.

Urfa: Emek Platformu bileşenleri, DISK Genel-İş Şubesi'nde basın toplantısı yaparak yasağı ve anti-demokratik uygulamaları protesto ettiler.

Elazığ: KESK'in çağrısıyla saat 13:00'te Postane Meydanı'nda toplanan 200 emekçi basın açıklaması yaparak 1 Mayıs'ın yasaklanmasını protesto etti. KESK'in düzenlemesiyle kapalı alanda yapılan 1 Mayıs etkinliği ise Belediye Kültür Merkezi'nde 300 kişinin katılımıyla gerçekleşti.

Adıyaman: 3500 civarında katılımın sağlandığı miting, saat 12:30'da Hürriyet İlköğretim Okulu önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. 1 Mayıs Marşı'nın söylenmesinin ardından yürüyüşe geçildi. Sık sık "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "İMF defol bu memleket bizim!" sloganları atıldı.

Trabzon: Eylem saat 12:30'da TEDAŞ önünde başladı. 1500 kişinin katıldığı eylemde "İşçi memur elele, genel greve!", "İMF defol üniversiteler bizimdir!" sloganları atıldı.

Çanakkale: Mitinge yaklaşık 800 kişi katıldı. Belediye önünden başlayan yürüyüş Cumhuriyet Meydanı'na kadar sürdü. DISK kortejlerindeki canlılık dikkat çekti. Gelibolu'daki miting İskele Meydanı'nda yapıldı.

Erzincan: 30 yıl aradan sonra ilk kez Erzincan'da gerçekleşen 1 Mayıs mitingi, Belediye Sarayı önünde yaklaşık 1000 kişinin toplanmasıyla başladı. Kitle Cumhuriyet Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdü.

Zonguldak: Saat 16:30'da Acılık Caddesi'nde toplanan eylemciler İstasyon Meydanı'na kadar yürüyerek IMF ve hükümeti protesto ettiler.

Çorum: Gerçekleşen 1 Mayıs'a 1500 civarında kişi katıldı.

Denizli: Saat 16:00'da YSE önünde toplanan yaklaşık 800 işçi ve emekçi, Demokrasi Meydanı'na yürüdü.

Uşak: Yaklaşık 2500 kişi katılımıyla gerçekleşen 1 Mayıs mitingi, kitlenin slogan ve alkışlarla İstasyon Meydanı'ndan Dörttyol ağzına kadar yürümesi ile başladı. Burada polisin kurduğu barikat sonucu yarım saat slogan atan kitle daha sonra dağıldı.

Artvin: Hopa'da Eğitim-Sen, SES, Halkevi ve Gıda-İş'in düzenlediği mitinge 2 bin kişi katıldı.

Samsun: Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs mitingi, İstasyon Pazarı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na doğru yapılan yürüyüşle son buldu.

(Günlük basın haberlerinden derlenmiştir..)

**Kayseri 1 Mayıs
eyleminden izlenimler**

Kayseri'de '92 yılından sonra sürekli kutlanan 1 Mayıs bu yıl yine kutlandı. İşçi sendikalarının ve KESK'in birlikte tertiplelediği mitinge bine yakın bir kitle katıldı. Yıllar sonra ilk defa 1 Mayıs mitingine gözle görülür bir işçi kitle katılımı oldu. İşçi sendikaları en önde yürürken onları KESK, İHD, EMEP, ÖDP, ve HADEP izledi. Bu çevreler her yılki değişmeyen bir kitle sayısı ve biçimiyle mitingte katıldılar. Bu yılki 1 Mayıs'ın çehresini ise Niğde'den gelen DİTAŞ işçileri ile DISK Genel-İş Sendikası'na üye işçilerin katılımı değiştirdi. İşçilerin bu katılımı herkeste bir umut ve sevinç yaratırken, yerel basında da 1 Mayıs haberi "Bu kez işçi memur elele" sözleriyle yer aldı.

Her yıl olduğu gibi bu sefer de kısa bir zamana sıkıştırılan çalışmalar, yasak savma babında yapılan toplantılar ve çağrı biçimleriyle geçiştirildi. Bildik kitle örgütü ziyaretleri, bildik el ilanları, bildik pankartlar ve bildik CHP'nin seçim otobüsü ve bildik sayıda katılım... Mitinge katılan sendikalar ve sol partiler ise bu durumun memnun seyircileriydi.

Devrimci çalışmanın darlığı ve hiçbir ciddi sınıf çalışmasının olmadığı Kayseri'de, 1 Mayıs'ta en doğru katılım biçimi, alandaki işçilerle birlikte yürümek ve onları olabildiği kadar etkileyip sınıfsal içerikli sloganlara çekmek, böylece dışarıdan oluşumuzu biraz içerdenleştirmek olacaktı.

Tanıdık bir devrimci işçiyle merhabalaşma yoluyla ben de işçilerin arasında yer aldım. İşçilerin kafalarındaki sendika şapkası onları bir vücut olmuş gibi gösteriyordu. Tanıdık işçiyle şu şapkasının bir tanesinden bana da almasını istedim. Kafama taktığım şapka beni onlarla biraz daha bütünleştirdi. Miting başlamadan işçilerin yaptığı konuşmalara ve şakalaşmalara ortak oldum. Böylece yabancılığımı biraz daha silmiş oldum.

Yürüyüş başladığında artık gür ve dinamik bir şekilde sloganlarımız haykırılıyordu. Slogan atmadaki coşum ve canlılığım işçilerin dikkatini çekiyordu. Hep bir ağızdan şu sloganları attık. "Yaşasın 1 Mayıs işçi bayramı!", "İşçi memur elele genel greve!", "Genel grev genel direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vb.

Bir SY Kızıl Bayrak okuru/Kayseri

İstanbul Rumeli yakasında 1 Mayıs ön hazırlık çalışmaları

Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarına komünistler olarak ciddi bir ön hazırlık süreci üzerinden girdik. 1 Mayıs'la birlikte gündemimizi, kapitalist krizin yıkıcı etkilerine karşı "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarının yaygınlaştırılması ile devrimci tutsakların devam eden ölüm orucu eylemini kitlelerin gündemine taşımak ve sahiplenilmesini sağlamak oluşturdu.

Bizim için temel amaç, 1 Mayıs'ı bu gündemler üzerinden örgütlemek ve kitlelerle mücadele içerisinde bulunmayı başarabilmektir. Çalışmalarımıza bu bakış yönü verdi. Yürüttüğümüz propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmaları bu amaca hizmet etti. Ayrıca kitle çalışmasında bu çalışmalarla birlikte, işçi sınıfının devrimci programının tanıtımını ve propagandasını da öne çıkardık. Kitlelere dönük acil iktisadi, demokratik ve sosyal istemleri şiarlaştıran çeşitli materyallerle somut bir program tanıtımı yapmaya çalıştık. Öncü işçilerle ilişkilerde ise, her türden düzen içi programlara karşı, sınıfın temel tarihsel ve güncel çıkarlarının temsil edildiği devrimci sınıf programı, somutta parti programını tartışmaya çalıştık.

Propaganda-ajitasyon çalışmalarını geliştiren kitle eylemlerine müdahale çabası ile birleştirdik. 31 Mart'ta Beyazıt'ta başlayan ve Sultanahmet meydanında sonuçlanan işçi-emekçi eylemine çeşitli şiarların yazılı olduğu dövizler taşıyarak katıldık. Ayrıca alanda, "Krizin faturası kapitalistlere" başlıklı Kızıl Bayrak imzalı bildiriler ve binlerce kuş kullandık. Aynı bildirimizi 14 Nisan eylemini önceleyen günlerde PDK, Pancar Motor, Sümerbank, Uzel, Derby, Dema Ayakkabı, Mono Tekstil, Küçükçekmece Belediyesi, Şişli Belediyesi, Mithat Giyim, Ateka Tekstil, Dagi Tekstil, Doğu Sanayi Sitesi, Çorap Atelyeleri, Bomonti ve Şirinevler'deki

tekstil atölyeleri ile İkitelli, Bağcılar, Sefaköy, Y. Bosna, Bayramtepe gibi emekçi semtlerine de ulaştırdık.

14 Nisan öncesinde çıkartılan 4 sayfalık *SY Kızıl Bayrak* 1 Mayıs özel sayısının da yukarıda saydığımız işletmelere dağıtımını örgütledik. Son olarak 1 Mayıs'tan önceleyen günlerde çıkarılan "1 Mayıs'ı mücadele alanlarına!" başlıklı bildirimimizi de işletmelerin yanısıra birçok semte ulaştırdık. Dağıtım sırasında karşılaştığımız işçi ve emekçileri sözlü ajitasyon yoluyla 1 Mayıs'a çağırdık.

Kampanyada görsel materyal olarak afişlerimiz kullanıldı.

14 Nisan eyleminden önce, "Krizin faturası kapitalistlere", "Herkes iş, herkese çalışma hakkı", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası" şiarlarının yazılı olduğu afişlerimizi E-5 güzergahında ve merkezi bölgelerde kullandık. 1 Mayıs gündemli olarak da iki çeşit çıkartılan afişlerimizi kullandık. Afişlerimizde "Krizin faturası kapitalistlere, 1 Mayıs'ta alanlara" ve "Katliamlara, devlet terörüne ve hücrelere karşı 1 Mayıs'ta alanlara" şiarları yer alıyordu. E-5 güzergahı, Avcılar-Mecidiyeköy hattı, Terazidere, Okmeydanı, Rami, Bomonti bölgesi, Piyalepaşa Bulvarı, Şişli, Topkapı, Edirnekapı alt geçitleri, İkitelli, Halkalı, Aksaray,

Saraçhane gibi noktaları afişlerimizle donattık. Afiş çalışmamızı küçük ve orta boy pullarla ve binlerce kuşla destekledik. Gençlik, tekstil ve metal güçlerinin kendi alanlarına dönük 1 Mayıs çalışmaları, propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çabasıyla birleştirildi. İşçi yoldaşlarımız üzerinden 1 Mayıs'ı fabrikalardaki işçilerin gündemine taşımaya çalıştık. Bu çerçevede birçok işyeri ve ev ziyareti gerçekleştirildi.

İşletmelerdeki ileri işçilerle 1 Mayıs'a dönük neler yapılabileceği önden tartışıldı. Birçok işçi bu çalışma üzerinden 1 Mayıs alanına çekildi. Yine hazırlık çerçevesinde, gençlik güçleri ile öncü işçilerin örgütlediği iki ayrı gezi sözkonusu oldu. Gezilerde yeni işçi ve öğrencilerle tanışma olanakları doğdu. Ayrıca öncü işçilerin düzenlediği gezide yapılan platform tartışmaları üzerinden 1 Mayıs'a katılım imkanları ortaya çıkartıldı. Tüm bu çalışmalar ile ördüğümüz hazırlık sürecinin ardından bölge üzerinden 1 Mayıs kutlamalarına katılım sağlandı.

İstanbul Rumeli yakasından komünistler

İstanbul'da 1 Mayıs afiş çalışması

1 Mayıs hazırlık faaliyetleri kapsamında afiş çalışmasını gündemimize aldık ve toplam 4 günlük bir çalışma programı hazırladık. Hazırladığımız plan doğrultusunda da işe başladık.

İlk gün afiş çalışmamıza Şişli/Bomonti'den başladık. Bomonti'de beş noktaya, Şişli/Abide-i Hürriyet Caddesi üzerinde iki noktaya afiş yaparak Okmeydanı'na geçtik. Okmeydanı içinde ve otobüs duraklarında toplam beş noktayı afişlerimizle süsleyip Edirnekapı'ya geçtik. Şehitlik'teki trafoya, Topkapı alt geçidine ve buradaki minibüs duraklarının yakınında iki noktaya vurduk. Öğleden önceki planımızı iki saatlik gecikmeyle bitirdik. Günün ikinci yarısında ise İkitelli'den başladık. İkitelli'den Sefaköy fabrikalar yolu girişine doğru üç noktayı afişleyip E-5 karayoluna çıktık. Burada Kuleli durağında düzenin bekçi köpekleri bekliyordu. Buna rağmen afişlerimizi vurarak çekildik. Ömür ve Merter duraklarına da vurarak o günkü afiş çalışmamızı bitirdik.

İkinci gün, İncirlik köprüsünün altına afişlerimizi yaparak, ardından Terazidere'ye gittik. Burada yaklaşık yedi noktaya, Topkapı-Aksaray arasındaki caddede ise dört noktayı afişledik. Daha sonra Gaziosmanpaşa girişine, Pancar Motor Fabrikası karşısına ve Rami yolunda sekiz noktaya, Saraçhane alt geçidi ve Şişhane'de dört noktaya afişlerimizi yaptık.

Üçüncü günden itibaren Anadolu Yakası'na geçtik. İlk olarak burada E-5 karayolundan başladık.

Sıra ile Acıbadem köprüsü, Hasanpaşa üst geçidi, Mecidiyeköy sapağı, Göztepe köprüsü, Ümraniye sapağı, Bostancı köprüsü, Kasacılar köprüsü, Maltepe köprüsü, Yetmişevler köprüsü, Gülsuyu köprüsü ve Kartal köprü altı ve köprü üstündeki trafoya afişlerimizi yaptık. Daha sonra Gülsuyu'nun içine girerek Heykel, Tanzim ve Dolmuş Caddesi'ni vurarak o günkü çalışmamızı sonlandırdık.

Planımızın son gününde ise, bir gün önce yapamadığımız noktaları vurmak için tekrar E-5'e çıktık. Sırası ile Kartal köprüsüne tekrar yaptık, Pendik köprüsü, Pendik-Dörtüyol, Pendik-Tersane köprüsü, Güzelyalı köprüsü, İçmeler köprüsü ve Tuzla köprüsüne vurarak Esentepe mahallesine geçtik. Esentepe mahallesinde Dolmuş caddesi ve fabrika yoluna yaptık ve Karlıktepe mahallesine geçtik. Karlıktepe mahallesinde dolmuş yolu ve fabrika sokağını da yaparak Kartal'a geçtik. Kartal'da ise Akçaoğlu Sanayi Sitesi, Çavuşoğlu Sanayi Sitesi, Fabrikalar durağı, İSKİ önü, Kilise ve Kartal Meydanı'nın iki noktasına vurarak afiş çalışmamızı noktalamış olduk.

Ekibimiz bu dört günlük çalışmada toplam 1150 afiş kullandı. Bu sayı 4 günlük bir çalışma için az olabilir. Bunun en önemli nedeni bu yıl kullandığımız 1 Mayıs afişlerimizin normal afiş boyutundan daha büyük olması idi. Örneğin daha önceleri kırk afiş yaptığımız yere bu kez 10 tane yaptığımızda aynı işlevi fazlasıyla yerine getirdiğini gördük. Böyle

olunca noktalardaki afiş sayısı azaldı, buna karşın afiş yapılan yer sayısı arttı. Yani çalışma geçmişe göre daha geniş bir alana yayıldı.

Çalışmamız sırasında insanlardan çok olumlu tepkiler aldık. Çevredeki insanların bize yaklaşımı her zamankinden daha sıcaktı. İnsanlar afişlerdeki şiarları sempatiyle karşılıyor ve sahipleniyorlardı. Şüphesiz ki bunda en büyük etken içinden geçtiğimiz sürecin özellikleridir. Sermayenin ekonomik ve sosyal krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışması, emekçilerin giderek ağırlaşan sömürü yükü altında inlemeleri, afişlerdeki "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarını sahiplenmelerine, bizlere ise daha sıcak yaklaşmalarına yolaçıyor.

Afiş çalışmamızı 1 Mayıs ve mevsimleri devire devire süren Ölüm Orucu Direnişi'nin heyecanı ile yürüttük. Sokakları, emekçi semtlerini süsleyen afişlerimizde ekonomik ve siyasal krizi, devlet terörünü, katliamlarını ve hücreleri işledik. Kitleleri krize ve hücrelere karşı 1 Mayıs'ta alanlara çağrı yaptık.

Afiş ekibimize Ölüm Orucu şehidi, komünist kadın militan Hatice Yürekli'nin adını verdik. Böylelikle onun bıraktığı mücadele mirasına sahip çıktığımızı ve içinde yer alarak bayraklaştığı destansı direnişe saygımızı bir kez daha ifade etmek istedik.

1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

İstanbul'dan komünistler

Dünyada ve Tüm

✓ Yasaklamalara, engellemelere, sendika bürokrasisinin son ana kadar ilgisiz ve son anda baştan savma hain çabalarına rağmen, 1 Mayıs ülke çapında onbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı. Kutlamaların ağırlık merkezi doğal olarak İstanbul oldu. Birkaç yıllık bir aradan sonra, 1 Mayıs İstanbul üzerinden bir kez daha gerçek anlamına ve eski havasına kavuştu. İşgünü olmasına rağmen, işçi ve gençlik ağırlıklı 70 bin kişi İstanbul'da 1 Mayıs'ı coşkulu bir havada kutladı. Emperyalizme, sosyal yıkım programlarına ve F tipi hücrelere karşı öfke ve tepki dile getirildi. Tüm baskı, terör ve sindirme çabalarına rağmen solun hala sahip olduğu önemli emekçi kitle potansiyeli, İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamaları şahsında somut olarak açığa çıktı.

✓ Bu yılın 1 Mayıs kutlamalarının kitle bileşimi kadar katılımcı kitlenin ortaya koyduğu tepkinin, haykırdığı şiarların ortak niteliği de dikkate değerdir. Emperyalizme, krizle birlikte ağırlaşan sosyal yıkım saldırılarına ve F tipi hücrelere karşı öfkeyi, tepkiyi ve mücadele isteğini dile getiren şiarlar, ülke çapındaki tüm kutlamaların neredeyse ortak özelliğidir. Emperyalizme ve sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçi tepkisi anlaşılır olmaktan öteye herkesçe bilinen bir olgudur. Burada özellikle yeni olan, emperyalizmin ve sermayenin sosyal yıkım saldırısına karşı tepki içindeki emekçilerin önemli bir kesiminin hücre saldırısına karşı da hissedilir bir duyarlılık içerisinde olduklarının somut olarak açığa çıkmasıdır. 6 ayı aşan direniş ve son haftalarda birbirini izleyen ölümler, kuşkusuz ki bu duyarlılığın oluşmasında belirleyici etken durumundadır.

✓ Öteki bir dizi kent daha farklı bir görüntü sunsa da, işgününe denk gelen bir 1 Mayıs'a İstanbul'daki işçi katılımı son derece dikkate değer olmuştur. 70 bin kişilik katılımcı bir kitlenin yaklaşık olarak 20 binini işçilerin oluşturduğunu söyleyebiliriz. Bu önemle değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Gençlik katılımının yüksekliği ise, ülke çapındaki hemen tüm kutlamaların ortak özelliği olmuştur. Ezilenlerin temsilcisi olarak işçilerin ve toplumun geleceği olarak gençliğin 1 Mayıs gibi anlamlı bir günde bu belirgin öne çıkışının kuşkusuz ki devrimci siyasal mücadele bakımından özel bir anlamı vardır. Bu üzerinde önemle düşünülmesi gereken bir başka temel olgudur.

kiye'de 1 Mayıs

Venezuela

✓ İşçilerin ya da gençliğin 1 Mayıs kutlamalarına bugün için hangi sendika ya da siyasal yapıların denetiminde ya da etkisinde aktığı ise, tali bir öneme sahiptir. Bu güncel ve geçici olması kaçınılmaz olan bir durumdur.

Önemli ve kalıcı olan, işçilerin ve gençliğin taşıdığı mücadele potansiyeli, 1 Mayıs kutlamaları üzerinden ortaya koyduğu somut mücadele isteğidir. Bugünün Türkiye'sinde sendikal bürokrasinin ya da yasal sol partilerin yığınların mücadele isteğine yanıt verme gücü, yeteneği ve dolayısıyla şansı yoktur. Bu güçler mücadelenin etkeni değil fakat aşılması gereken engelleridirler. Bugünkü etkilerini neredeyse tümüyle faşizmin kitleler üzerindeki yıldırıcı etkisine ve devrimci akımlara nefes aldurmamaya çalışan acımasız terörüne borçludurlar. Temel önemde bu nokta hiçbir biçimde unutulmamalıdır. Geleceğe her zaman direnenler, kurulu düzene ve devlete boyun eğmeyenler, emekçilerin davası için her türlü fedakarlığa açık bir bilinçle katlananlar kalacaklardır. Geleceği onlar temsil ediyorlar, onlar kucaklayacaklardır.

✓ Berlin'deki yasaklamalara, Londra'daki tehdit ve terör havasına, Zürih'teki polis provokasyonlarına rağmen, bu kentlerin her birinde binlerce, onbinlerce gösterici alanlara çıkmış, gerektiği durumlarda polisle militan çatışmalara girmiştir. Buna örneğin Asya'dan Seul'ü, Avusturalya'dan Sidney ya da Melbourne'u ekleyebiliriz.

Emperyalist iletişim tekelleri tarafından milyonlarca işçi ve emekçinin katıldığı daha barışçıl gösterileri gizlemek ya da gölgede bırakmak için kullanılıyor olsalar da, emperyalist metropollerde gerçekleşen bu kitlesel militan gösteriler dahi son derece anlamlı ve açıklayıcı bir tablo sunmaktadır. Bu, kapitalizme karşı büyüyen öfke ve hoşnutsuzluğun tablosudur. Ve son yıllarda artık buna daha sık tanık olunmaktadır.

Moskova

Endonezya

✓ Kapitalizmin uluslararası karakter kazanan saldırısına karşı uluslararası ortak şiar ve talepler öne sürülüyor, mücadele eğilimi ve isteği giderek güçleniyor. Dünya ölçüsünde 1 Mayıs kutlamalarına işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, devletlerin mafyalaşmasına, özelleştirmeye, emperyalist küreselleşmeye, sosyal hak gasplarına, siyasal baskılara ve polis devletlerinin güçlendirilmesine karşı yükseltelen şiar ve talepler damgasını vurdu. Dünyadaki 1 Mayıs kutlamaları, emek cephesindeki mücadele birikimini ortaya koymuştur. Bu birikimin, giderek açık mücadele biçimlerini alacağını, gelişmelerin bu yönde seyredeceğini somut olarak göstermiştir.

Dünyada 1 Mayıs'ın gösterdikleri

Sermayenin özellikle de son yıllarda dünya ölçüsünde işçi ve emekçi kitlelere karşı yükselttiği sosyal yıkım saldırıları, çalışan ve sömürülen kitlelerde derin bir hoşnutsuzluk, mücadele isteği ve eğilimi biriktiriyor. İktisadi, sosyal ve siyasal alanları kapsayan saldırılar zinciri, dünya ölçüsünde işsizliği, yoksulluğu, eğitimsizliği, açlığı görülmedik ölçüde derinleştirmiş bulunuyor. Emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün kötüleşiyor. IMF ve Dünya Bankası'nın geri ve bağımlı ülkelerde uyguladığı yıkım programları ülke ekonomilerini çökertme ve milyonları sefalet ve yıkıma sürüklemeye sonuca yarattı.

Kapitalizmin dünya ölçüsündeki krizi kapitalizmin anavatanı ve en zengin kıtası olan Avrupa'da da kaçınılmaz sonuçlarını yaratıyor. Emperyalist-kapitalist metropollerde de işsizlik, yoksulluk, sosyal ve demokratik hakların gaspı süreklilik kazanıyor. Kapitalizmin biriken sayısız sorunlarının çözümsüzlüğü, emekçi kitlelere acımasız bir faturaya dönüşüyor.

Öte yandan, sermayenin küresel saldırısı, dünya ölçüsünde emek cephesinin karşı direncini örgütüyor. Dünyanın dört bir köşesinde kapitalizme karşı emekçi kitlelerin mücadeleleri yükseliyor. "Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün!" şiarları, tüm bu mücadelelerin eninde sonunda yöneleceği hedefi de şimdiden gösteriyor.

Emek ve sermaye cephesi gün geçtikçe daha açık bir şekilde karşı karşıya geliyor. 1 Mayıs 2001 yılı bunun somut bir göstergesi oldu. 1 Mayıs kutlamaları dünya çapında büyük kitlesel gösterilere sahne oldu.

Bazı ülkelerde militan sokak çatışmaları biçimini aldı. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, sermayeye karşı mücadele kararlılıklarını, temel şiarları ve özelemleriyle birlikte mücadele alanlarına taşıdı.

Kapitalizmin uluslararası karakter kazanan saldırısına karşı uluslararası ortak şiar ve talepler öne sürülüyor, mücadele eğilimi ve isteği giderek güçleniyor. Dünya ölçüsünde 1 Mayıs kutlamalarına işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, devletlerin mafyalaşmasına, özelleştirmeye, emperyalist küreselleşmeye, sosyal hak gasplarına, siyasal baskılara ve polis devletlerinin güçlendirilmesine karşı yükseltilecek şiar ve talepler damgasını vurdu. Dünyadaki 1 Mayıs kutlamaları, emek cephesindeki mücadele birikimini ortaya koymuştur. Bu birikim, giderek açık mücadele biçimlerini alacağını, gelişmelerin bu yönde seyredeceğini somut olarak göstermiştir.

2001 yılının 1 Mayıs'ı geçen yıllarla kıyaslandığında daha kitlesel kutlamalara sahne oldu. Bunun son derce doğal bir mantığı var. Sermayenin saldırıları sadece milyonlarca insanı yıkıma sürüklemiyor, aynı zamanda mücadeleye itiyor. Emekçi kitleler gün geçtikçe yığınlar halinde mücadeleye atılıyor. Mücadele dünya ölçüsünde sertleşme eğilimi gösteriyor. 1 Mayıs kutlamalarının gösterdiği temel olgulardan biri de budur.

2001 yılının 1 Mayıs'ına emek ve sermaye cephesi kendi sınıf kimliği ve çıkarları temelinde yaklaştı. Sermaye dünyası kendi icraatlarından hareketle yığınlarda mücadele eğilimi ve isteğini kışkırttığını,

bunun 1 Mayıs kutlamalarına somut olarak yansıtacağını görüyor ve biliyordu. Buna uygun bir tutum ve hazırlık içindeydi. Gerek yer yer "modern ve demokratik Avrupa'da" gerekse de dünyanın başka bazı ülkelerinde 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı. Bunun yanında Almanya'da olduğu gibi faşist parti ve akımların gösteri yapmalarına bizzat polis koruması altında izin verildi. Ama hiçbir yerde yasaklar işe yaramadı. Onbinlerce kişi yasaklara rağmen sokaklara çıktı ve kolluk güçleriyle militanca çatıştı. Berlin bunun en çarpıcı örneklerinden biri oldu.

Bu yılki 1 Mayıs kutlamaları dünya ölçüsünde gerek kitleselliği, coşkusu ve militanlığıyla gerekse de geleceğe dönük taşıdığı birikim ve eğilimleriyle, "sınıf mücadelesi ve kitle hareketinin yükseleceği" gerçeğine bir gösterge oldu. Tekelci sermaye ve onun basını dünyadaki 1 Mayıs kutlamalarını mümkün ölçüde yansıtmamaya özel bir özen gösterdi. Hemen tüm TV ekranları aynı merkezlerdeki aynı görüntüleri sunmakla yetindi. 1 Mayıs kutlamalarına büyük bir sansür uygulandı. Bu elbette kitlelere "kötü örnek" olacağı kaygısından hareketle alınan bilinçli bir tutumdur. Zira sermaye "yaşanabilir tek sistem olan kapitalizme karşı" kitlelerin hoşnutsuz olmadığını, bu sistemin kitleler tarafından kabul gördüğünü, emekçilerin uysalca boyun eğdiğini göstermek durumundadır. Koyu sansürün gerisinde bu kaygı ve amaçlar vardır. Dünya çapında milyonlarca işçi ve emekçinin sokağa çıktığı bir günün haberlerini üç-beş merkezle sınırlı olarak sunmanın başka bir anlamı olabilir mi?

Dünya'nın dört bir yanında 1 Mayıs coşkusu

Almanya: Onlarca kentte 1 Mayıs kutlaması

Almanya'nın onlarca kenti kitlesel 1 Mayıs kutlamalarına tanık oldu. 1 Mayıs'ın kitlesel ve militan bir atmosferde kutlanacağından duyulan kaygıyla, özellikle Berlin'de "hukuk devletinin korunması ve yıpratılmaması" gerekçesiyle 1 Mayıs yasaklandı. Aynı gün NPD'li faşistler bizzat sermayenin kolluk güçlerinin koruması ve güvencesi altında yürüdü.

Berlin'de devrimci 1 Mayıs'a getirilen yasağa rağmen büyük bir anti-faşist kitle günboyu kolluk güçleriyle militanca çatışarak 1 Mayıs'ı kutladılar. DGB ve PDS' nin aynı kente düzenlediği eylemlere ise onbinlerce emekçi katıldı.

Berlin, Frankfurt, Hamburg, Bonn, Stuttgart, Münich, Mainhaim, Düsseldorf, Bremen ve daha onlarca kentte sendika, parti, kurum ve kuruluşların düzenlediği gösterilere kitlesel katılım sağlandı. Berlin ve Frankfurt'un yanısıra birçok başka kentte de Neo-Nazi faşistler gösteriler düzenledi. Polislin müdahalesi ise 1 Mayıs kutlamalarına yönelik oldu. Özellikle de Berlin olmak üzere, bazı kentlerde polislin ve faşist çetelerin işbirliği sonucu tezgahlanan saldırılarda yüzlerce insan yaralandı. Bine yakın insan tutuklandı.

Almanya çapında 1 Mayıs'ta onbinlerce emekçinin talep ve şiarları sokaklara yansdı.

İngiltere: Tehditler sökmedi, Londra'da binlerce kişi sokaklara çıktı

Tony Blair hükümeti, İngiltere'de bu yılki 1 Mayıs gösterilerini baştan sabote etmek ve katılımı olumsuz yönde etkilemek için, geçen yıl Londra'da yaşanan çatışmaları kullandı. Yaratılan bu gerilim ortamında kent merkezinde bulunan esnaf vitrinlerini tahta perdelerle kapatıp çalışanlarına izin verdiler.

Başbakan Tony Blair açıktan tehditler savurdu. 1

Mayıs'ta gösteri yapmanın demokratik bir hak olduğunu, ancak geçen yıl bu hakkın şiddetle gölgelendiğini hatırlatırken, bu yıl polise geniş yetkiler verildiğini ve kendisinin de polislin arkasında olduğunu bildirdi.

Binlerce polis başta kent merkezindeki Oxford Caddesi, parlamentonun bulunduğu bölgedeki finans kuruluşlarıyla bankaların yer aldığı City kenti olmak üzere, birçok bölgede devriye gezdi. Bu tehdit ve gövde gösterisi meydanın polislin göstericilere karşı plastik mermi ve gaz kullanacağına dair haberlerle güçlendirildi.

Bu militarist seferberliğe ve kötü hava koşullarına rağmen binlerce gösterici Londra sokaklarında küreselleşmeyi teşhir ederek 1 Mayıs'ı kutladılar. Ayrıca İngiltere'nin çeşitli şehirlerinde de yürüyüşler düzenlendi. Glasgow'da 3 bin kişi, Manchester'de 2 bin kişi, Cardiff ve Belfas'ta biner kişi, Luton'da 500 kişi eylemlere katıldı.

Fransa: Geçen yıla göre daha büyük bir katılım

Yakın dönemde kâr rekorları kıran bazı tekellerin toplu işten atma planlarını açıklamaları sonucu doğan

toplumsal tepki, 1 Mayıs gösterilerine de yansdı. Bu yıl 1 Mayıs kutlamalarına katılım geçen yıllara oranla daha kitlesel oldu. Aynı nedenden ötürü ülkenin belli başlı tüm kentlerinde ve kasabalarında düzenlenen gösterilerin ortak şiarını toplu işten atma politikasının teşhiri oluşturdu. Paris'te 25 bini aşkın bir kitle 1 Mayıs kutlamalarına katıldı.

Paris'teki gösteride Türkiye cezaevlerinde devam eden Ölüm Orucu Direnişi özel bir yer tuttu. Bazı Fransız grupların bildirimlerinin ana temasını zindan direnişi oluşturdu.

Rusya: Ülke çapında 481 gösteriye 400 bin kişi katıldı
Rusya'nın çeşitli kentlerinde özellikle başkent Moskova'da düzenlenen 1 Mayıs gösterilerine onbinlerce kişi katıldı. Daha iyi çalışma ve yaşam koşulları şiarı öne çıktı. Moskova'da sendikalar, Zuganov'un Komünist Partisi ve diğer sol partiler, ayrı ayrı gösteri düzenledi. Komünistlerin düzenlediği gösteriye 20 bin, sendikalarınkine ise 10 bini aşkın kitle katıldı.

Komünistlerin düzenlediği yürüyüşte Sovyet döneminin sembolleri Lenin ve Stalin posterleriyle kızıl bayraklar taşındı. Ülkenin çeşitli kentlerinde 481 gösteri yapıldı ve resmi bilgilere göre bu gösterilere yaklaşık 400 bin kişi katıldı.

Yunanistan: Hükümetin yeni saldırı politikaları

protesto edildi

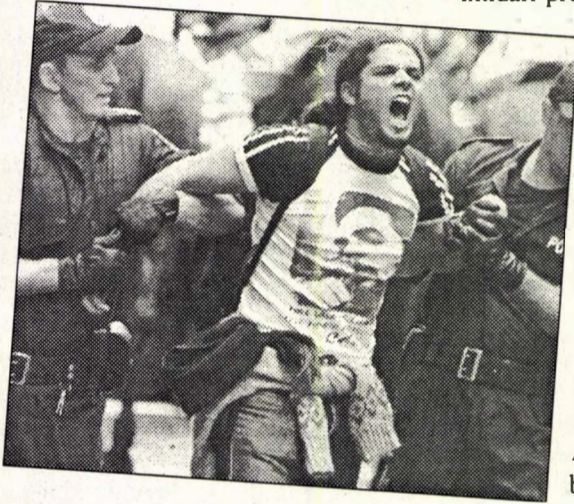
Atina'daki 1 Mayıs gösterileri, hükümetin yürürlüğe koymaya hazırlandığı sosyal güvenlik raporunu protesto mitingine dönüştü. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ve Yunanistan Komünist Partisi'nin (KKE) çağrısıyla Sindagma Meydanı'nda toplanan binlerce gösterici (polis rakamına göre 12 bin) hükümetin iktisadi ve sosyal politikasını protesto eden pankartlar taşıdı, sloganlar attı. Selanik ve başka kentlerde de 1 Mayıs geniş katılımlı kitlelerle kutlandı. Mitingde Türkiye'deki Ölüm Oruçları da gündeme geldi.

Avusturalya: Emperyalist küreselleşmeye karşı büyük öfke

1 Mayıs'ta Avusturalya'da kapitalist küreselleşmeyi teşhir eden binlerce gösterici, ülkenin çeşitli bölgelerinde polisle çatıştı. Başta Sidney ve Melbourne olmak üzere ülkenin tüm kentlerinde sabahın erken saatlerinden itibaren trafik aksadı. Göstericiler Borsa binalarının ve işyerlerinin açılmasını engellemeye çalışırken polisle çatıştılar. Sidney'deki gösterilerde 30 polis yaralandı, onlarca gösterici tutuklandı.

Avusturya: Viyana'da 100 bin kişilik gösteri

1 Mayıs Viyana'da Belediye Sarayı'nın önünde düzenlenen bir mitingle kutlandı. Meydana toplanan 100 bin kişilik bir kitle iktidarda bulunan faşist ortaklı hükümeti protesto etti.

İtalya: Ülkeni dört bir yanında kutlamalar

Genel seçim kampanyası içinde bulunan İtalya'nın Roma, Milano, Pescara, Torino, Floransa, Napoli gibi kentleri başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında sendikaların inisiyatifi ile düzenlenen 1 Mayıs gösterilerine katılan onbinlerce işçinin başlıca talepleri iş güvencesi, toplu sözleşmelere uyulması ve hükümetin toplu işten atmalara karşı acil önlemler alınması etrafında yoğunlaştı.

İsviçre: Zürih'te binlerce kişi polisle çatıştı

Başta Zürih, Bern, Basel ve Cenevre olmak üzere ülkenin birçok kentinde öteki yıllara oranla geniş katılımlı 1 Mayıs kutlamaları yaşandı. Özellikle de Zürih'te onbini aşkın kitlenin katıldığı yürüyüşle 1 Mayıs militanca kutlandı, saatlerce sokak çatışmaları yaşandı, çok sayıda gösterici tutuklandı.

Güney Kore: Başkent Seul'de onbinlerce gösterici

Başkent Seul'de onbinlerce gösterici (polise göre 20 bin kişi) devlet başkanı Kim Dae-Jung'un politikasını protesto etti. Göstericiler hükümet binalarının bulunduğu semtlere doğru ilerlemeye çalıştıklarında polis güçleri engellemeyi dahi göze alamadı.

Belçika: Almanya'da olduğu gibi Belçika'da da 1 Mayıs kutlamalarına gölge düşürmek için devlet faşist Flaman Vlaams Blok partisini devreye

soktu. Bir yandan polis güçleriyle gövde gösterisi yaparken, öte yandan da bu partiye düzenlediği bir yürüyüş aracılığıyla provokasyon yarattı. Anvers kentinde sol parti ve sendikaların düzenlediği mitinge 3 bin kişi katıldı.

Bulgaristan: 1 Mayıs dolayısıyla başkent Sofya'da düzenlenen yürüyüş ve mitinge 10 bini aşkın işçi ve emekçi katıldı. Kitle "İş ve ekmek istiyoruz!", "Mafya hükümet istifa!" ve "Hırsızlar hapse!" sloganlarıyla hükümeti protesto etti.

Polonya: Başkent Varşova'da 6 bin kişi işsizliği ve iktidarı protesto ederek 1 Mayıs'ı kutladı.

Ukrayna: Başkent Kiev'de sayıları birkaç bini bulan gösterici kitleleri, 1 Mayıs vesilesi ile Devlet Başkanı Leonid Kuçma'yı ülkeyi sefaletle sürüklemekle suçlayan gösteri gerçekleştirdi.

Hırvatistan: Başkent Zagreb'te 100 bini aşkın kitle 1 Mayıs için alanlardaydı.

İran: 1 Mayıs başkent Tahran'da binlerce işçinin katılımı ile parlamento binası önünde düzenlenen mitingle kutlandı. Ayrıca başta İsfahan olmak üzere ülkenin belli başlı kentlerinde de binlerce kişinin katıldığı gösteriler düzenlendi.

Çin: Pekin rejimi 1 Mayıs vesilesi ile işçilere bir haftalık resmi tatil hakkı tanıyarak ve buna "Altın hafta kutlamaları" adını vererek işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününü tüketimi kışkırtıcı kapitalist bir karnavala dönüştürdü. Bir hafta boyunca ülke genelinde düzenlenen etkinliklerden bazıları şöyle; başkent Pekin'deki Tiananmen Meydanı'nda göndere bayrak çekme töreni, Pekin'deki işçi stadyumunda Tayvan ve Hong Kong'dan gelen şarkıcıların katılımıyla düzenlenen konser, Şangay'da dans, bale, tiyatro ve sergi, Changqin'de kenti 50 bin saksı taze çiçeği beslemek, defileler ve pencere süsleme yarışması düzenlemek vb. Uluslararası bira şenliği, bale ve dans topluluğu gösterisi bunları tamamlıyor.

ağırlık verdiler.

Pakistan: Askeri diktatörlük 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemek amacıyla tüm militarist gücünü seferber etti. Muhafız ittifak tarafından Karacide yapılması planlanan gösteriyi engellemek için şehir merkezine binlerce polis takviye edildi. Askeri güçler şehrin stratejik yerlerine yerleştirildi, polis kamyonları hazır beklerken, silahlı güvenlik güçleri sokak başlarını tuttu. Resmi açıklamalar 1 Mayıs için görevlendirilen polis sayısının 25 bin olduğunu belirttiler. Ayrıca 1 Mayıs yaklaşıpça tutuklama sayısı artmaya başladı. Bazı kaynaklar 2 bini aşkın sendika lideri ve işçinin tutuklandığını duyurdular.

Küba: Başkent Havana'nın Devrim Meydanı'nda toplanan onbinlerce kişi kıvılcık bayraklarla 1 Mayıs'ı coşkulu ve canlı bir şekilde kutladı. Enternasyonal'in söylediği mitingde Fidel Castro bir açılış konuşması yaptı. Konuşmasında "İşgale direnelim, hiçbir hükümetin halkını satmamasını isteyelim" dedi. Eylemde kitle "İşgale hayır, halk oylamasına evet!" sloganı attı.

Brezilya: Brezilya'nın iktisadi başkenti olan Sao Paulo'da işçi partisi önderliğinde düzenlenen gösteriye onbinlerce kişi katıldı.

Venezuela: Başkenti Caracas'ta 1 Mayıs kutlamaları iki ayrı cephede yürütüldü. Devlet Başkanı Hugo Chavez yanlısı olmakla tanınan Bolivya işçi cephesi sendikası emekçi öfkesini hükümetin potasına akıtmaya çalışırken, yönetime karşı olan sendikalar ise bir başka gösteri düzenlediler.

Filistin: 1 Mayıs eylemleri Gazze ve Batı Şeria'da bir gün önce başladı ve İsrail polislerinin müdahalesine maruz kaldı.

Kıbrıs: Kuzey Kıbrıs'ta kutlanan 1 Mayıs'a 3 bin kişi katıldı. Mitingde hem Kıbrıs hem de Türkiye hükümetinin politikaları eleştirildi. IMF protesto edildi.

Endonezya: Binlerce kişi ülkenin çeşitli yerlerinde düzenledikleri gösterilerde daha fazla demokrasi isteklerini dile getirdiler.

Berlin 1 Mayıs gösterilerine onbinlerce kişi katıldı

1 Mayıs Berlin'de de onbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla kutlandı. Almanya'daki 1 Mayıs kutlamalarından farklı olarak Berlin'deki kutlamalar uzun yıllardır ayrı bir yer tutmaktadır. '87'den bu yana Berlin'in çeşitli semtlerinde ayrı ayrı 1 Mayıs etkinlikleri gerçekleştirilmektedir.

Polisin havadan ve karadan aldığı yoğun güvenlik önlemleri altında sendikaların düzenlediği yürüyüşler gerçekleşti. Türkiyeli ve Kürdistanlı parti ve örgütlerin de sürekli olarak katıldığı gösteriler Alexander Meydanı'nda birleşti. Burada yapılan mitingin ardından gösteri sona erdirildi.

Sendikaların yanısıra PDS (Almanya Sosyalist Partisi) de ayrı bir etkinlik düzenledi. Sendikaların düzenlediği etkinliklere yaklaşık 20 bin, PDS'nin düzenlediği etkinliğe ise 7 bin civarında işçi ve emekçi katıldı.

Berlin'de 1 Mayıs'a dönük faaliyetlerimiz oldukça dikkat çekti. Görsel açıdan ve içerik bakımından ilgi çeken Türkçe ve Almanca afişlerimiz ve pullarımız ("Sosyal hakların gaspına, ırkçılığa ve faşizme karşı eşitlik, özgürlük ve sosyalizm için 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!") Berlin'in dört semtinde yaygınca kullanıldı. Partimizin 1 Mayıs'a, Ölüm Orucu'na ilişkin yayınlamış olduğu "Son sözü direnenler söyleyecek!" başlıklı bildiri ve ölüm orucu şehidi, Partimizin kurucu üyesi Hatice Yürekli yoldaşa ilişkin bildirisi de aynı yayınlıkta dağıtıldı. Yürüyüş kortejimizde ise Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlarımızın dövizlerini taşıdık (Sermayenin saldırılarına karşı mücadele alanlarına! /TKİP), Almanca pankartımızın arkasında yaklaşık 50 kişiyle yürüdük. BİR-KAR'ın da 1 Mayıs öncesinden cezaevlerine ilişkin olarak yaygın pullama yaptığı gözlemlendi.

1 Mayıs yürüyüşünden sonra her yıl geleneksel olarak kutlanan şenliğe bu sene yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Biz de yürüyüş sonrasında bu şenliğe katıldık. Şenlikte yapılan konuşmaların bir bölümünü Türkiye cezaevlerinde sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişi oluşturdu. Etkinlikte yaygın bildiri ve gazete dağıtımı

gerçekleştirdik.

Berlin'de diğer etkinlikler...

1987 yılından beri Berlin'de adı "Devrimci 1 Mayıs" olan yürüyüşler gerçekleşiyor. Bu yürüyüşlerde her yıl yaklaşık 10 binin üzerinde katılım oluyor ve irili ufaklı çatışmalar yaşanıyor. Son iki yıldan beri ise Berlin'in faşist İçişleri bakanı Werthebach ve Berlin polis şefi Saberschinsky'nin provokasyonları sonucu sert çatışmalar yaşanmaktadır. '99 yılında Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anma yürüyüşünü yasaklayanlar da aynı kişilerdi.

Otonom ve anti-faşistlerin düzenleyeceği bu yılki "Devrimci 1 Mayıs" gösterisinin yasaklandığı günler öncesinden açıklanmıştı. Sol çevrelerin yürüyüşlerini yasaklayan ve başta Berlin olmak üzere Almanya'nın birçok şehrinde Hitler artıklarına (NPD) yürüyüş izinleri veren bu aynı faşist zihniyet çeşitli çevreler tarafından sert şekilde eleştirildi.

Berlin günler öncesinden polis ablukasına alındı ve devlet terörüne sahne oldu. Resmi rakamlara göre sözde 9 bin polis gücü 1 Mayıs'ta çıkacak olayları

engelleyecekti! Engellemek bir yana, polisin provokasyonu ve saldırısı sonucu son yılların en büyük çatışması yaşandı. 180 civarında tutuklama oldu ve birçok yaralı gösterici var. Göstericiler gecenin geç saatlerine kadar polisle çatıştılar.

Ayrıca Berlin'in başka bir semtinde polis koruması altında gerçekleşen ve 900 civarında faşistin katıldığı gösteriyi engellemek isteyen birçok anti-faşist polis tarafından tutuklandı.

Berlin'de bu kuşatma niye?

Birincisi, Berlin'de genel olarak geniş bir sol potansiyel sözkonusu. Bu potansiyelin azımsanmayacak bir bölümü, örgütsüzlüğüne, dağınkılığına ve iktidar perspektifinden yoksunluğuna rağmen düzene karşı radikal bir tutum içinde. Polisin bütün saldırılarına karşı '87 yılından beri bu potansiyel dağıtılamamıştır. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da yaşanan çöküşün ardında bir durgunluk yaşansa da, son yıllarda yeniden güçlenmiştir.

İkincisi ve önemli olanı ise, her bakımdan tam bir polis devleti olan Alman devletinin önümüzdeki süreçte yaşanacak toplumsal olayları bastırmak için bu türden gösterileri provoke edip kendini eğiterek yapılandırmasıdır. 1 Mayıs öncesinden Berlin'e yığıldıkları it sürüleriyle sokaklar abluka altına alınmış, şehirde geliş güzel kimlik kontrolleri yapılmıştır. Bir başka olgu ise bu tür eylemler bahane edilerek bedel ödenerek kazanılmış yürüyüş ve gösteri haklarında kısıtlamalar yapmaktır.

Son olarak söylenecek şudur, yasaklamalara ve tam donanımlı 9 bin polis gücünün yanısıra panzer, tazyikli su sıkma araçları, helikopterler vb. gibi her türlü araca rağmen, bu gösteri 10 bin civarında bir kitlenin katılımıyla militanca gerçekleştirilmiş ve yasak delinmiştir. Çatışmalar geceyarısına kadar sürmüştür.

Gösterilerde toplam 616 kişi tutuklanmış, çok sayıda göstericinin yanı sıra 160 civarında polis yaralanmıştır.

TKİP taraftarları/Berlin

Almanya Siegen'de 1 Mayıs...

Devrimci tutsakların direnişini 1 Mayıs kutlamalarına taşıdık

Almanya'nın Siegen şehrinde uzun yıllardan beri süregelen geleneksel "Kızıl 1 Mayıs" kutlamaları, bu yıl daha önceki 1 Mayıs kutlamalarına nazaran daha canlı geçti.

Almanya Sendikalar Birliği'nin (DGB) 1 Mayıs'ı amacından iyice uzaklaştırıp, merkezi alanlarda kutlanması gereken 1 Mayıs'ı kitlelerden tamamen uzak, ulaşımı zor olan bir fabrikanın otoparkında kutlamak istemesi ters tepti. Bu tutum, Ulaşım İşçileri Sendikası'nın (ÖTV) da Kızıl 1 Mayıs kutlamalarına destek vermesine neden oldu.

Türkiyeli devrimciler bu yıl geçmiş yıllara göre daha canlı ve aktif bir şekilde Kızıl 1 Mayıs kutlamalarında yer aldılar. Bu, devrimci tutsakların onurlu direnişinin sağladığı etki ve Siegen Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin uzun süreden beri yürüttüğü bu yöndeki çalışmanın bir sonucuydu.

Komite olarak önce DGB'nin düzenlemiş olduğu toplantıda bildirimimizi dağıttık. Ardından Kızıl 1 Mayıs yürüyüşüne, Almanca "Yaşasın devrimci tutsakların izolasyona karşı onurlu direnişi" sloganı yazılı pankartımızla katıldık. Daha sonra, miting alanında, Almanca ve Türkçe olarak komitemiz adına konuşma yapıldı. Miting alanında bilgilendirme amaçlı standımızı kurduk. Almanca ve Türkçe olarak hazırladığımız bildirileri dağıttık. Türkiyelilerin ve Almanların standımıza ilgisi büyüktü.

2 Mayıs tarihli yerel gazeteler, bu 1 Mayıs'a Türkiye'deki cezaevleri direnişinin damgasını vurduğunu da belirttiler.

Siegen Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi

Paris'te 1 Mayıs'a 25 bin kişi katıldı

Bu yılki 1 Mayıs yürüyüşü Paris'in ünlü Republique meydanında başladı. Sendikaların düzenlediği bu yürüyüşe yaklaşık 25 bin kişi katıldı. Her yıl olduğu gibi Fransız işçilerinin yanısıra diğer yabancı ülkelerden katılan çok sayıda işçi vardı. Bu yabancıların çoğunluğunu Türkiye'liler ve Kürdistan'lılar oluşturuyordu. Biz TKİP taraftarları olarak

çok sayıda Türkçe ve özellikle Fransızca bildiri dağıtmaya önem verdik. Ve Fransızların bizim bildirilere ilgi gösterdiğini gördük. Bazı örgütler cezaevleri konusunu işleyen bildiriler dağıttı, Fransız kamuoyunun dikkatini bu konuya çekmek için. Bizim kortejimizde Hatice Yürekli'nin fotoğraflarının yanında, cezaevleriyle ilgili Fransızca dövizler taşındı.

Ayrıca Fransa'nın Brötanya bölgesindeki yürüyüş, Hennbont kasabasında gerçekleşti. Buradaki TKİP taraftarları, düzenlenen yürüyüşe Fransızlarla birlikte katıldılar. Türkçe ve Fransızca çok sayıda bildiri dağıtıldı. Bu bildiriler de aynı şekilde Fransızlar tarafından büyük ilgiyle karşılandı.

TKİP taraftarları/Paris

Frankfurt'ta 1 Mayıs

Neo-nazilere öfke, zindan direnişiyle dayanışma

Frankfurt'taki 1 Mayıs kutlamasına yerli ve yabancı yaklaşık 8 bin kişi katıldı. Biz de az çok tatminkar bir katılım gerçekleştirdik. Yürüyüş'te Türkiyeli devrimci grupların kortejleri peşpeşe sıralanmıştı. En önde DETUDAK pankartı vardı ve bir blok görünümündeydi. Partimiz dahil, Türkiyeli devrimci parti ve örgütler yol boyunca 1 Mayıs'a ilişkin sloganların yanısıra, Ölüm Orucu Direnişi'ne ilişkin sloganlar da haykırdılar. Özellikle alana girişte bu yönlü sloganlarımızı daha gür bir biçimde attık. DGB temsilcisi bir sendikacı bu duruma, "Türkiyeli sınıf kardeşlerimiz ve devrimciler bize her zaman güç veriyorlar. Alman işçi sınıfı Türkiyeli devrimci kardeşlerimizi ve hapishanelerdeki direnişi desteklemek görevi ile yükümlüdür" mealinde sözlerle hayli anlamlı bir karşılık verdi. DGB görevlisi sendikacı dostumuzun bu tutumunu alkışladık ve hep birlikte Almanca olarak "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganını haykırdık.

Mitingde DGB'den bir sendikacı ve gençlik sorumlusu birer konuşma yaptılar. Yapılan konuşmaların ardından aynı saatlerde neo-nazilerin kentinde başka bir yerinde gösteri yapmak için hareketlendikleri tüm kitleye duyuruldu. 1 Mayıs kutlamalarını provoke etme amaçlı olan ve polisle işbirliği halinde palanlanan bu gösterisiyi engellemek için o tarafa yönelme çağrısı yapıldı. Bu çağrı Türkiyeli ve Alman güçler tarafından sahiplenildi ve o tarafa doğru yürüyüşe geçildi.

Daha ilk andan itibaren polisin engellemeleriyle karşılaştık. Buna rağmen yer yer polis barikatlarını aşmayı başardık. Polisin yığınak yaptığı anlarda, polisle kıyasıya bir çatışmaya girildi. Gözaltına alınmak istenen bir çok göstericiyi polisin elinden almak için yoğun çaba sarfettik. Buna rağmen birçok gösterici gözaltına alındı. Değişik kollardan sürdürülen neo-nazilerin gösterilerini engellemeye dönük bu çabalarımız yine de etkili oldu. Neo-naziler istediklerini yapamadan karanlık inlerine geri döndüler. 1 Mayıs göstericileri olarak bizler ise militan bir ruhla polisle kıyasıya bir kavganın içine girmenin yol açtığı mutlulukla yeniden 1 Mayıs alanına geri döndük.

TKİP taraftarları/Frankfurt

Köln'de 1 Mayıs

Köln'de 1 Mayıs Alman Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla gerçekleştirildi. Alman Sendikalar Birliği'nin "İşletmelerde daha fazla birlikte oy hakkı" talebi ile yaptığı yürüyüş ve mitinge 3 bine yakın işçi ve emekçi katıldı.

Biz Köln'de partimizin ve yurtdışı örgütümüzün 1 Mayıs çağrılarını emekçi semtlerinde ve Ford Fabrikası'nda dağıttık. Ayrıca partimizin pul ve afişlerini yaygın bir şekilde kullandık.

Sermayenin saldırılarının teşhir edildiği ve işçilerin mücadeleye çağrıldığı 1 Mayıs çalışmalarında, Türkiye ve dünya devrim mücadelesinin kilometre taşı olan zaferi şimdiden kazanan tutsakların şanlı direnişi ve partimizin kurucu üyesi başeğmez komünist Hatice yoldaşa ait olan "Yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçi için direniyoruz!" başlıklı bildiriye dağıttık.

Katılımın istediğimiz gibi olmadığı yürüyüşte devrimci gruplarla beraber 1 Mayıs ve tutsakların direnişi ile ilgili coşkulu sloganlar atarak alana girdik.

Alanda DETUDAK'ın 1 Mayıs kutlamaları için hazırladığı tutsaklarla dayanışma ve Avrupa kamuoyunu desteğe çağıran mesajını okuduk. Ayrıca alanda çok sayıda işçi ile sohbet ederek *Kızıl Bayrak* sattık.

TKİP taraftarları/Köln

Bielefeld: Ağırığı Türkiyeli kitle oluşturuyordu

Bielefeld'de 1 Mayıs yürüyüşü için toplanma yeri DGB önü olarak belirlenmişti. Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Platformu olarak geçen sene olduğu gibi ortak kortej oluşturduk. Platform dışındaki DİDF ayrı bir kortejle katılırken, DGB ve İG Metal kortejleri oluşturulmuştu.

Katılımın geçen seneye göre daha fazla olduğu gözleniyordu. Binbeşyüzün üzerinde bir katılım gerçekleşti. Türk ve Kürt kitleleri katılımın ağırlıklı bölümünü oluşturuyordu, binin üzerinde bir Türkiyeli kitle katıldı.

Sendikaların katılımı zayıftı. Yürüyüş mesafesi oldukça kısa olmasına rağmen hızlı bir biçimde yüründü ve bizlerin alana gelmesi daha tamamlanmadan konuşmalar başlamıştı. Çok kısa sürede miting bitirildi.

Türkiye cezaevlerinde yaşanan son sürece ilişkin konuşma yapma talebimiz tertip komitesi tarafından çeşitli gerçekçelerle geri çevrildi. 1 Mayıs kutlaması daha çok bir bahar festivali havasına büründürüldü.

Bir-Kar/Bielefeld

Almanya/Nürnberg'de 1 Mayıs...

Alman emekçilerine zindan direnişinin sesini taşıdık...

Almanya'nın birçok bölgesinde olduğu gibi, bölgemizden de iki ayrı bir Mayıs kutlaması oldu. DGB (Alman Sendikalar Birliği) tarafından organize edilen işçi ağırlıklı 1 Mayıs, bir de Alman anti-faşistlerinin organize ettiği "Kızıl 1 Mayıs". Bizler Nürnberg BİR-KAR olarak DGB ile yürüdük.

DGB'nin eylem öncesinde yaptığı toplantıların birinde, cezaevleri konusundaki duyarsızlıklarını eleştirdik. Onlar da bu eleştiriye hak verdiler. Ön hazırlık sürecinde, 1 Mayıs çağrı bildirilerimizi dağıttık, Almanca-Türkçe pul ve afişlerimizi kullandık.

DETUDAK Nürnberg bileşenleri (*S.Y. Kızıl Bayrak, Atılım ve Kurtuluş*) olarak, DETUDAK pankartı altında, Almanlardan sonra en önde yürüdük. Ölüm Orucunu konu alan dövizler taşıdık, slogan ve şiarlarımızı haykırdık, marşlarımızı söyledik. Ortak tavrımız ve birlikte hareket etmemiz kitle üzerinde de iyi bir etki yarattı.

6 bin emekçinin katıldığı eylemde en canlı ve coşkulu kortej DETUDAK'ındı. Arkamızda bir grup EMEP'li vardı. Ölüm Orucu ile ilgili attığımız slogan ne eşlik ettiler, ne de kendileri bu konuda bir tek slogan attılar. Anlaşılan bu sorun onları hiç ilgilendirmiyordu.

Miting alanında standımızı açtık. BİR-KAR olarak bir de kültür programı sunduk. Almanca-Türkçe, Nazım'ın "Kalbim" ve "açlık grevinin 5. günü" şiirini okuduk. Ölüm Orucu direnişileriyle dayanışmayı yükseltmenin şu anın en önemli görevi olduğunu vurguladık. Almanca "İzolasyon ölümdür, işkencedir!", "Bütün politik tutsaklara özgürlük!" Türkçe "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganlarıyla kültür programımızı bitirdik.

BİR-KAR/Nürnberg

İsviçre/Basel'de 1 Mayıs...

Türkiye'li devrimci tutsaklarla örnek ve coşkulu enternasyonal dayanışma

Bu yıl bir Mayıs Basel'de her yıl olduğu gibi Sendikaların çağrısıyla yapıldı. Geçen yıllara oranla geniş bir katılımın olduğu 1 Mayıs bu yıl oldukça coşkulu idi. Yine geçen yıllara oranla bu yıl hatırı sayılır bir gençlik kitlesinin oluşu dikkate değerdi.

Biz TKİP'li komünistler 1 Mayıs öncesinde Almanca-Türkçe propaganda materyelleri ile yaygın bir çalışma yürüttük. 1 Mayıs'ın yanısıra ÖO şehidimiz Hatice Yürekli yoldaşa ilişkin parti bildirisi de propaganda materyallerimizin bir parçasıydı. Ön hazırlık çalışmaları kapsamında İsviçreli devrimci dostlarımız da Türkiye'deki Ölüm Orucu Direnişini işleyen afişlemeler yaparak önemli ve örnek bir enternasyonal dayanışma sergilediler.

Bizler bu 1 Mayıs'a, İsviçreli devrimci dostlarımızla önceden aldığımız kararlar doğrultusunda katıldık. İsviçre Devrimci İnşa Örgütü, TKİP ve MLKP olarak ortak yürütme kararı almıştık. Eylemde TKİP flamasının yanısıra, Almanca hazırladığımız "Kapitalizm, baskı, sömürü ve barbarlık demektir!" yazılı ve TKİP ve İsviçre Devrimci İnşa Örgütü imzalı pankart taşındı. MLKP'li dostlar da pankart ve dövizleriyle aynı kortej de yer aldılar. Yine önceden aldığımız karar doğrultusunda, ayrı ayrı kortejler yerine karışık bir

kortej oluşturuldu. Bizler İsviçreli dostlarımızın, onlar ise yer yer bizim pankartlarımızı taşıdılar.

İsviçreli devrimci dostlar hatırı sayılır genç bir kitle ile katılmışlardı. DETUDAK adına hazırlanmış olduğumuz Almanca konuşma yol boyunca aralıklarla okundu. Daha önceden hazırlanan güçlü ses cihazlarıyla sesimizi daha geniş kesimlere duyurma fırsatı bulduk. Üzerinde sermaye, gericilik, yabancı düşmanlığı, faşizm vb. yazılı olan siyah bir tabut hazırlamıştık. Yürüyüş boyunca ses cihazlarının olduğu araba üzerinde taşınan tabut, miting alanına gelindiğinde sloganlar eşliğinde yakıldı.

Yürüyüş öncesi İsviçre Devrimci İnşa Örgütü'nün yanısıra sendikalarla da dialoga girerek, cezaevlerindeki Ölüm Oruçları'nı işleyen ve devrimci tutukluların taleplerini dile getiren bir konuşmanın yapılmasını talep ettik. Bu isteğimiz olumlu karşılandı ve ilk konuşmanın bunu işlemesine karar verildi. Sendika başkanı verdiğimiz bilgiler doğrultusunda bir konuşma hazırladı. Bizim tarafımızdan düzeltilen konuşma, sendika başkanı tarafından miting alanında bizzat okundu. Devrimci tutukluların taleplerinin derhal yerine getirilmesini isteyen konuşma, katılımcı emekçiler tarafından büyük bir coşkuyla alkışlandı. Konuşmada, 19

Aralık saldırısında katledilenlerin yanısıra Ölüm Orucu şehitlerinin de sayısı hatırlatılarak, dünyanın bu zulme sessiz kalmakla ortak olduğu hatırlatıldı. Konuşmada ayrıca Nisan ayının başında DETUDAK olarak Türkiye'ye gönderdiğimiz heyetin izlenimleri dile getirildi (söz konusu heyette sendikayı temsilen bir avukat da vardı). Türkiye'li devrimci tutsaklarla sergilenen dayanışmanın yanısıra çalınıp söylenen Enternasyonal marşı, Basel'deki eyleme apayrı bir devrimci enternasyonal hava kattı.

Konuşmanın bitiminde sendika başkanının isteği ile, siyasi tutsakları temsilen bir yoldaşımız sahneye çıktı ve bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Dört bin civarında bir emekçi kitlenin katıldığı 1 Mayıs, yürüyüş sonrası açık havada organize edilen Şenlik'le akşam saatlerine kadar sürdü.

Bu yıl İsviçre'de 1 Mayıs Basel'in yanısıra Cenevre, Lugano ve Zürih'te de kutlandı. Zürih'te eylem 10 bin civarında büyük bir kitle katılımı oldu. Yürüyüşte polis kitleye saldırdı ve onlarca insanı tutukladı. Yürüyüş boyunca polis provokatif bir tutum takındı. Eylem öncesinde Zürih şehir yöneticileri, yürüyüşte bir konuşma yapacak olan Filistinli bir bayanı bahane ederek yürüyüşü yasaklamayı bile tartışmışlardı.

TKİP taraftarları/Basel

İsviçre/Cenevre'de 1 Mayıs

Tutsaklarla dayanışma etkinlikleri eylemde önemli bir yer tuttu

Bölgemizde 1 Mayıs için, materyallerimiz elimize ulaşır ulaşmaz hemen yoğun bir çalışma temposuyla işe başladık. Çalışmada kullandığımız bildiriler çok çeşitliydi. 1 Mayıs'a ilişkin partinin ve yurtdışı örgütünün bildirisi, Hatice Yürekli yoldaşın özgeçmişi ile ilgili parti bildirisi, ölüm orucuyla ilgili partinin ve yurtdışı örgütünün bildirisi.. Tüm bu bildirileri yaygın bir şekilde dağıttık

1 Mayıs'a iki gün kala, şehrin merkezi yerlerini afişlerimizle donattık. Eylemin başlama noktaları ile yürüş güzergahı boyunca, son olarak da 1 Mayıs alanını afişlerimizle süsledik.

1 Mayıs'la ilgili el ilanlarını yaygın bir şekilde kullandık. Aynı konulu Fransızca bildiriye 2500 adet dağıttık. Bildirileri 1 Mayıs'tan bir gün önce Filistinliler'in organize ettiği bir toplantıda ve 1 Mayıs günü yaygın bir şekilde dağıttık.

1 Mayıs alanında stand açıp BİR-KAR imzalı broşürlerimizi yaklaşık 300 adet sattık. Bildirilerimiz ve broşürlerimiz hayli ilgi gördü. Ve bu yılki 1 Mayıs faaliyetimizin eksenini cezaevleri ve Ölüm Orucu Direnişi'ni öne çıkaracak tarzda örgütledik.

İçinde İsviçreliler'in de yer aldığı Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi adına üç pankart hazırladık. Pankartlarımızın birinde, 19 Aralık operasyonunu

gerçekleştiren faşist Türk devletinin katlettiği 28 devrimci tutsağın resimleri yer alıyordu. Bu pankartın altına, "Türk devleti siyasi tutsakları, insanlığın geleceğini ve demokrasiyi katletti" yazılıydı. İkinci pankartımıza, ölüm oruçlarında şehit düşen 20 siyasi tutsağın resimlerini yerleştirdik. Bu pankartın altına ise "Ölüm Orucu direnişçileri halkların ve işçilerin özgürleşmesi için direniyorlar" yazılıydı. Üçüncü pankarta ise, "Türk devleti tarafından işçilerin, emekçilerin, yaşamının hücreleştirilmesine karşı siyasi tutsaklar mücadele ediyorlar" yazısı yer alıyordu.

Mitingde Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi adına bir konuşma yapıldı ve ölüm orucu şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından uluslararası katılımı oluşturulan koro Enternasyonal'i söyledi. Komitemizin hazırlanmış olduğu, süreci işleyen ve ölümlere karşı devletin duyarsızlığını teşhir eden bir bildiriye de geniş kitlelere dağıttık.

Mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Katılımın düşük olmasında havanın yağışlı olması ve 1 Mayıs'ın hafta içine denk düşmesi etken oldu. Sonuç olarak bizler bu yılki 1 Mayıs'ın, faaliyetimiz ve pratik etkimiz açısından başarılı olduğunu düşünüyoruz.

TKİP taraftarları/Cenevre

Hollanda/Rotterdam'da 1 Mayıs

Dünyanın gelişmiş kapitalist ülkelerinden biri olan Hollanda'da 1 Mayıs resmi tatil olarak tanınmıyor. Ne sendikalar ve partiler ne de demokratik kurum ve kuruluşlar, 1 Mayıs'ın resmen tanınması için ciddi bir mücadele yürütüyorlar.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Rotterdam 1 Mayıs komitesinin yaptığı ön hazırlık çalışmasıyla 1 Mayıs çeşitli uluslardan bine yakın kişinin katılımıyla gerçekleşti. Çeşitli konuşmalar yapıldıktan sonra müzik grupları dinleti sundular. Daha sonra yürüyüş başladı. Polis yoğun güvenlik önlemi almıştı. Yürüyüş boyunca 1 Mayıs sloganlarının yanısıra, Türkiye zindanlarında sürmekte olan Ölüm Oruçlarıyla ilgili sloganlar da yoğun olarak atıldı. Kortejlerimizde Türkçe, Kürtçe ve Hollandaca sloganları gür sesle haykırdık.

Bizler TKİP taraftarları olarak, Hollandaca 1 Mayıs (merkezi ve yurtdışı örgütü) bildirilerimizin yanısıra, zindan direnişiyle ve Ölüm Orucu şehidimiz Hatice Yürekli yoldaşa ilgili bildirilerimizi de yaygın bir şekilde dağıttık.

TKİP taraftarları/Hollanda

Rüsselsheim'de Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma gecesi...**Politik ve coşkulu bir etkinlik...**

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) planladığı dayanışma gecelerinin dördüncüsü Almanya'nın Rüsselsheim kentinde yapıldı.

Hedef kitlemiz başından itibaren Ölüm Orucu Direnişi'ne belli bir duyarlılık göstermişti. Bir ara zayıflayan bu duyarlılık son günlerde Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsakların peşpeşe ölümsüzlüğe ulaşmaları ile yeniden artmıştı. Bunu Ölüm Orucu Direnişi'ni desteklemek amaçlı bir etkinliğe kanalize etmek düşüncesiyle bir gece yapma kararı aldık.

Çalışmamızı dar ilerici bir çevreyle sınırlamadık. Direnişi bölgedeki tüm işçi ve emekçilerin, ilerici çevrelerin gündemine sokmak, sahiplenmelerini sağlamak ve etkinliğimizi tümünün katkılarından oluşan bir etkinliğe çevirmek perspektifiyle hareket ettik. Etkinliğimizin hedef ve amacını açıklayan ve destek talebinde bulunan kısa bir çağrı metni hazırlayıp bazı ilerici kurumlara (Dersim Spor Klübü, Kelsterbach İşçi Derneği vb.) gittik. Olabildiğince tek tek işçi ve emekçilerle konuştuk, ev ziyaretleri yaptık. Kendimizi bilet satışıyla sınırlamayıp, asıl olarak Ölüm Orucu Direnişi ekseninde propaganda ve ajitasyon faaliyetine yoğunlaştık.

Ayrıca yerli ilerici, kurum ve kuruluşların da desteğini almak için somut girişimlerde bulunduk. Bu çerçevede PDS, LIEBERTAD-Frankfurt, İPPNW (Uluslararası Hekimler Birliği) ve OTONOME LINKE vb.'den destek istedik. Bu kurum ve kuruluşlar çağrı metnimizi imzalayıp, destek sunacaklarını ve etkinliğimize katılacaklarını belirttiler.

İkibuçuk haftalık yoğun bir çabanın ardından

etkinliğimizi gerçekleştirdiğimiz 29 Nisan Pazar gününe geldik. Etkinliğimize 350'yi aşkın bir kitle katıldı.

Gecemiz kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Ardından, Nazım Hikmet'in "Zafere dair" şiiri eşliğinde dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Etkinliğimize daha ilk andan itibaren coşku hakimdi. Özellikle hapisanelerdeki yoldaşlarımızın direnişin çeşitli aşamalarına ilişkin mesajlar içeren mektuplarının okunduğu anlarda bu coşku daha da arttı. Hep birlikte attığımız gür sloganlarımızla, direnişimizin ve devrimin onuru yoldaşlarımıza olan derin saygıyı dile getirdik. Soyadı gibi hep yüreklice yaşayan, siyasal yaşamının her aşamasında (dışarda, poliste, mahkemelerde ve hapisanelerde) yüreklice davranan ve yüreklice ölümsüzlüğe ulaşan Hatice Yürekli yoldaşın gönderdiği bir mektuptan parçalar okunduğu sırada atılan sloganlar oldukça coşkuluydu.

Saygı duruşunun ardından Paris Gençlik Korosu sahnedeki yerini aldı. Militan duruşlarıyla, son derece canlı bir biçimde söyledikleri devrimci türkü ve marşlarıyla ve her türküden önce yaptıkları devrimci mesaj yoğunluklu kısa konuşmalarıyla salondaki coşkuyu tırmandırdılar. Bu arada dayanışmacı yerel ozanlar söyledikleri devrimci türkülerle etkinliğimize katkıda bulundular. Onları gür, etkileyici ve kendine özgü tarzıyla Nazım'dan şiirler okuyan dostumuz Erdoğan Egemenoğlu izledi. Egemenoğlu büyük bir ilgi ve heyecanla dinlendi, şiirleri sık sık alkışlarla karşılandı. Okunan şiirlerin işçi sınıfının ve

sosyalizmin şairi Nazım Hikmet'e ait olmasının bunda çok özel bir rolü vardı.

Etkinliğimize yarım saatlik bir aradan sonra 19 Aralık katliamı ve buna karşı konulan hayranlık verici direnişi belgeleyen sinevizyon gösterisiyle devam ettik. Bu kanlı operasyonu belgeleyen vahşet sahneleri öfkeli "Katil devlet hesap verecek!" sloganıyla, soylu direniş sahneleri ise "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganıyla karşılandı.

Bir yoldaşın zindan direnişi ile ilgili yaptığı tok konuşma yoğun bir politik atmosfer yarattı, son derece etkili oldu.

Gecemize PDS temsilcisi K. Golka, Uluslararası Hekimler Birliği'nden M. Jocheim ve Otonom Linke temsilcisi Jajhen anlamlı kısa konuşmalar yaptılar, devrimci tutsaklara desteklerini dile getirdiler. Konuşmaları Almanca olarak "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganlarıyla karşılık buldu. Bu arada *Özgür Politika* ve yerli basından F. Rundschau, Rüsselsheim Echo ve Main-Spitzh etkinliğimizi izledi. Frankfurte Rundschau muhabiri bir yoldaşla hapisanelerdeki direnişin bugünkü seyri, talepleri vb. konusunda röportaj yaptı.

Gecemiz Nilüfer Akbal'ın Kürtçe ve Türkçe olarak söylediği türkülerle devam etti, halaylar çekilerek sona erdirildi.

Gecenin en dikkate değer yanı, katılımcı kitlenin üçte ikisinin ilk kez bizim düzenlediğimiz bir etkinliğe katılmış olmasıydı.

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı kesintisiz biçimde sürdüreceğiz.

BİR-KAR/Frankfurt

Brüksel'de Avrupa Parlamentosu önünde ÖÖ Direnişi ile dayanışma eylemi

2 Mayıs günü Belçika'nın başkenti Brüksel'de Avrupa Parlamentosu önünde Türk devletinin katliamlarını protesto etmek için bir miting düzenlendi. DETUDAK'ın çağrı yaptığı mitinge katılım 300'ün üzerindeydi. Bu son bir hafta içinde yapılan ikinci mitingti.

Avrupa Parlamentosu'nda 2-3 Mayıs'ta Türkiye'nin de ele alınacağı bir toplantı yapılacaktır. Bizler bunu vesile ederek, zindanlarda süren açık grevi ve Ölüm Orucu Direnişi'ne bir kez daha AP'nin dikkatini çekmek, geçtiğimiz hafta Türkiye'ye delege olarak gönderilen Avrupa Parlamentosu'ndan iki

milletvekilinin yaptığı görüşmelerin sonuçları hakkında bilgi edinmek, Hollanda ve Yunanistan milletvekillerinden desteklerini sürdürmelerini talep etmek için eylem kararı aldık.

Avrupa Parlamentosu binasının hemen girişinde birçok dilde "Hücre ölümdür!" yazılı DETUDAK pankartı arkasında yerimizi aldık. Saldırılarda şehit düşen devrimciler ile katliam resimlerini taşıdık. Almanca, Fransızca, Hollanda ve Belçika dillerinde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Faşist Türk devletinin katliamları durdurulsun!", "Hücreler kapatılsın, AET'nin faşist Türk devletine yardımı

durdurulsun!", "Politik tutsaklara özgürlük!" sloganlarının yanında sık sık "Yaşasın uluslararası dayanışma!" şiarını haykırdık.

Daha sonra delege olarak Türkiye'ye giderek görüşmelerde bulunan Avrupa Parlamentosu Fransız Yeşiller milletvekili Daniel John-Bendit yanımıza gelerek izlenimlerini aktardı ve önümüzdeki günlerde tekrar Türkiye'ye gideceğini söyledi.

Üç saat süren eylemimiz, Türkiye zindanlarında ve hastanelerde süren direnişi destekleme eylemlerinde yerimizi almalıyız çağrısı ve şehit düşen devrimciler anısına saygı duruşuyla sona erdi.

Son sözü direnenler ve sözü olanlar söyleyecek!

Herşeyin bir bedeli var. Sanırım en ağır bedel ödenen şey ise devrimlerdir. Kansıız olmadıkları gibi bedelsiz de olmuyorlar.

Tarihte onca bedel ödenmiş olmasına rağmen yozlaşan-yozlaştırılan devrimlerden TKİP'nin gerekli dersleri çıkaracak olgunlukta olduğu inancımı asla kaybetmek istemem. Çünkü o bedeli ödeyenlerin ödedikleri bedelin karşılığını bir gün soracaklarını TKİP iyi biliyor.

Hatice yoldaşın katli bir kayıp değil. Berlin'li yoldaşların deyimiyle, arkasından

ağlanmayacak da!

Türkiye halkının bedel ödemeyen bir hareketi asla bağrına basmadığını söylerdi bir değerli yoldaş. Habip ve Ümit yoldaşlardan sonra Hatice yoldaşın da buna bir vesile olacağını umarım.

Son sözü direnenler ve sözü olanlar söyleyecek!

Haklı davanızın bir dostu...

Hüseyin/Fransa

Paris'te Ölüm Orucu'na destek eylemi

Gelen son ölüm haberlerinin ardından, 25 nisan çarşamba günü saat 19.00'da, Tü rkiyeliler'in yoğun olduğu semtte izinsiz bir miting düzenlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı mitingde Hatice Yürekli'nin büyütülmüş resimleri taşındı ve parti imzalı bildiriler dağıtıldı. Eylemde, Hatice Yürekli'nin ve şehit düşen diğer devrimcilerin kısa özgeçmişleri okundu. Devleti teşhir eden pankartların yanısıra, sembolik bir tabut da getirildi ve önünde şehitlerin resimleri sergilendi. "Devrim şehitleri ölümsüzdür, Katil devlet hesap verecek" ve "Hatice Yürekli ölümsüzdür" sloganlarının sık sık atıldığı miting saat 20.00'de sona erdi.

Bir-Kar/Paris

Ölüm Orucu şehidi/DHKP-C tutsağı Fatma Hülya**Tümgan:****Cüret, kararlılık, halka ve yoldaşlarına bağlılık...**

"Ulucanlar Hapishanesinde 26 Eylül gecesi İsmet'ten devraldığımız bayrak şimdi bizim elimizde... Ve zulmün kalesinde asla yere düşmeyecek... Son nefesimi verirken gözüm arkada kalmayacak." (Fatma Hülya Tümgan, Kasım '00)

5 Mart 1968'de Samsun'un Vezirköprü ilçesinde doğdu. Türk milliyetinden Sünni bir ailedendir. Altı yaşındayken babasının işi nedeniyle Niğde'ye taşındılar, ilk-orta ve liseyi Niğde'de okudu. Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Coğrafya Bölümünü kazanarak Samsun'a gitti. Devrimci yayınları okumaya başladı. Dev-Gençliler'le tanıştı.

Mücadeleye katılmasının ilk adımlarından biri, hapishanelere yönelik çıkarılan "1 Ağustos Genelgesi"ne karşı imza toplamak oldu. Devrimci tutsaklara karşı büyük bir saygı duyuyor, onlar üzerindeki baskıların insani olmadığını düşünüyordu. Yine aynı nedenle yapılan açlık grevine katıldı. Okulda kurulan öğrenci derneğinin kurucu üyesi oldu, artık bir Dev-Gençliydi. Devrimci tutsakları karşı duyduğu sevgi ve saygı, onu tutsak yakınlarına da yakınlaştırdı. Samsun TAYAD'ın açılması çalışmalarına katıldı. Üniversiteyi bitirdikten sonra da Samsun'da kaldı. Bir süre vekil öğretmenlik yaptı. Sonra öğretmenliği bırakarak Mücadele Dergisinde muhabir ve temsilci olarak çalışmaya başladı.

16-17 Nisan operasyonları sonrasında gözaltına alınarak tutuklandı. Ankara Ulucanlar Hapishanesine konuldu. Burada olduğu günlerde yapılan süresiz açlık grevine katıldı. Tahliye olduktan sonra yine Samsun'da Mücadele Dergisi'nde çalışmaya devam etti. Yine uydurma gerekçelerle bir kez daha tutuklandı. İşkenceler, hapishaneler onu yıldıramadı. Tahliye olduğunda yine "kaldığım yerden devam" dedi. Ve Samsun'da demokratik alanda mücadelesine devam etti.

1994 başlarında bir kez daha gözaltına alınarak tutuklandı. Ve o zamandan bu yana da tutsak.

Ulucanlar katliamını yaşadı. Korkmak, yılmak bir yana, bu düzene olan kını, öfkesi bir kat daha arttı. Ulucanlar hapishanesindeki Parti-Cepheli tutsakların temsilcisiydi. Fatma Hülya Tümgan, özgeçmişinde, 1984 ölüm orucunun devrimci olmasında en önemli etkenlerden biri olduğunu anlatır. Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm kavgamız sürüyor. Nasıl yüzlerce Apo, yüzlerce İdil, yüzlerce Berdan katıldıysa devrimin saflarına, yüzlerce de Fatma Hülya olacak...

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin açıklamasından...

Ölüm Orucu şehidi/DHKP-C tutsağı Sedat Karakurt:**"Ölümün hücre hücre yenildiği bir savaştan alnımın akıyla çıkacağıma inanıyorum."**

"Beni de alın Kızılbantlı kervanınıza..." Böyle diyordu Sedat yoldaşımız ölüm orucu gönüllüsü olmak istediğini belirttiği bir yazısında. O da kervanımızdaydı. En ön saflarda yürüyenlerimizdendi.

Direnışimiz'in anlamını tüm hücrelerine kadar sindirmişti yoldaşımız. Neden ölümüne bir direnişini yaşama geçirdiğimizi biliyor ve şöyle diyordu;

"Düşmanım hücre saldırılarıyla devrimciliği tasfiye etmeye, halklarımızın onuruna, namusuna göz diktiği bir süreçte, üzerimdeki yükün her geçen gün ağırlaştığını biliyorum. ... Ölümün hücre hücre yenildiği bir savaştan alnımın akıyla çıkacağıma inanıyorum."

İstanbul 11.6.1976 doğumlu olan yoldaşımız aslen Tokat'lı yoksul bir ailenin çocuğudur. İstanbul'un gecekondualarında düzenin kültürünün içinde ama ona hiçbir zaman alışmadan büyüdü. Devrimcilikle tanışması 1995, 12 Mart'ındaki Gazi katliamı sonrasında rastlar. Sempatı duymaya başlar. Sonraki yıllarda örgütlü ilişkiler içinde yer aldı. Mahalli alanda çalışmalar içinde yer aldı.

Eskişehir tabutluğunun açıldığı yıl tutsak düştü. O da Eskişehir'e gönderildi. Burada direniş içinde yer aldı. Bu direnişten etkilendi ve kafasında devrimcilik, Parti-Cephelilik yeniden şekillendi. Birçok şeyi yeniden öğrendi. "Ben bu işi yapacağım" kararını verdi. Direniş sonrası gittiği Ümraniye hapishanesinde de kendini geliştirdi.

Devrimcilik deyince Berdan'ı düşünür, "Berdan abi gibi olmak istiyorum" derdi. Şimdi Sedat yoldaşımız da "Berdan gibi" ölüm orucu şehidi olarak halkımızın gönlündeki yerini aldı.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin açıklamasından...

Erdoğan Güler Ölüm Orucu direnişinin 147. gününde ölümsüzleşti...**"Bir sıra neferi olarak kahramanlaştı"**

Ege TAYAD üyesi Erdoğan GÜLER, 10 Ekim 1972'de zulme karşı isyanlar diyarı Dersim'in Ovacık ilçesi, Buzlutepe köyünde doğdu. Bölgedeki yoğun baskılar, yoksulluk 12 yaşına geldiğinde Manisa'nın Salihli ilçesine göçmelerine neden oldu. İlkokulu burada okuduktan sonra çalışmaya başladı. Simit satmaktan fırınlarda işçi olarak çalışmaya kadar birçok işi yaptı. Emeği, alınterini, yoksulluğu kitaplardan değil yaşamından öğrendi. Bu nedenle devrimcilerin yoksul emekçi halkın kurtuluşu için mücadele ettiklerini öğrenmekte gecikmedi. Devrimcilerle tanışması kardeşinin daha 16'sında tutsak düşmesiyle oldu. Bunu şu sözlerle ifade etti; "Hapishanedeki insanlarla tanıştığımda onların çok değerli insanlar olduğunu, halkı için vatanı için kendilerini feda ettiklerini gördüm. Devletin katliamını Ulucanlar'da gördüm." Gerçek teröristin devlet olduğuna hayatın her alanında tanık oldu. Son olarak 28 insanımızın katledildiği 19-22 Aralık katliam operasyonunu gördü.

İşte tam da bu noktada tüm dünyaya, Türkiye'ye insan olmanın, devrimci, demokrat olmanın ne demek olduğunu gösterdi. "BEN DE BU ÖLÜMLER KARŞISINDA SESSİZ KALAMAZDIM. ÇÜNKÜ ONLARIN İSTEKLERİ BENİM İSTEKLERİM, ONLARIN HAYKIRIŞLARI BENİM HAYKIRIŞIM. BUNA KULAKLARIMI TIKAYAMAZDIM." sözleriyle neden ölüm orucuna yattığını anlattı.

Her şey bu kadar yalındır. Her şey bu kadar gerçek ve insana özgüdür. Kendisine devrimci, demokrat, aydın, sosyalist, ilerici deyip de ölüm orucuna her türlü küfürü eden, kendi pis ve bencil dünyalarında ölümlerimizi gizliden sevinerek izleyenlere adeta, "İnsan mısınız siz? Anlı şanlı kurumlarınız, partileriniz, sendikalarınız, odalarınız olsa ne olur! O beyinlerinizin içinde insana ait, bu halka, Anadolu topraklarının insanına ait hiçbir duygu, düşünce, hiçbir değer yoksa; tek bildiğiniz Avrupa emperyalist demokrasisi, uluslararası standartlar sahtekarlığıysa, ne işe yarar sizin demokratiğiniz, devrimciliğiniz" der gibi yalın ve sadedir Erdoğan'ın ölüme yatması. Onca teori, lafazanlık, ölüm orucu üzerine çok konuşup hiçbir şey yapmayan, dergi sayfalarından devrimcilere küfretmekten başka bir meziyetleri olmayanlara, sayfalar dolusu değil, tek bir cümleyle cevap verdi Erdoğan; "sessiz kalamazdım". Sessiz kalmadı, ölüme yattı ve öyle mütevazı bir sıra neferi olarak kahramanlaştı.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun açıklamasından...

ÖO direnişçisi/TKİP tutsağı Düzgün Zengin'e mektup...**“Zaferi biz kazanacağız!”**

Düzgün yoldaş,

Eyleminizin doruk noktasına ulaştığı, yeni bedenlerin özgürlüğün sonsuzluk deryasında kendine yer açmaya başladığı bir dönemde ancak yazabiliyorum. Açıkçası telafisi mümkün olmayan bir pişmanlık yaşama kaygısı, sizlerin böyle zor bir süreçte davaya, partiye, işçi ve emekçilere duyulan sonsuz inancın ve güvencin göstergesi olan yazı ve mektuplarınızın sorumluluklarımı hatırlatması, yazmamı sağladı.

Sermaye devleti ve sistemin ideologlarında korku ve hayranlık uyandıran mücadele sürecinde bile, biz dışardakilere perspektif sunan, sorumluluk ve görevlerimizi hatırlatan, güç ve moral toplamamızı sağlayan yazılarınız eksik olmadı. Bu inanç ve sorumluluğun verdiği iradeyi, reformistler ve liberaller ne kadar görmek istemeseler de, sermaye devleti çok iyi görüyor ve türlü demagojiyle saldırmasına neden oluyor. İşçi ve emekçilerin, toplumsal muhalefetin en ileri, örgütlü ve fedakar unsurlarını, kendi elinin altında olmasına rağmen teslim alamamaktadır. Ne denli vahşi katliamlar gerçekleştireseler de yine de başaramadılar. (Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar vb.) Şimdi ise suskunluk fesadı ile boğmaya çalışıyorlar direnişinizi. Ancak her yeni bedende patlayan özgürlük ateşi aynı zamanda suratlarında patlayan bir tokat etkisi yaratmaktadır. Ne kadar kararlılık görüntüsü çizmeye çalışsalar da, tam bir acizlik ve çaresizlik içerisinde oldukları gerçeğini gizleyememektedirler.

Sevgili yoldaş, 180. günlere vardığınız şu günlerde, Muharrem yoldaşın kararlılık ve inanç dolu mektuplarını okudukça heyecanlanıyorum. Mektubunda; bu zorlu sınavın bir takım zayıf unsurlarıelediğinden bahsedip, coşkusundan hiçbir şey kaybetmediğini ifade ediyor. Aklıma “*Ve Çeliğe Su Verildi*” romanının ünlü yazarı Nikolay Ostrovski'nin şu sözleri geliyor:

“İnsanın en paha biçilmez varlığı hayatıdır. Hayat bir kez verilir insana ve bu hayatı öyle yaşamalı ki, hiçbir amacı, anlamı olmadan yaşanan yıllar için insan utanç duymasın, miskin, pis pis heveslerle geçen günler için insanın yüzü kızarmasın ve hiç değilse ölümler kendi kendine diyebilsin ki; 'Ben ömrümü, bütün gücümü dünyada en mükemmel şeye, insanlığın özgürlüğe kavuşması için mücadeleye adanarak yaşadım.' Tarihte de, ölümler ancak bu ifadeyi kullanabilme

şansını yakalayanlar gerçekten yaşamışlardır. Bunu bilmek, bunun bilincinde olmak ve verdiği mutluluğu yaşamak biz devrimcilere her türlü zorluğa karşı direnme gücü vermiyor mu? Yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz biz.”

Ancak herşeye alınıp satılabilen bir meta gibi değer biçen bir sistemden ve onun değer yargılarından köklü biçimde kendini kurtaramayan, kurtarmaya çalışmayanlar anlayamaz bu gerçekliği. Eminim ki, tüm yoldaşlarımız gibi sen de siper yoldaşlarının arasına katılmaya, Ümit ve Habip yoldaşların yanında yer almaya can atıyorsundur. Ancak düşmana inat bir gün daha yaşamak direnci ve azmi içerisinde olduğunu inatçı kimliğinden tahmin edebiliyorum. Senin bu inatçı kimliğini düşman da tanımıştı işkencehanelerinde. İşçi ve emekçileri savunmanı önce alaya alanlar, daha sonra sınıf kinine bürünmüş bu inatçı kimliğine hayran olmuşlardı. Şimdi yine düşman karşısında, bu kez tüm yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarıyla birlikte zafere gidiyorsunuz. Hem de düşmanı bozguna uğrata uğrata... Bedel ödeye ödeye... Kazanacağımıza duyduğunuz sonsuz güven ve kararlılığı bizler de paylaşıyoruz. Ancak temennimiz süreci en az bedelle atlatabilmektir.

Sevgili yoldaş, sizler nasıl büyük bir sorumluluk altına girdiyeniz, süreç bizlere de bu süreci en az bedelle karşılamak için işçi ve emekçilerin örgütlü birleşik mücadelesini örebilme, direnişinizi işçi ve emekçilerin direnişine dönüştürebilme sorumluluğu yüklemiştir. Bunun farkında olan faşist sermaye devleti de, sınıfın içinde satın aldığı unsurlarla, türlü oyunlarıyla (Ankara'daki eylemlerin bir ay boyunca yasaklanması gibi), liberal ve reformist partilerin sunduğu destekle bunun önüne geçmeye çalışacaktır. Tüm bunlara rağmen çeşitli göstergeler kitle hareketinde bir yükselişe geçileceğinin sinyallerini veriyor. Yani rüzgar işçi ve emekçilerden yana esmeye başlayacak. Burada da bize, parti güçlerine büyük bir sorumluluk düşüyor. Sürece kilitlenen, hakkını veren bir çalışma ile sermaye devletine büyük sıkıntılar vermemiz işten bile değil. Zira olanaklar ve koşullar eskisine oranla çok daha lehimize. Önümüzdeki 1 Mayıs'ı da bu sürecin verdiği moral, motivasyon ve sizlerden aldığımız güçle karşılamaya çalışacağız.

Zaferi biz kazanacağız!

Yoldaşça sevgilerle...

Genç bir yoldaşın

Dışarıdaki ölüm orucunda yaşamını yitiren TAYAD'lı Şenay Hanoğlu'nun çocuklarına yazdığı son mektup...**Her şey sizin geleceğiniz için!**

Canım kızım Pınar, yavrum Erdem, belki şimdi küçüksünüz. Annem bizi bırakıp gitti diye kızıp ağlıyorsunuz. Ama bilin ki ananız sizlerin daha iyi koşullarda büyümesi için bedenini ölüme yatırdı. Canım kızım ve oğlum, sizler kundaktan beri devrimci abi ve ablalarınızın kucaklarında büyüdünüz. Aslında sizinle birlikte büyüdük.

Canım Pınar'ım ve Erdem'im, inanıyorum ki yarın büyüdüğünüz, ana-baba olduğunuzda siz de anneniz gibi aynı fedakarlığı göstereceksinizdir. Bu düzende zulüm ve acı sürdükçe, bizim düşlediğimiz vatan topraklarında yaşayamayacaksınız. Latif abini hatırla. Neden onu çok sevdiğini düşün. Hani bir defasında hasta olmuşsun. Seni hastaneye üç defa götürmüştü. Baban o zaman cezaevindeydi. Bize kızdığında, merak ettiğin bir şey olduğunda seninle sürekli konuşurdu, hep anlatırdı. Seni çok sevdi Latif abin. Sen de onun için hep, iyi insan derdin, onu çok sevdiğini söyledin. Canım kızım benim, devrimcilik böyle bir şeydir işte. En zorda olduğun o günlerde senin yanındadır, en sevinçli gününde de seninle birlikte. Ya Şefinur ablan. Seninle oyun oynardı, yemeğini yedirir, üstünü değiştirirdi. Sen hep onu arardın. Neden gelmedi? diye sorardın. Şefinur ablan senin için bir taneydi.

Kızım devrimciler hep böyle iyi insanlardı. Devrimciler herkesi düşünürler. Sadece kendileri için yaşamazlar. Biz kavramı geliştirmiş akıllarında. Ben de devrimciyim kızım. Sizin ve halkımızın geleceği için bütün çabalarımız. Seninle en son Bayrampaşa Hapishanesinde açık görüşe gitmiştik. Bizim ne kadar sevinçli olduğumuzu görmüştün değil mi? Bantlı abilerin ve ablalarınla sınıksız kucaklaşmıştık. İşte orada siz bizim ailemizi görmüştünüz. Ailemiz diyoruz, çünkü onlar senin gerçek ailen kızım. Sizi ne kadar çok sevdiğiniz gözlemlerden okunuyordu. Erdem'e ve sana ne

kadar değerli, güzel şeyler yapmışlardı değil mi? Elleriyle örmüşler. Değer verdiklerini anlayabiliyorsunuzdur.

Çiçeğim benim, bir tanem. Güzel gözlerinle bak dünyaya. Bak ki bizi anla ve o insanları düşün. Çöplüklerde ekmeğe toplanan arkadaşlarını düşün. Onlar ne çileler çekiyorlar. İşte bizim mücadelemiz kimsenin bu halde olmaması içindir. Anlam veremiyorsun belki, neden? diyorsun. Siz mi değiştireceksiniz? diyorsun. Bil ki kızım biz değiştireceğiz. Buna inan. Sen de büyüünce devrimci olacaksın ve o zaman beni ve bizi çok daha iyi anlayacaksın. Erdem de öyle. Hem de öyle bir olacaksınız ki, siz bizi de geçeceksiniz. Çünkü siz kimleri tanıdınız, kimlerle büyüdünüz. Siz Armutlu'nun, gecekondunun çocuklarısınız. Direnmek sizin mayanızda var. Evlerimiz yıkılmaya geldiklerinde beraber direndik onlara karşı.

Canlarım benim. Sakın ola ki sizi bırakıp gittiğimi düşünmeyin. Her şey sizin geleceğiniz içindir. Daha rahat, daha güzel bir yaşam sunabilmek için. Ve sizler benimle, babanızla gurur duyacaksınız. Başınız her zaman dik olsun. Biz utanılacak bir şey yapmadık, yapmayız da bir tanem. Aslında Pınar'cığım, Erdem'im size anlatmak istediğim çok şey var. Biz kendimizden başka herkesin acısını acımız olarak düşündük, sevincini sevincimiz bildik. Kuşların civıltısı bile bizi sevindirir, senin kedini sevmen gibi.

Yavrularım biz de yaşamayı çok seviyoruz. Bu vatana da, uğruna ölecek kadar değer veriyoruz. Sizin ve insanlarımızın gelecek güzel günlerde yaşamaları için her şey. Özgür vatani armağan edeceğiz size. Babanla ve benimle, yoldaşlarımızla her zaman gurur duymanızı istiyorum. Başınız her zaman dik olsun. Sizleri kucaklıyor ve öpüyorum, sevgili yavrularım benim...

Anneniz Şenay Hanoğlu

Erdoğan Güler ölümsüzlüğe uğurlandı

İzmir'de Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'nin ölümsüzlüğe uğurlandığı gün, Kahramanlar semtinde bir evde sürdürdüğü Ölüm Orucu eyleminde Erdoğan Güler şehit düştü.

Bir gün sonra ailesinin bulunduğu Manisa'ya bağlı Salihli'ye götürülmek için sabah saatlerinde Bayraklı'daki Adli Tıp'tan alınarak Kuruçeşme Cemevi'ne getirilen Erdoğan Güler, vasiyeti gereği burada yıkandı. Ardından iki otobüsle Salihli'ye doğru yola çıktı.

Salihli'ye gelindikten sonra otobüslerden inen insanlar kırmızı beze sarılı tabutu omuzlara alarak, ailesinin evine doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüşte “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez” pankartı açıldı. Erdoğan Güler'in ve Ölüm Orucu'nda şehit düşenlerin ailelerin yanısıra Salihli halkının da katılımıyla sayıları 400'ü aşan kitle, buradan yine sloganlarla mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Mezar başında kardeşi ve yoldaşlarının yaptığı konuşmalardan sonra, Erdoğan Güler slogan ve marşlarla geleneklere göre toprağa verildi. Törende “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı.

Erdoğan Güler ölümsüzlüğe uğurlanırken, Ölüm Orucu sürdüren Mehmet Ali Kanmaz ve Ahmet Candemir Özdemir'in kaldıkları Kahramanlar'daki ev DGM talimatıyla basıldı. Ailesinin talebi üzerine Ahmet Candemir Özdemir'in Alsancak Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı bildirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan...

Devrim davası bu ülkede onlar gibi yiğit, fedakar ve adanmış devrimcilerin omuzları üzerinde büyüdü, bugünlere ulaştı!..

6 Mayıs 1972'de üç yiğit devrimci, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, faşist rejim tarafından katledildiler. Burjuvazi son nefeslerinde bile davalarına olan inançlarını haykıran bu başeğmez devrimcilerin bedenlerini yokedebildi, ama onların darağaçlarından yükselttiği şiarların binlerce devrimcinin bilinçlerine kazınmasını engelleyemedi. Bugün F tipi zindanlarda yüzlerce devrimcinin 6 ayı aşan ölümüne direniş maratonu bile bunu kanıtlamaya yeter.

Bu üç kararlı devrimci, devrim mücadelesinin büyük ölçüde bir irade, inanç ve direnç sorunu olduğunu, bunun için yaşamın her saniyesinin bu dava uğruna sarfedilmesi gerektiğini pratikleriyle ortaya koydular.

Onlar '60'lı yılların kitle hareketi içinde gençlik hareketinin militanları olarak yetiştiler. Düzenin icazet alanında mücadelenin reddi olarak ortaya çıktılar, devrim yolunu seçtiler. Burjuva reformizminden kopuşun, düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırının temsilcisi oldular. Bu özellikleriyle, kendi kuşağının devrimcileriyle birlikte bir döneme damgalarını vurdular. Geleceğe silinmez bir mesaj bıraktılar.

Mare nostrum

En uzun koşuysa elbet

Türkiye'de de devrim

O, onun en güzel yüz metresini koştu

En sekmez lüverin namlusundan

Fırlayarak...

En hızlıydı hepimizin,

En önce göğüstediyi...

Actyorsam sana anam avradım olsun

Ama aşk olsun sana çocuk

Aşk olsun

Can Yücel

uğruna örnek davranışlarını siyasal içeriğinden soyutlayıp duygusal bir anıya dönüştürmekte, böylece '71'in devrimci direniş geleneğini ehlileştirme operasyonuna soldan destek vermektedirler.

Ama tüm bu çabalar boşunadır. Onlar dün olduğu gibi bugün de ölümüne direnişin, davaya adanmışlığın simgesi olarak anılmakta, bu özellikleriyle yeni kuşak devrimcilere yol göstermektedirler.

İnsanlık tarihi hep onlar gibi, davaları uğruna ölümü tereddütsüzce göğüsleyenler tarafından yazılmış, devrim ve sosyalizm davası sınırsız bir fedakarlıkla direniş bayrağını yere düşürmeyenlerin omuzlarında büyütülmüştür.

Bugün zindanlardan yükselen görkemli direniş, onların fedakarlıklarının boşa gitmediğinin en somut kanıtıdır. Onlar kendilerinden sonraki kuşaklara umutsuzluğu, teslimiyeti ve ihaneti değil, emekçilerin davası uğruna ölümüne direnmeyi miras bırakmışlardır.

Onlar Türkiye devrimi mücadelesinde bir kilometre taşıdır. Devrime ve sosyalizme aittirler; bıraktıkları direniş mirasıyla bugünkü mücadeleyi beslemekte, bu mücadele içinde yaşamaktadırlar. Onların izlediği mücadele çizgisinin ideolojik-politik açıdan kusurlu olan yönleri bu ülkede çoktan bilince çıkarıldı ve aşıldı. Onlardan bugüne kalıcı olarak yaşayan ve geleceğe aktarılacak olan, devrim davasına ölümüne bağlılıktır. Her yeni devrimci kuşak onları bu yanıla tanıdı, bu yanıla örnek aldı.

Devrimci yiğitlikleri, kararlılıkları ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara örnek olan bu başeğmez devrimciler parti, devrim ve sosyalizm mücadelemizde yaşıyorlar, hep yaşayacaklar!..

İdam sehпасına inançlarını haykırarak yiğitçe yürüdüler!..

İdamları izleyen iki avukattan biri olan Mükerrer Erdoğan, o sabahı şöyle anlatıyor:

Deniz bize döndü. 'Cezaevinde bizi, yangından mal kaçırır gibi kaptılar, havalandırarak getirdiler. Ayakkabılarımızın bağlarını bile bağlamamıza fırsat vermediler. Postallarımın bağlarını bağlasınlar; asıldığımda ayağımdan düşmelerini istemem.' dedi.

(...) Deniz gardiyanların yardımıyla masaya çıktı. (...) Bir gardiyan ilmiği açtı, genişletti, başından geçirip taktı Deniz'in boğazına. (...) İşte o anda Deniz son sözlerini söyledi:

"Yaşasın tam bağımsız Türkiye. Yaşasın Marksizm-Leninizm. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği. Yaşasın işçiler, köylüler. Kahrolsun emperyalizm."

(...) Deniz'in asılması sırasında Yusuf'u alıp oraya getirmişler. Bize dönerek 'Duydum Deniz'in sesini' dedi. (...) Darağacı hazırlanmış, tazelenmişti. (...) Masaya oradan da tabureye çıktı. Geçirdiler ilmiği boynuna. Yusuf da gür, yürekli bir sesle son sözlerini söyledi, taburenin üzerinde: "Ben ülkemizin bağımsızlığı ve halkımın mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum. Sizler bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın

devrimciler. Kahrolsun faşizm."

(...) Bu arada Hüseyin'i getirdiler. Bildiğimiz Hüseyin'di. Her zamanki Hüseyin. Sigara içip içmeyeceğini sorduk. 'İçmeyim' dedi. Bize döndü. 'Söyleyin babama,' dedi; ayağındaki lastik ayakkabıları gösterdi, 'Babam, yarın ayağımdaki bu lastik ayakkabıları görüp, doğru dürüst bir ayakkabısı bile yokmuş diye üzülmesin. Askeri Cezaevinde, ayakkabılarımızı giymemize bile fırsat vermediler. Ayakkabılarım cezaevinde kaldı. Onlara hediyem olsun.' (...) Durdu. 'Sehpaya çık' diye bağırdı savcı. Hüseyin savcıya döndü masanın üzerinde, 'Sabırlı ol, çıkacağım' dedi. Ve tabureye çıkmadan, masanın üzerinde, yürekli bir sesle bağıra bağıra son sözlerini söyledi: "Ben şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler. Kahrolsun Faşizm."

(Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi, 7. cilt, s.2176, İletişim Yayınları) Başlık SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...

Darağaçlarında Marksizm-Leninizm ve devrime bağlılıklarını haykırdılar...

Devrimci yiğitlikleri ve adanmışlıklarıyla yeni kuşaklara yol gösteriyorlar!..

Deniz Gezmiş: "Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun emperyalizm!"

Yusuf Arslan: "Ben ülkemizin bağımsızlığı ve halkımın mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum. Sizler bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!"

Hüseyin İnan: "Ben şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!"

Deniz Gezmiş'ten babasına son mektup...

Bu yola bilerek girdim, en ufak bir pişmanlık duymuyorum!..

Baba,

Mektup elinize geçmiş olduğu zaman aranızdan ayrılmış bulunuyorum. Ben ne kadar üzülmemin dersem yine de üzüleceğinizi biliyorum. Fakat bu durumu metanetle karşılamam istiyorum, insanlar doğar, büyür, yaşar, ölürler, önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde fazla şeyler yapabilmektir. Bu nedenle ben erken gitmeyi normal karşılıyorum. Ve kaldı ki benden evvel giden arkadaşlarım hiç bir zaman ölüm karşısında tereddüt etmemişlerdir. Benim de düşmeyeceğimden şüphen olmasın, oğlun, ölüm karşısında aciz ve çaresiz kalmış değildir, o bu yola bilerek girdi ve sonunun da bu olduğunu biliyordu. Seninle düşüncelerimiz ayrı ama beni anlayacağımı tahmin ediyorum. Sadece senin değil, Türkiye'de yaşayan Kürt ve Türk halklarının da anlayacağına inanıyorum. Cenazem için avukatlarıma gerekli talimat verdim. Ayrıca savcıya da bildireceğim. Ankara'da 1969'da ölen arkadaşım Taylan Özgür'ün yanına gömülmek istiyorum. Onun için cenazemi İstanbul'a götürmeye kalkma, annemi teselli etmek sana düşüyor, kitaplarımı küçük kardeşime bırakıyorum. Kendisine özellikle tembih et. Onun bilim adamı olmasını istiyorum, bilimle uğraşsın ve unutmasın ki bilimle uğraşmak da bir yerde insanlığa hizmettir, son anda yaptıklarımın en ufak bir pişmanlık duymadığımı belirtir seni, annemi, abimi ve kardeşimi devrimciliğimin olanca ateşi ile kucaklarım.

Oğlun Deniz Gezmiş

Merkez Cezaevi (6 Mayıs 1972, idamın hemen öncesinde ..)

Hüseyin İnan (1949-1972)**21 yaşında lider, 23 yaşında idam sehpasında bir yiğit devrimci**

1949'da Kayseri'nin Sarız ilçesine bağlı Bozhüyük köyünde doğdu. İlk ve orta okulu Sarız'da, liseyi Kayseri'de okudu. 1966'da ODTÜ İdari Bilimler Bölümü'ne kayıt oldu. Sosyalist Fikir Klubü (SFK) ve bu derneğin bağlı olduğu Dev-Genç'e üye oldu. Bu arada, TİP'e de katılarak, bu partinin de etkinliklerinde yer aldı. Aynı dönemde, gerek

İstanbul ve Ankara, gerek İzmir ve diğer yörelerde anti-emperyalist eylemlere katıldı; ABD 6. Filosuna yönelik eylem ve mitinglerin içinde bulundu. Toprak işgalleri, kırsal yörelerdeki mitingler vb. etkinliklere katıldı. 1966-1967 öğretim yılında, gerçekleşen ODTÜ Hazırlık boykotunun örgütlenmesine önderlik etti.

Hüseyin İnan, 1968'de, TİP ve daha sonra MDD içindeki ayrılıklarda, giderek belirginleşen gizli ve dar örgütçülük fikri etrafında çekirdek bir grup oluşturup, kır gerillası yoluyla anti-emperyalist mücadele verme fikrini geliştirmeye çalıştı. Ankara'da özellikle ODTÜ kökenli olan ve temelini İnan'ın attığı bu grup, daha sonra THKO'nun çekirdek kadrosunu oluşturacaktı. Aynı yıl İdari İlimler Fakültesi'nden çıkarılan Hüseyin İnan, ODTÜ yurtlarında kalmaya devam etti.

14 Ekim 1969'da, grubun önemli bir kesimiyle birlikte Suriye üzerinden Ürdün'e, FKÖ'nün asıl gücünü oluşturan El Fetih kamplarına gitti. Burada FKÖ'nün yanında İsrail'e karşı savaştı. İsrail içlerindeki karakol baskınlarında bizzat yer aldı. Şubat 1970'de Türkiye'ye geri döndüğünde, Diyarbakır-Antep yolunda bir otobüste yakalandı. Diyarbakır'da devam eden yargılama sonunda, Ekim 1970'de tahliye oldu.

İnan Ankara'ya döndüğünde, kafasındaki kır gerillası fikri iyice berraklaşmıştı. Benzeri düşünceler taşıyan ve aynı eylem çizgisini benimseyen, başlarında Deniz Gezmiş'in yer aldığı İstanbul grubuyla biraraya gelerek THKO'yu kurdu. İnan, kitle hareketleri içinde hemen hiç tanınmayan biri olmakla birlikte, örgütleyici niteliği, insanlarla ilişki kurma becerisi ve kararlılığıyla grup içinde sivrilmişti. O dönemlerde önemli ölçüde karizması olan Deniz Gezmiş, Sinan Cemgil ve Cihan Alptekin'in de yer aldığı THKO'nun tartışmasız önderi haline geldi.

Daha sonra, yaygınlaşan silahlı eylemlere önderlik etmekle kalmadı, bütün eylemlerin bizzat içersinde oldu: 29 Aralık 1970'de, Dev-Genç üyelerinden İlker Mansuroğlu'nun öldürülmesi üzerine, THKO'nun örgüt olarak kendini ortaya koyduğu Kavaklıdere Polis Karakolu'nun kurşunlanması, 1 Ocak 1971'de Türkiye İş Bankası Emek Şubesi soygunu, Amerikan askeri tesislerinin basılarak bir Amerikalı'nın kaçırılması ve daha sonra 4 Amerikalı'nın kaçırılması eylemlerinde gösterdiği gözüpük tavrı ve kararlılığıyla THKO'nun varlığında büyük etken oldu.

24 Mart 1971'de Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesinde yakalanarak, Deniz Gezmiş ve Yusuf Arslan'la birlikte Ankara 1 No'lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi tarafından 9 Kasım 1971'de idama mahkum oldu. İdamlarının önlenmesi için gerek Meclis'te, gerek kamuoyunda ve gerekse örgüt arkadaşları tarafından çeşitli girişimlerde bulunulmasına rağmen Deniz Gezmiş ve Yusuf Arslan'la birlikte 6 Mayıs 1972'de idam edildi.

(Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi, 7. cilt, s.2168, İletişim yayınları)

Başlık SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...

Yusuf Arslan'dan babasına ve akrabalarına son mektuplar...

“Biz halkımızın kurtuluşu ve Türkiye'nin bağımsızlık mücadelesi uğruna şerefimizle öleceğiz...”

Bugüne kadar davama olan inancım sarsılmamıştır. Sehpaya gidene kadar da en ufak bir sarsılma olmayacaktır...”

Sevgili Babacığım,

Bu mektubu aldığın zaman ben ebediyen bu dünyadan göç etmiş olacağım. Ne kadar sarsılacağını tahmin ediyorum. Bir-buçuk seneden beri benim yüzümden nasıl üzüntü içinde olduğunuz malûm. Bu son olayı da metanetle karşılamanızı sadece dileyebiliyorum.

Babacığım bu olaydan da annemin ve Yücel'in senin tesellilerine ve desteklerine ihtiyaçları çok. Bunun için ne kadar metin olursan, hem senin sağlığın için hem de onlar için o kadar iyi olur. Elbette ki, yıllarca emek verip yetiştirdiğin bir oğlun, bir günde öldürülmesi kolay göğüslenecek bir olay değildir. Fakat siz benim ne için, kimlere karşı mücadele verdiğimi biliyorsunuz. Ben bu açıdan rahat ve vicdan huzuru içinde gidiyorum. Sizlerin de bu bakımdan rahat ve huzur içinde olduğunuzu ve olacağınızı biliyorum.

Babacığım, annemin ve Yücel'in senin desteklerine muhtaç olduklarını yukarıda söylemişim. Onları rahat ettirmek için bütün gücünü kullanacağından zaten eminim. Babacığım, burada şunu ilave edeyim ki, Yücel'in hastalığından kendini sorumlu hissediyorum. Yücel için her şeyinizi ortaya koyacağınız konusunda da kuşum yok. Ablamlar için söyleyeceğim; fazla üzülmesinler, olayın sarsıntılarını geçtikten sonra normal hayatlarını devam ettirsinler. Mehtap'a ne diyeyim... Benim için her zaman bol bol öpün.

Babacığım, cezaevinde kalan arkadaşları arasına yoklarsan, hallerini hatırlarını sorarsan çok memnun olurum. Herbirisi oğlun sayılır. Dışarda bizler için uğraşan dostlarımı ve dostlarını unutmayacağını biliyorum.

Mektubum burada biterken sizi, annemi, Yücel'i, ablamı, Aziz abiyi, Mehtap'ı hasretle kucaklarım babacığım... Sağlıcakla kalın.

Hoşcakalın
T. Yusuf Arslan
2 Mayıs 1972

Not: Akrabalara da bir mektup yazdım. Fakat belki vermeyebilirler.

Bütün Akrabalara,

Bu mektubumu okuduğunuz zaman artık aranızda olmayacağım. Mektubumu Senatonun idamlarımızı tasdik ettiğini öğrendiğim anda yazıyorum. Şundan emin olmalısınız ki, bugüne kadar davama olan inancım sarsılmamıştır. Sehpaya gidene kadar da en ufak bir sarsılma olmayacaktır.

Ben, halkımın kurtuluşu, Türkiye'nin tam bağımsızlığı için savaştım. Sizler beni tanıyorsunuz. Bir yıldan beri bu bir avuç sömürücüler, vatan satıcıları, işbirlikçiler ellerindeki bütün imkanlarla bizi dışardan yardım gören, beyinleri yıkanmış, vatan haini, dışardan emir alan, bölücü, anarşist diye tanıtmaya ve halkımızdan bizi koparmaya çalıştılar. Bu bir avuç azınlığa göre vatanseverlik; vatan satmak, yabancılarla işbirliği yapmak, NATO'yu, Amerika'yı savunmak, 6. Filoyu ağırlamak, milyonlarca köylünün geçimi olan haşhaş ekimini elinden almak, işçinin grev hakkını engellemek, Amerika'ya ve emperyalizme hizmet etmektir.

Biz bunlara karşı çıktık. Bunun için biz vatan haini, onlar vatansever oldular.

Bizi bu mücadelemizden dolayı, güya adil mahkemelerinde yargılayan ve yine adil kurumları eli ile asacak olanlar bilmelidirler ki; biz halkımızın kurtuluşu ve Türkiye'nin bağımsızlık mücadelesi uğruna şerefimizle bir defa öleceğiz. Bizi asanlar, ...

Son sözüm; Yaşasın İşçiler, Köylüler! Yaşasın Devrimciler! Yaşasın Halkımın Kurtuluşu ve Bağımsızlığı İçin Savaşanlar! Yaşasın Tam Demokratik Türkiye'nin Kurulmasından Yana Olanlar!

Kahrolsun Emperyalizm! Kahrosun ... Faşist Koalisyonu!

T. Yusuf Arslan
2 Mayıs 1972
Mamak-Askeri Cezaevi

Hüseyin İnan'dan yakınlarına son mektup...

“İleride durumumu çok daha iyi anlayacağınız inancındayım”

Babama, anneme, kardeşlerime ve yakın akrabalarım,
Söyleyecek fazla söz bulamıyorum.

Bir insanın sonunda karşılaşıacağı tabii sonuç, bildiğiniz sebeplerden dolayı erken karşıma çıktı.

Üzüntü ve acınızı tahmin ediyorum.

İleride durumumu çok daha iyi anlayacağınız inancındayım.

Metin olunuz.

Üzüntü ve acılarınızı unutmaya çalışınız.

Bütün varlığımla hepimize kucak dolusu selamlar, sevgiler!...

Yazılacak çok şey var, fakat hem mümkün değil, hem de sırası değil...

Candan selamlar...

Hüseyin İnan

İdamın öncesinde Ölüm Orucu...

Faşizme, katliamlara, işkenceye, zulme ve zamlara karşı, emekçiler ve devrimci yoldaşlar için!..

İnfazlar yaklaşıyor. Ölüm cezasına hükümlü Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan bunu biliyor ve infazların hiç bir yolla önlenemeyeceğine inanıyorlar. Mamak Cezaevinde yaptığımız görüşmelerde bu inançlarını ve infazlar hakkındaki düşüncelerini açıkça söylüyorlar. Buna rağmen yaşamlarını, cezaevi koşulları içinde ve inançları doğrultusunda sürdürmekten geri durmuyorlar.

18. 4. 1972 gününde Mamak 1 numaralı Askeri Cezaevinde 12 gün süren bir ölüm orucuna başlıyorlar.

1972 yılının ilk aylarında kontr-gerilla denilen ve artık gizliliği kalmayan gizli örgütlerde yapılagelen işkenceler yoğunlaşmıştır. Cezaevlerinde bulunan tutuklular, "mahkemeye götürüyoruz, savcıya götürüyoruz" gibi bahanelerle cezaevinden alınıyor, kontr-gerillanın işkencehanelerine götürülerek onlara ağır işkenceler uygulanıyor. Siyasi cinayetler yoğunlaşıyor.

Yusuf Arslan, Deniz Gezmiş ve Hüseyin İnan, bu işkenceleri, yasa-dışı uygulamaları, basına konulan sansürü, yapılan Anayasa değişikliklerini ve zamları protesto için ölüm orucuna başlıyorlar ve bunun nedenlerini şöyle açıklıyorlar.

"1- Son getirilen zamlar ve hayat pahalılığı fakir emekçi halkımızın, zaten son derece güç olan hayat şartlarını, çıkarıcıların menfaati uğruna daha da dayanılmaz hale getirmiştir.

"2- Halka dönük olan 1961 Anayasası, elbise değiştirir gibi değiştirilmiş, bununla da yetinilmeyerek, halkımıza anayasamızca tanınan hakları tamamen ortadan kaldırmak için yeni Anayasa değişikliğine gidilmek istenmektedir.

"3- Sıkıyönetim mahkemelerinde, MIT ajanlarına mahkemelerin temsilcileri görüntüsü verilmek istenmiş ve (ANARŞİST) deyimi ile devrimcilerin katline gidilmiş ve aynı nedenle siyasi cinayetler işlenmiştir.

"4- Bizim bugün hücrelerinde kaldığımız Mamak Askeri Cezaevinde bulunan diğer tutuklu arkadaşlarımızdan bir veya birkaçı her gün "mahkemeye götürüyoruz" denilerek MIT'in işkence odalarına götürülüp çağ ve insanlık-dışı işkenceye tabi tutularak yapılan işkencenin bütün belirtileri üstlerinde olarak geri getirilmektedir.

"5- Bütün bu yasa-dışı, çağ-dışı ve insanlık-dışı uygulamaların halkımız ve ilerici aydınlar tarafından bilinmemesi ve duyulmaması için basına sansür konulmuş, basın ancak sıkıyönetimin izin verdiği haberleri verebilecek duruma getirilmiştir.

"Bütün bu nedenlerle 18. 4. 1972 tarihinden

itibaren (ÖLÜM ORUCUNA) başladık, bu davranışımızın, kötülükleri sona erdirmeyeceğini biliyoruz. Ancak, halkımıza ve onun haklarına cezaevi hücrelerinde sahip çıkıp onu savunacak tek hareketimiz (ÖLÜM ORUCU)nu sürdürmek olacaktır."

Ölüm orucu başladığı günlerde İstanbul'da Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde görülmekte olan ve gün-aşırı devam eden duruşmalarda bulunuyorum. Ankara'ya döndüğüm zaman ölüm orucu 11. gününü doldurmuştur. Avukat arkadaşlarım, ölüm orucunun sürdürülmesinde olduğunu ve bütün çabalara rağmen Gezmiş, Arslan ve İnan'ın açlık greviden vazgeçemediklerini söyleyerek bir kez de benim görüşmemi ve onları vazgeçirmeye çalışmamı öneriyorlar.

Düşünüyorum. Başlatılan ölüm orucu, nedenleri yönünden haklıdır. Ancak ölüm cezasına hükümlü olanlar açısından zamansız ve sakıncalı. Adalet Partili parlamenterlerin, kin ve intikam duyguları ile tam kadro halinde katıldıkları oylamalar sonunda idam kararları TBMM tarafından onanmış. İnönü'nün yönetimindeki CHP, 17.3.1972 günlü bu onama kararının iptali için Anayasa Mahkemesine başvurmuşsa da, yüksek mahkemenin usul yönünden iptal kararı üzerine TBMM tarafından verilen ikinci onama kararı için yeniden Anayasa Mahkemesine başvurmamıştır. Anayasa Mahkemesine böyle bir davanın açılabilmesi için yasama meclislerinde gerekli 1/6 üye imzası bütün çabalara rağmen tamamlanamamıştır. Parlamento-dışı çalışmalar ve dış etkenler sonuç vermemektedir. Yasal yollar tıkanmıştır. Bu ve benzeri nedenlerle infazlar yaklaşmış ve artık her gün beklenir duruma gelmiştir.

Açlığın fiziksel çöküntü doğurucu etkisi korkunçtur. Bu etkinin genç ve yaşlı her insan üzerinde kendini göstereceği kuşkusuzdur. Bu tür çöküntüye uğramış bir insanın infaza dayanabilme gücünün son derece azalacağı da ortadadır. Moral güç ne kadar yerinde ve sağlam olursa olsun, fiziksel çöküntünün infaza olumsuz bir görüntü vereceği ve bunun maksatlı çevrelerce kullanılabilmesi ve giderek yersiz ve olumsuz propagandalara neden olacağı da açıktır.

O halde ölüm orucu bırakılmalıdır.

Ölüm orucunun 12. günü Askeri Cezaevine gidiyorum.

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Arslan'la görüşüyorum. Gözler çökmüş, yüzler sararmış, sarı-yeşil bir görüntü almıştır. Deniz ayakta duramıyor,

karşımda diz çökerek benimle konuşuyor, İnan bitkin görünüyor, 12 gün süren açlığın doğurduğu fiziksel çöküntü yüzlerde okunuyor. Yusuf Arslan ayakta durabiliyor ve daha dayanıklı görünüyor.

Ölüm orucunun nedenlerini anlatıyorlar. Cezaevinden alınarak gizli merkezlere götürülen tutuklulara işkence yapıldığını, şikayet yollarının kapandığını, basına sansür konularak bu yasa-dışı, insanlık-dışı uygulamaların kamuoyundan gizlendiğini, zamların fakir emekçi halkın yaşantısını dayanılmaz hale getirdiğini, bu baskıları, bu zulümleri protesto etmek için ölüm orucuna başladıklarını söylüyorlar.

Ölüm orucunun bu 12. gününde bütün gücümü toplayarak onlara şunları söylüyorum:

"Açlık her insan üzerinde olumsuz, fiziksel etkiler yaratır. Bu etkilerin sizlerde de kendini göstereceği kuşkusuzdur. Dışarda infazların önlenmesi için her türlü çalışmalar yapılmakta ve sürdürülmektedir. Bu çabalar başarılı olabilir ya da olmayabilir. Çalışmalar olumlu sonuç vermediği takdirde infazların yapılması kaçınılmaz olacaktır. Bu takdirde sizlerin, idam sehvası altına, sağlam ve zinde olarak gitmeniz gerekir. Açlıktan bitkin ve çöküntü içinde sehpa altına gitmeniz sakıncalıdır. Bu takdirde açlığın doğurduğu bitkinlik ve çöküntü, maksatlı çevrelerce kullanılacak, kamuoyuna korku olarak gösterilecek ve aleyhinize propagandalar yapılacaktır. Böyle bir propagandaya olanak vermeye hakkınız yoktur. Bunları düşünerek ölüm orucuna son vermeniz gerekir."

Dinliyorlar. Bakışlarından sözlerimi yerinde bulduklarını anlıyorum.

Gezmiş, kendilerini on dakika kadar beklememi, koğuştaki arkadaşlarıyla görüşeceklerini ve verecekleri kararı bana bildireceklerini söylüyor.

Müdür yardımcısı binbaşının odasında bekliyorum. Onbeş dakika kadar sonra bir görevli görüşmenin bittiğini ve benimle konuşmak istediklerini söylüyor. Cezaevi müdür yardımcısı, hükümlülerin odaya getirilmelerini emrediyor. Geliyorlar. Ölüm orucuna son verdiklerini söylüyorlar. (...)

Beş gün sonra bir geceyarısı, elleri arkalarından kelepçelenerek, ayaklarına prangalar takılarak, Gezmiş, Arslan ve İnan, infaz için apar-topar Merkez Cezaevine götürülüyorlar.

(Halit Çelenk, *İdam Gecesi Anıları, Onur Yayınları, s.71-75*)

Deniz Gezmiş'ten Avukatı Halit Çelenk'e...

**"Bizler ölüme, hiç korkmadan,
en küçük bir endişe duymadan, seve seve gidiyoruz..."**

(13 Mart 1972 tarihli görüşmeden...)

(...)

- Biz gelişmeleri bekliyoruz. Mesele hukuk ve yasa meselesi değildir. Mesele tamamen siyasi bir meseledir. İnfazlar yapılacaktır. Bizler ölüme, hiç korkmadan, en küçük bir endişe duymadan, seve seve gidiyoruz. Ancak sizden bazı isteklerimiz vardır. Siz bugün gelmeseydiniz biz, sizi zaten haber göndererek çağıracaktık. İsteklerimiz şunlardır;

1- Taylan Özgür'ün babası Cebeci Mezarlığında kendi ailesi için üç mezar satın almıştı. Bunu öğrenmiştik. Taylan'ın babasına haber gönderin, babalarımıza da söyleyin, o mezarları bize versinler, üçümüzü bu mezarlara yanyana gömsünler.

2- İnfazlarda en azından bir avukatımız ve olanak varsa, özellikle siz bulunun. İnfazlar hakkında ileride maksatlı çevrelerce tarafından spekülasyonlar yapılabilir. İnfazda bulunacak avukatlarımız ya da avukatımız tanık olsunlar, durumu görsünler, bu tür olası yayınlar hakkında açıklama yapsınlar.

3- Başbakan dün bir konuşma yaptı, dinledik ve gazetelerde okuduk. (Konuşmayı yapan Nihat Erim'dir.) Bu konuşmayla "bizlerin kendilerinden af

dilememiz, eylemlerimizden pişmanlık duyduğumuzu açıklamamız" istenmektedir. Bizler böyle bir şey düşünmüyoruz. Af dilemeyi hatırımızdan geçirmiyoruz, ölüme seve seve gideceğiz. Yurdumuzun ve halkımızın yararına olduğuna inandığımız bir eyleme girdik. Af isteme sözkonusu değildir. Böyle bir şey yapmayacağız. Sizden rica ediyoruz, annelerimize ve babalarımıza söyleyin, bizler için kimseden af dilemesinler, bu küçüklüktür. Bunu yapmasınlar. Bizi küçük düşürmesinler.

4- Emniyette alınan ifademize, söylemediğimiz ve düşünmediğimiz şeyler eklenmiştir. Bunun sonradan farkına vardık. Ne maksatla yapıldığını bilmiyoruz. İfademize eklenen bu cümlelere göre güya biz Sovyetler Birliği Büyükelçisini de kaçırmak istediğimizi ve bunu planladığımızı söylemişiz. Biz kardeş sosyalist bir ülkenin elçisini kaçırmayız. Bunu reddediyoruz. Bu yalan sözler bizi bağlamaz, bunu da biliniz ve gerektiği zaman açıklayınız.

(...)

(Halit Çelenk, *İdam Gecesi Anıları, Onur Yayınları, s.61*)

Zorla müdahale edilen tutsak ailelerinin açıklaması:

“Aileler olarak çocuklarımızın yanındayız”

Biz, Niğde Kapalı Cezaevi'nde bulunan tutuklu Başak Otlu, Yeliz Sökmen, Necla Çomak'ın aileleriyiz. Şu anda Başak Otlu ve Yeliz Sökmen'e bilinçleri kapalı olduğu halde ailelerinin onayı alınmadan zorla müdahale edilmiştir. Bu müdahale onları hayata döndürmekten çok sakat bırakıp, hafızalarını silecektir.

Biz bu doğrultuda Cumhuriyet Başsavcılığı'na ve Niğde Devlet Hastanesi Başhekimliği'ne suç duyurusunda bulduk. Kabul edilmedi. Yakınlarımız bilinçleri kapalı olduğu için hareket edemeyecek durumdadır. Onların bu durumda yanlarında refaketchi kalma talebimiz, Jandarma Komutanlığı ve Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından müdahaleyi kabul etmediğimiz için, “siz onları ikna etmek için çalışmıyorsunuz” gerekçesiyle izin verilmiyor. Çocuklarımızın ölümünden ve sakat kalmasından Cumhuriyet Başsavcılığı, Jandarma Komutanlığı, Niğde Tabipler Birliği ve hastanede görevli diğer görevliler sorumludur.

Tutukluların direnmeleri en doğal haklarıdır. Bu hakları engellenemez. Biz aileler olarak çocuklarımızın yanındayız. Bizi yıldırma çalışıyorlar ama biz yılmayacağız. Tedaviyi kabul etmeyen ve zorla müdahale edilen tutukluların bir an önce cezaevine, arkadaşlarının yanına götürülmesini istiyoruz.

Tutuklu aileleri

Ankara: İHD'nin haftalık oturma eylemi

28 Nisan Cumartesi günü saat 12:30'da İHD'nin düzenlediği oturma eylemi İHD binası önünde gerçekleştirildi. Ölüm Oruçları eylemi sonuca ulaşana kadar her Cumartesi İHD önünde yapılacak olan eyleme, bu hafta yaklaşık 80 kişi katıldı.

Dövizler açılarak sessiz bir şekilde oturlan eylemde açılan dövizlerde; “Ölüm Orucu'nun 191. günündeler, ölüyorlar”, “İnsanlık adına utanıyoruz”, “Tecrit ve izalasyon ölüm hücreleridir”, “Adalet ve İçişleri Bakanı istifa”, “Ölümleri seyretmek istemiyoruz”, “Devletin iktidarını yükseltmek için daha kaç kişi ölmeli”, “Yaşam hakkı en temel insan hakkıdır”, “Yaşam hakkına saygı istiyoruz” sloganları yer almaktaydı.

İHD Şube Başkanı Lütfü Demirkapı, daha fazla ölümleri seyretmek istemediklerini, sorunun Adalet Bakanlığı ya da DKÖ'lerin sorunu olmaktan çıktığını, tüm ülkenin sorunu olduğunu ve diyalogların bir an önce başlatılmasını istediklerini söyledi. Ölümlerin hergün daha da arttığı ve son olarak Hülya Tümgan'ın şehit düştüğü belirtildi. Hülya Tümgan'ı son yolculuğuna uğurlamak için çağrı yapıldı ve eylem alkışlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Niğde Cezaevi'ndeki ÖO direnişçilerine yönelik operasyon...

Zorla müdahale zorbalığı sonuç vermeyecektir!

30 Nisan günü Niğde Cezaevi'ndeki ÖO ve AG direnişçilerine çok sayıda asker ve polis tarafından 19 Aralık benzeri bir operasyon düzenlenerek, direnişçiler Niğde Devlet Hashanesi'ne götürüldüler. “Zorla tedavi” sonucunda Ölüm Orucu direnişçileri Fatime Akalın, Başak Otlu ve Yeliz Türkmen hafızalarını yitirmiş durumdadır.

Sağlık durumu uzun süredir ciddiyetini koruyan ve Ölüm Orucu Direnişi'nin 180. gününü çoktan aşmış olan Fatime Akalın'ın aşırı kilo kaybı, konuşamama, sürekli yatağa bağımlı kalma gibi rahatsızlıkları sürmektedir. Başak Otlu ve Yeliz Türkmen'in de durumlarının ciddi olduğu belirtilmektedir. Diğer ÖO direnişçileri Esmahan Ekinci ve Asiye Güden'in yürüyememe vb. sorunları olmakla birlikte, henüz hafızalarını kaybetmemişlerdir.

Fatime Akalın, Başak Otlu ve Yeliz Türkmen'e zorla tedavi uygulanarak, her üçünün de sakatlanmasının önü açılmıştır. Tedaviyi reddeden aileler direnişçilerle

“Bizler sonuna kadar yakınlarımızın yanında olacağız.”

Zorla müdahaleye “ikna ettik” yalanı

Niğde Kapalı Cezaevi'nde 30 Nisan günü Jandarma ve cezaevi idaresi tarafından yapılan operasyon sonucu, Ölüm Orucu direnişçileri zorla hastaneye kaldırılmıştır. Hastanede bilincini yitiren Başak Otlu, Yeliz Türkmen ve Fatime Akalın'a zorla müdahale edilmiştir.

Niğde Cumhuriyet Başsavcısı Bilal Gündüz 2 Mayıs tarihli gazetelerde çıkan açıklamasında; “Ölüm Orucu'nu sürdüren ve bilinçleri kapanan bu insanları ikna ettiklerini” kamuoyuna deklare etmiştir. Bu asılsız ve çirkin olan açıklama gerçeği yansıtmamaktadır. Aylarca sürdürdükleri onurlu direnişleri kirletilmek istenmektedir. Niğde Cumhuriyet Başsavcılığı'na ve Hastahane Başhekimliği'ne, yakınlarımıza tıbbi müdahaleyi kabul etmediğimiz ve bir an önce cezaevine arkadaşlarının yanına götürülmeleri için, dilekçe vermemize rağmen talebimiz kabul edilmemiştir.

Biz ailelere; Cumhuriyet Başsavcısı ve jandarma tarafından zorla müdahaleye ortak olmamız dayatılmaktadır. “Tedaviyi kabul ediyoruz” dilekçesinin altına imza atmamız istenmektedir. Biz aileler bu insanlık dışı uygulamaya ortak olmadığımız için, şu an yakınlarımızla (Başak Otlu, Yeliz Türkmen) görüştürülmemekteyiz.

Bizler sonuna kadar yakınlarımızın yanında olacağız. Çocuklarımızın ölümünden ve sakat kalmasından başta Adalet Bakanı olmak üzere, Niğde Cezaevi İdaresi ve Savcısı sorumludur.

**Başak Otlu'nun ailesi adına Fatma Otlu
Yeliz Türkmen'in ailesi adına Sevtap Türkmen**
3 Mayıs 2001

İzmir Hücre Karşıtı Platform'dan Cumartesi eylemi

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından her Cumartesi düzenlenen eylemin sonuncusu 28 Nisan günü yapıldı. Konak Sümerbank önünde saat 13:30'da başlayan eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Saygı duruşundan sonra 15 dakika süren oturma eylemini ardından, platformun süreçle ilgili olarak hazırladığı basın metni okundu. Yarım saat süren eylem sloganlarla bitirildi.

Eylemde “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

SY Kızıl Bayrak/Niğde

Açılım Hukuk Bürosu'ndan Adalet Bakanına açık mektup...

Hep yalan söylediniz, yalan söylüyorsunuz!

"F tipi Cezaevlerine nakilleri erteliyoruz" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ.

Çünkü; 10 gün sonra her türlü şiddet aracı ve yöntemi ile, yakarak, yıkarak, öldürerek ve yaralayarak, işkenceyle, terörle bu hapisaneleri "hizmete" açtınız.

"Kamuoyunun tepkisini dikkate alacağız, sivil toplum kuruluşlarının mutabakatı çerçevesinde hareket edeceğiz" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; daha sonra bu kuruluşları muhatap almaz bir tutuma girdiniz, tehdit eder nitelikte açıklamalar yaptınız, soruşturmalara açtınız.

"Hayata Dönüş operasyonunun amacı, örgüt baskısı altında ölüm orucu yapanları kurtarmak ve ölümleri engellemektir" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; aksine, sizin baskılarınıza, zorla müdahale işkencelerine rağmen şimdilik 15'i öldü, (dört kişi de dışarıda hayatını kaybetti) onlarcası aklını yitirdi, felç oldu, sakat kaldı. Yüzlercesi de geriye dönüşü olmayan bir yolda ilerliyor.

"Tıbbi müdahalede bulunmayan hekimler ve onlara bu yönde telkinde bulunanlar suç işliyorlar" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; daha sonra bizzat kendiniz "tıbbi müdahale yasal değil" dediniz.

"F tipi Cezaevleri BM ve Avrupa standartlarına uygun mimari yapı ve düzenlemeye sahiptir" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; insan hakları standartlarına uygun olmayan, BM ve Avrupa standartlarına dahi tamamen aykırı bir katı tecrit ve izolasyon sisteminin F tipi hapisanelerin temel özelliği olduğu, yaşanan ve yaşanmakta olan pratikle kanıtlanmış oldu.

"Yaşam hakkına saygılıyız, işkenceye karşıyız" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; F tipi projesinin can kaybı bilançosu 50'ye yaklaştı. Başta tecrit ve kaba dayak olmak üzere her türden işkencenin F tipi hapisanelerde sistematik bir yapı arz ettiği ayan beyan ortaya çıktı.

"Tutuklu ve hükümlüler her türlü konfora ve hakka sahip olarak yaşayacaklar" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; beton yığını içinde, suyu doğru dürüst akmayan, iyi ısıtılmayan, elektrik tüketimi dahi mahpusa ödetilmeye çalışılan koşullarda; avukat ve ziyaretçi görüşünden iletişim hakkına, tedavi olanaklarından kitap, dergi, gazete vb. yayınları edinebilmeye, savunma hakkından yiyecek ve giysi alımına kadar temel hak ve özgürlüklerin olmadığı ya da kullanılamaz hale getirildiği bir

uygulama içine girdiniz.

"Bunlar siyasi talepler ileri sürüyorlar" dediniz, YALAN SÖYLEDİNİZ. Çünkü; 19 Aralık öncesinde sizin de bilginiz ve izniniz dahilinde mahpus temsilcileriyle yapılan görüşmelerde sorun, sadece hapisanelerdeki sistem, işleyiş ve mahpus hakları temelinde tartışılıyordu.

Bunlar ve bunlara benzer daha bir sürü konuda doğruyu söylemediniz. Şimdi, "Bunlar ölüm orucu ya da açlık grevi yapmıyorlar" geleneksel YALANI, peşpeşe ölümlerle yüzünüze çarpınca, uyuşturduğunuz ve uyuttuğunuz kamuoyunu da yeniden harekete geçirince, yeni yalanlarla ortaya çıktınız.

19 Aralık katliamından aylarca önce hazırladığınız, birkaç kelimenin yerini değiştirerek yeniden gündeme getirdiğiniz, 3 yasa tasarısı; çok ucuz bir aldatmacadır. "Bunlar, ölüm orucu eyleminin varlık koşullarını ortadan kaldırmaktadır" diyerek YALAN SÖYLÜYORSUNUZ. TÜSIAD'ın bile "ayıp oluyor" dediği, Turizm Bakanı'nın "Turizmi olumsuz etkileyecek" diye serzenişte bulunduğu; Avrupa'nın, Cumhurbaşkanı'nın, medyanın Fehmi Kuru, Güngör Mengi, Gülay Gökçürk gibi dostunuz niteliğindeki kalemlerinin dahi "bu işi bağlayın" dediği bir ortamda; "adım atmış olmak" için şiddetin ikiz kardeşi olarak başvurduğunuz yegane yöntem başvuruyor ve yine YALAN SÖYLÜYORSUNUZ.

"İnfaz Hakimliği" zaten organik bir yapı arz ettiğinden, bunu hiç kimse değerlendirmeye dahi almamaktadır. "İzleme Kurulları"nın ise sizin kurullarınız. Seçimini siz yapacaksınız. Zaten kimleri seçeceğinizi saklamıyorsunuz. Böyle bir kurulun tarafsız ve bağımsız olacağına kimi inandıracacağınızı düşünüyorsunuz? Benzeri kurulların Avrupa çapındaki tüm örnekleri sivil toplum kuruluşlarının belirleyeceği temsilcilerden oluşuyor. Sizin kurulunuz olsa olsa işkence ve tecritin iyi uygulanıp uygulanmadığını izleyecektir. Bu işi zaten müfettişleriniz yapıyor. Yeni bir kurula, yeni bir yasaya ne gerek var sayın Bakan?

"Terörle Mücadele Yasası"nın 16. maddesindeki değişiklik tasarısı, herkesi aptal yerine koyan bir özellik arz ediyor. Kişinin iradesine müdahale ederek "hak" tesis etmek, ancak sizin siyasi mantığınızda karşılık bulabilir.

Gerçekleşmesi imkansız bir şarta bağlı kılınan bir haktan söz edilebilir mi sayın Bakan? Bu programın mimarı olan batı ülkelerinde, adli "suçlu"lar için dahi terk edilme aşamasına geline

"treatment/rehabilitasyon/iyileştirme/ıslah" gibi uygulamaların, bir parçası olarak sunulan "ortak yaşam alanlarından yararlanma imkanı", siyasi düşünce ve eylemlerinden dolayı tutuklu ve hükümlü olan kişiler için hiçbir anlam ifade etmez. Kişinin siyasi düşüncelerini, inançlarını değiştirmesi koşulunu getiren her türlü düzenleme, iradeye müdahale amacı taşıdığı için başlı başına baskıdır, işkencedir, hak ihlalidir.

Kaldı ki kütüphane, işlik, spor alanı gibi yerlerde bir araya gelmek, kişiyi özel bir faaliyete mecbur tutan durum nedeniyle, tecriti ortadan kaldırıcı nitelikte değildir. Çünkü kişiler bu alanlarda tek tip hareket tarzına koşullandırılacaklar, görünürde bir araya gelmiş/getirilmiş olacaklar ve serbest bir iletişim ve paylaşım olanağı bulamayacaklardır. Buna "grup içinde tecrit" adı verilmektedir.

Yalnızlaştırma, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme eksensiz izolasyonun ortadan kaldırılması, kişilerin sadece ortak yaşam alanlarında değil, esasta makul sayıda ve sürekli bir arada kalmalarının sağlanması mümkündür. Bu yönde hiçbir düzenleme içermeyen TMY 16. maddesiyle ilgili "değişiklik" tasarısı tecriti kamufle etmeye yönelik ucuz bir aldatmacadır.

Nitekim üç tasarılik bu eski hamlenizi yeniden ileri sürmeniz kimseyi kandıramamıştır. Ne basın toplantınız esnasında karşınızda bulunan muhabirler (sordukları sorulardan bellidir), ne de hemen arkasından tek tek veya toplu olarak açıklama yapan bir çok kişi ve kuruluş yalanlarınıza ve aldatmacalarınıza inanmadıklarını ortaya koymuşlardır.

"Devlet teröristlerle pazarlık yapmaz" şeklindeki bir başka geleneksel YALANA gelince. Bunun böyle olmadığını artık herkes biliyor sayın Bakan. Daha iki gün önce "Swiss Otel Baskını"nda aksini kanıtladı sizinkiler. "İçişleri Bakanı" gibi siz de "arkadaşlar" diyorsanız (23. 04. 2001 ATV Ana Haber), o zaman bu örneği verilmemiş kabul edin. Hayır, "dili sürçmüştür" diyorsanız, "can kaybı olmasın, kimse zarar görmesin" diye gösterilen hassasiyetin zerresini ölüm oruçları karşısında neden göstermediğinizi herkes merak edecektir. Yoksa siz de koalisyon ortaklarınızdan bir milletvekili gibi "gebersinler" mi diyorsunuz sayın Bakan? Şimdiye kadarki pratiğiniz onu gösteriyor da!

Açılım Hukuk Bürosu
25 Nisan 2001

Zorla müdahalenin "tedavi masrafları" utanmazlığı

Ölüm Orucu'ndayken zorla müdahale edilip sakat bırakılan Haydar Bozkurt'un ailesinden tedavi masrafları isteniyor!

Edirne F tipi hapisanesindeyken zorla müdahale için 13 Nisan günü Edirne Tıp Fakültesi'ne kaldırılan Ölüm Oruçcusu Haydar Bozkurt komaya girdikten sonra 18 Nisan tarihinde tahliye edildi. Tahliye edildiği gün Haydar Bozkurt hala komadaydı. Jandarma tarafından alelacele tahliye işlemleri yapılan Haydar Bozkurt, ancak birkaç gün sonra koma durumundan çıkabildi. Şu anda ayağa kalkamayan ve kısmi hafıza kaybı olan Haydar Bozkurt'un ailesinden hastane idaresi üç milyar

lira tedavi masrafı istiyor. Hastane idaresi tarafından parayı ödeyemeyecek kadar yoksul olan aileye zorla senet imzalatıldı.

İşkence altında zorla müdahale et, bizim elimizde ölmesin mantığıyla tahliye et sonra da tedavi masraflarını ailesinden iste, yoksa zorla senet imzalatılır... İşte hapisaneler gerçeği, işte F tipleri gerçeği... İşte devletin bu ülkedeki tutuklulara yaklaşımı...

TAYAD'lı Aileler'in açıklamasından...

1 Mayıs deneyimim

Sınıf bilinçli bir işçi olarak ben de 1 Mayıs'a tek de olsam katıldım. Normalde tek katılmanın (yani fabrikadan arkadaşları götürmememe durumu) pek de yeterli olmayacağını düşündüğüm için katılma olasılığım zayıftı. Bir arkadaş bunun yanlış olduğunu ve fazla rahat davrandığımı söylemişti. Sonra yanlış düşünmüş olduğumu hemen anladım. Böyle düşünmemin biraz da izin alma konusunda etkisi vardı. Çünkü bu zamanda işsiz kalmak benim için zordu. 1 Mayıs mitingine gitmek için üstüste mesaiye kalarak böylece izin aldım. Gideceğimi birkaç işçi arkadaşla söyledim. Kendine yurtsever diyen işçi arkadaş kendine dikkat et, oralarda ezilmeyesin diye takıldı. Ben de biz hergün burada ezilmiyor muyuz, ezilmenin kendisi işte bu arkadaş dedim.

Benim 1 Mayıs'a gideceğim kulaktan kulağa yayılmış. Ertesi gün işe gittiğimde işçiler etrafımda toplanıp nasıl geçti, neler yaptınız diye sormaya başladılar. Ben de anlattım tabii. O gün günboynu sohbet konusu bu oldu. Başka bölümlerden işçilerde duymuş, kimi yanına çağırıp sordu. Mesela usta yanıma gelip gittin de ne oldu, hak mı kazandın diye söyleniyor, yanımdaki arkadaş beni savunarak, bizi temsil etti diye cevap verdi. Bizim adımıza gitmiş oldu, dedi. Arkadaşın biri "ne

sloganları attınız" diye sordu. Sıraladım atılan sloganları, en çok da hücre karşıtı sloganlar atıldı dedim. "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" Ben bunları anlatırken o bana kolunu göstererek baksana tüylerim diken diken oldu dedi. Gerçekten de öyleydi. Bu bile çok anlamlıydı. Katılmamıştı, ama gönüllü olarak savunuyordu.

Bu yazıyı yazmamın en önemli nedeni bu konuda yaptığım acemilikti. Çünkü bu durum kulaktan kulağa yayıldığı için, rahatlıkla patrona ulaşması da mümkün. Bunun için bu çalışmalarını daha dikkatli yürütmek gerektiğini anladım. Bunun en iyi yönü ise, işçi arkadaşların eyleme gidemeseler de gönülden desteklediklerinin ortaya çıkmasıydı. Birkaçı da fırsat olsaydı gitmek istediğini söyledi.

Bir öteki nokta, bizler sınıf olarak ne kadar bölünmüş, örgütsüz olsak da, sınıfsal sorunlarımızın bizi nasıl da birbirimize yaklaştırdığı ve ortak yönlerimizi açığa çıkardığı gerçeğidir. Bu nedenle, çalıştığımız yerlerde günün çoğu saatini beraber geçirdiğimiz, aynı masada yemek yiyip sorunlarımızı paylaştığımız sınıf kardeşlerimizle haklı davamız için birleşelim, mücadele edelim. Kendimize ve birbirimize güvenelim.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

1 Mayıs'a hatalı katılım tarzına eleştiri

Kızıl Bayrak'ın sayfalarını dolaşırken 1 Mayıs'a yönelik geçmiş değerlendirmeleri okuyorum. Perspektif ve bakış açısı beni çok etkiliyor. Hiç böyle düşünmemiştim diyorum. Yıl 1998, yazı 1 Mayıs'a yönelik, deniyor ki yazıda; "Herkes partili ya da sempatan kendi bulunduğu yerelliği politikleştirerek alana taşımaya çalışmalı. Orası kafa yarışırma yeri değil. Orası uzlaşmaz iki sınıfın bir araya geldiği alan. Orası devlet güçleri ile çatışma yeri değil. Sınıfla bütünleşmek sınıfı politikleştirmek ve sınıfı sosyalizme kazandırmak için bir yıl boyunca emeklerinin değerlendirmesi olan alan."

Bu anlatım tarzı, bu bakış açısı, çok etkili bir perspektifin ifadesi. Yazı devam ediyor, örnekleyerek; "Ankara'da örgütlerin en fazla kitle sayısının 250 olduğu bir eylemde, Ekim pankartı açıldı ve ... yaklaşık 200 kişilik bir kitle pankartın arkasına geçti" diyor yazının devamında. Ardında şu eleştirilerle devam ediyor "Fakat bu yararlı mı oldu, hayır. Birçok yoldaşımız kendi bulunduğu ortamı bırakarak (bir tekstil işçisi kendi sendikasının içindeki işçileri bırakarak geldi. Bir öğrenci kendi okulundaki insanları bırakarak) geldi kortejimize. Bu neye yolaçtı, her yoldaşımız kendi alanını politikleştirmek çabasını bir yana bıraktı. İşçi kendi sınıf arkadaşlarını sendika bürokrasisine, öğrenci belki de kendi arkadaşlarını reformizme bıraktı. Peki bizim perspektifimiz bu muydu?"

Ardından eleştiriye anlamlı görüşlerle devam ediliyor...

Geçen seneki 1 Mayıs, bu perspektifi çok güzel uyguladığımızı, bu değerlendirmeden çok iyi sonuçlar çıkardığımızı düşünüyordum. Fakat bu sene bir dizi sorun yaşadım, bu konuyla ilgili olarak. Alana toplu halde girilmesinin ardından dağılanacağı söylendiği halde biz alanda, bu çok eleştirdiğimiz geleneksel hareketin konumuna düştük. Liseli gençlik platformu ve öncü işçi inisiyatifinin arka arkaya yürümesi, bizim sendikalarındaki yoldaşlarımızın bu kortejlerde yürümesi, bu sendika içindeki işçi ve emekçileri sendika bürokrasisine bırakmaktan başka neye işarettir? Tamam bu kitle bizi moral olarak motive etti. Hep biraradaydık. Bu çok güzeldi, fakat bu yukarıdaki değerlendirmelere ters düşüyor muydu? Bu noktada aklıma şu zaaf alanı geliyor. Eskiden politik olarak bir güçken kitlelerle de az çok bağımız ve kitleler üzerinde bir etkimiz varken, bu çok olumlu bir politikaydı. Yani sizin gücünüz var-kitle olarak- ve siz sınıf içinde dağılıp sınıfı politikleştirmek gibi bir perspektife sahipsiniz. Fakat bu tam da bu toplumsal hareketin dibe vurduğu bir noktada bir zaaf alanı olarak ortaya çıkıyor gibi görünmektedir. Tamam alana birçok kişiyi taşıdık, fakat bunu ne adına yaptık, bunu unutmamalıyız!

Bir okur/İstanbul

Son sözü direnenler söyleyecek!

Ölüm Orucu Direnişi'ni gönülden destekliyor ve bir kez daha son sözü direnenlerin söyleyeceğini haykırıyoruz. Tüm insanları bu tarifsiz katliam karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Gülsuyu'ndan Ekim Gençliği okurları

Devrimci tutsaklar verdikleri onurlu mücadeleyi mutlak kazanacaklar!

Merhaba yoldaşlar, Her geçen gün dünyayı yerinden sarsacak haberler çıkıyor, adeta fıskırıyor zindanlardan. Bugün Ölüm Orucu Direnişi'nde 190'lı günlere yaklaşıldı ve her gün ülke yeni şehitlerle sarsılıyor. Devrimci tutsaklar içerde tutsak yakınları dışarda ölüme yatmış, yaşatmak için ölmeyi göze almışken, mevcut sistemin koruyucuları pisliklerini ve korkaklıklarını gizliyorlar. "Neden ölüyorlar, onları yönlendirenler var, bunu baskıdan dolayı yapıyorlar" diyerek, küçük bir çocuğu bile kandıramayacak sözlerle halkın karşısına çıkıyorlar. Öyle pişkinler ki, kendileri gibi düzenden pay alanları galeyana getirerek devrimcilere karşı tepki oluşturmaya çalışıyorlar. Oysa devrimci-demokrat, aydın ve gerçekleri gören insanlar, ölüme yatmış tutsakların insana yaraşır bir ülkede yaşamak için bedenlerini feda ettiklerini çoktan anladılar. Devrimcileri emperyalistlerin dikte ettirdiği F tipi cezaevlerine zorla atan, orada onları susturacaklarına inanan katil devlet, şimdi de onurlu bir şekilde mücadele eden insanları "kullanılıyorlar" diyerek, zavallı konumuna düşürmeye çalışıyor. Aslında kimin zavallı ve bir

o kadar yüzüstü olduğu anlaşılabilir değil.

Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesinden kısa bir süre evvel "öleceklerine inanmıyorum" diyenler, direnişçilerin bir bir düşmesinden sonra rezilliklerini ve yüzüstü olduklarını gizlemek bir yana, hala kendilerini haklı çıkarmak çabasındalar.

Bu senaryoların aynısı 1996 Ölüm Oruçları esnasında da oynanmış, ama çark devletin değil devrimcilerin lehine dönmüştü. İnancımız ve öfkemizle şunu söylüyoruz ki, devrimci tutsaklar verdikleri onurlu mücadeleyi mutlak kazanacak. Yine kazanan devrimciler olacak. Her şehidin ardından ettiğimiz yeminler, gün gelecek katil devletin suratında bir tokat gibi patlayacak.

Onlar şehit düşerken bunların bilincinde olduklarını her seferinde ortaya koydular. İnancımızla öfkemizi bileyip kendimizi devrime hazırlıyoruz. Ve inanıyoruz ki, devrimci tutsakların onurlu mücadelesi zaferle sonuçlanacak, katil devletten şehitlerin hesabı sorulacaktır.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Sivas'tan SY Kızıl Bayrak okurları

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Darağaçlarında Marksizm-
Leninizme ve devrime
bağlılıklarını haykırdılar...**

**Devrim davası bu ülkede onlar
gibi yiğit, fedakar ve adanmış
devrimcilerin omuzları üzerinde
büyüdü, bugünlere ulaştı!..**